

MARSHA CLARK

*Obstacole
depășite*

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ceea ce vrei tu, nu se poate cu niciun chip, zise Sandra Weir încet, dar ferm.

Calmul din vocea ei era contrazis de uimirea ochilor verzi și mari cu care-și privea verișoara.

– Sugerezi să-ți iau locul și să pretind că sunt logodnica unui bărbat care nu vede? Asta e o nebunie. Nu pot accepta așa ceva!

– Da, da, asta sugerez! Întări verișoara Sandrei, Alexandra. Mereu ai fost cam impulsivă, draga mea. Dacă m-ai asculta, ți-ai da seama că ideea asta nebunească poate fi soluția tuturor problemelor tale. Singura soluție, din câte îmi dau eu seama.

Dar Sandra nu era pregătită să admită că problemele ei erau chiar atât de mari. Și apoi, rezolvarea lor o privea numai pe ea.

– De ce te-ai gândit tocmai la mine? Întrebă ea, nervoasă.

– Din mai multe motive, răspunse cealaltă cu calm.

Se opri o clipă ca să caște la adăpostul degetelor lungi și fine, ca și cum situația asta dramatică ar fi plictisit-o, asemenea obligației de

a vizita această demodată locuință de țară. Ochii ei priviră chipul șocat al Sandrei, înainte de a continua:

– Ca să fiu sinceră, eram oricum în încurcătură și căutam o soluție, când am auzit de moartea bunicii. Dar până n-am aflat că am primit fiecare o moștenire de o sută de lire, nu m-am hotărât să vin să te văd. Vreau să spun, se scuză ea, văzând expresia dezgustată a Sandrei, că nu prea avea sens s-o vizitez pe bunica în ultimii ani. N-a fost niciodată de acord cu felul meu de a fi, mai ales după ce am intrat în lumea modei. S-ar fi zis că fac cine știe ce lucru diavolesc!

– Alexandra, te rog!

– În sfârșit! Presupun că opinia bunicii nu-i chiar atât de importantă în această discuție și, cum văd că devii nerăbdătoare, mă voi întoarce la subiect, și anume la banii pe care ni i-a lăsat. O sută de lire.

Bănuiesc că, folosiți chiar și foarte chibzuit, tot nu-ți vor ajunge decât câteva săptămâni. Iar apoi te vei trezi săracă. După aceea, trebuie să-ți reamintesc că avem același prenume. Ce ridicol, nu? Amândouă am fost numite Alexandra în speranța că vom moșteni averea bunicii. Avere pe care a pierdut-o atât de stupid în investiții nepotrivite.

– N-a fost numai vina ei! o opri Sandra.

– Bine, bine, liniștește-te! exclamă verișoara ei. Oricum, e prea târziu să mai discutăm despre așa ceva. Poate că, în ciuda faptului că a murit și te-a lăsat aproape pe drumuri, există lucruri pentru care ai putea să-i mulțumești. Spre exemplu, faptul că purtăm același nume, ceea ce simplifică problemele cu pașaportul. Apoi,

Stein n-ar avea nimic împotriva prescurtării Sandra, dacă ești de acord să-mi iei locul.

Sandra îi ignoră cuvintele. I se părea atât de ciudată această situație!

– Nu cred că-ți dai seama ce spui! bolborosi ea. Nu-i poți spune lui Stein că pur și simplu vrei să te căsătorești cu altcineva? Nu-l cunosc, dar i-ai trimis bunicii o fotografie de-a lui. Sunt convinsă că un bărbat care pare atât de arogant va suporta vestea fără probleme!

– Tocmai asta-i problema! se încruntă Alexandra. Nu sunt sigură că o va face. E destul de tânăr – treizeci și ceva de ani – pentru a face față unei despărțiri, dar în ultima vreme a avut un comportament destul de ciudat. N-a trecut mult de la accident, astfel că e posibil să nu-și fi revenit complet. Doctorul spune că are momente de depresie și de nervozitate extremă. Prin urmare, trebuie să fiu foarte atentă cu el. Nu pot risca să-i spun că m-am răzgândit atât de brusc. Înțelege?

– Dar dacă bărbatul cu care vrei să te măriți, Arnold, te iubește cu adevărat, nu crezi că va avea răbdare până când vei fi pregătită să rupi relația cu Stein?

– Nu, zise Alexandra. Îți explic imediat cum stau lucrurile. Arnold mă iubește și eu vreau să fiu cu el. Totuși, mă întreb dacă dragostea lui va rezista și dacă Stein va face un gest disperat. E un om foarte bogat și cunoscut, și are oroare de scandal. Nu pot risca să-l pierd!

– Dar Stein vrea să petreci două săptămâni cu el pe insula sa ca să afle dacă te poți obișnui cu noua... situație.

Asta nu înseamnă că se îndoiește de viitorul relației voastre?

– Nu știu, spuse Alexandra, refuzând să discute. Problema e că, deși Stein mă adoră încă, n-am fost o pereche foarte potrivită nici înainte de accident. Poate am fi fost fericiți dacă nu s-ar fi întâmplat tragedia asta, dar din nefericire, nu putem da timpul înapoi. Trebuie să înțelegi, Arnold nici nu vrea să audă că mai am de-a face cu Stein. E gata să-ți dea cinci sute de mii de lire ca să rupi treptat relația cu el, dar m-a avertizat că totul se va termina între noi dacă mă întorc la fostul logodnic, fie și numai pentru a-i spune adio.

Sandra clipi, străduindu-se să se elibereze de senzația de scârbă și de dispreț care o cuprinsese.

– Probabil că Arnold nu te iubește foarte mult, de vreme ce n-are încredere în tine.

– Cred că n-are încredere în Stein. Chiar și orb, e un bărbat pe cinste.

Pentru o clipă, Sandra fu gata să capituleze. O parte din ea era fascinată de imaginea acelui bărbat, a cărui fotografie îi rămăsese și acum în minte. Pe de altă parte însă, nu era pregătită pentru o astfel de aventură.

– Dacă plec cu Stein pe insula asta, reluă ea, n-am nicio garanție că mă va mai lăsa să plec. O insulă nu-i cel mai sigur loc din lumea, și poate îmi va fi greu să scap.

– Pot să-ți promit că Stein nu te va ține acolo cu forța. E prea mândru pentru a face asta.

Alexandra se foi pe scaun și Sandra pricepu instinctiv că abia acum va afla întreg adevărul.

– Noi doi am avut o logodnă neconvențională, explică tânăra.

Am obținut un mic rol în ecranizarea făcută după cartea sa. Era primul rol pe care reușisem să-l obțin și eram foarte fericită. Din păcate, asistentul de producție a făcut o pasiune pentru mine și imbecilul nu-și dădea seama că nu-l plac deloc. Atunci, la momentul potrivit, a apărut Stein, care m-a salvat din această încurcătură și și-a câștigat astfel dreptul de a intra în viața mea. Bănuiesc că Stein avea la rândul lui niște probleme personale, despre care nu mi-a povestit, dar care l-au făcut mai înțelegător față de necazurile mele. Mi-a sugerat că ar fi bine să ne logodim.

– Nu te iubea? A vrut să vă logodiți doar ca să te apere? se miră verișoara ei.

– Nu! protestă Alexandra, furioasă. Bineînțeles că mă iubea și mă iubește încă. De asta îmi este și atât de teamă de reacția lui.

Sandra o privi încruntată, încercând în zadar să priceapă întreaga poveste. Verișoara ei relata foarte confuz faptele.

– Dar tu ai încetat să-l mai iubești după ce a orbit? întrebă ea.

Alexandra o privi cu un aer de reproș.

– Mereu ai încercat să mă pui într-o lumină proastă, protestă tânăra, indignată. Apoi, realizând că nu-și putea permite să se simtă ofensată, adăugă:

– Sincer, nu cred că l-am iubit vreodată. Nu-i puteam oferi pasiunea pe care părea că o așteaptă de la mine. Mi-a spus cândva – ironic, desigur – că dacă nu pot fi generoasă cu inima mea, atunci îi pot oferi trupul.

– Și tu ce i-ai răspuns? întrebă Sandra, scandalizată.

– Eram sigură că te vei speria. Dar nu-ți face probleme, tu arăți minunat și ești foarte senzuală. Dacă Stein ar putea să te vadă, sunt

sigură că te-ar aprecia. I-am răspuns că mă păstrez pentru căsătorie. N-am vrut să aflu că sunt insensibilă la pasiunea lui.

– Și crezi că te vei descurca mai bine cu Arnold? Întrebă Sandra cu răceală.

Dar cealaltă păru să nu observe tonul ei distant, fiind, ca de obicei, prea absorbită de sine însăși.

– Arnold e bărbatul la care am visat întotdeauna. E mai maleabil decât Stein și nu-i foarte interesat de probleme din astea...

– Totuși, nu se lăsa Sandra convinsă, nu înțeleg cum vrei să-l părăsești pe Stein! Chiar dacă Arnold e perfect pentru tine, tot nu poți răni pe cineva pentru a-ți asigura fericirea.

Alexandra replică agresiv:

– O, mi-aș dori să nu-ți mai iei fața asta cucernică și să încerci să înțelegi. Sunt manechin, sunt obișnuită ca oamenii să mă aprecieze. Nu-mi pot imagina un viitor alături de un bărbat care nu vede. Pe de altă parte, lui Stein i-a plăcut numai frumusețea mea, iar acum, că nu mă mai poate vedea, e ca și cum ar fi logodit cu o străină. Nici măcar nu mai încearcă să mă sărute în ultima vreme. Tu ai numai douăzeci și unu de ani, Sandra, ești mai mică decât mine cu opt ani, de asta nu-ți dai seama cât de important poate fi timpul. Șansele mele de a mă căsători convenabil sunt din ce în ce mai mici.

Pentru Sandra, aceste lucruri n-aveau niciun sens, dar Alexandra continuă:

– Îmi dau seama că nu ești de acord cu mine, dar și Stein are o parte de vină în toată povestea asta.

– Da? Întrebă Sandra, nedumerită.

– Da. Înainte, își scria singur cărțile.

Acum, și-a dat seama că-i trebuie o secretară. A angajat trei, dar toate și-au dat demisia. Așa că insistă să-l ajut chiar eu. Eu! Nu pot tasta ca lumea nici măcar un cuvânt. Iar el pretinde că ar trebui să exerseze. În schimb, tu ai putea să-l ajuti. Știu că ai lucrat pentru un scriitor, mi-a spus bunica.

– Dar n-am studii de specialitate. Am lucrat pentru acel scriitor doar ca să mai câștig niște bani. La început, nu cred că eram mai bună decât tine. Așa că și tu poți învăța. Domnul Lawrence spunea că prind repede și nu fac greșeli.

Alexandra se strâmbă.

– Înțeleg, draga mea. Dar tu ești atât de tânără și de retrasă! Nu vreau să par crudă, dar eu sunt manechin și bărbații nu se pot concentra bine în preajma mea.

– Dar Stein nu te poate vedea.

– Tocmai asta-i problema.

Dacă nu-mi poate vedea frumusețea, caută la mine inteligență, iar asta nu mă avantajează.

Da, se gândi Sandra, verișoara ei era mai degrabă îndemânică decât inteligentă, deși oamenii observau rar diferența. De asemenea, era destul de veselă și avea un chip expresiv. Sandra putea pricepe de ce un om cu afecțiunea lui Stein Freeman putea fi deziluzionat de adevărata Alexandra. Bărbatul putea descoperi că iubita pe care și-o imaginase nu exista.

Totuși, sugestia Alexandrei de a-i lua locul era ridicolă. Era o nebunie să te gândești la așa ceva!

– Nu pot face așa ceva, șopti ea, deși îi era milă de Stein Freeman. N-o pot face, repetă ea.

– Mă tem că, dacă te gândești bine la situația în care te afli, vei observa că nu prea ai de ales. Ai avut grijă de bunica de când ai terminat școala. Acum, te-a lăsat fără un ban, într-o casă pe care proprietarul vrea s-o vândă. Dar chiar dacă ai putea locui aici nestingherită, tot n-ai avea cum, pentru că nu ți-ai permite. Nu ești angajată nicăieri. Și dacă nu reușești aici, cât crezi că vei rezista la Londra?

– Nu știu, replică Sandra nervoasă, privind-o cu ochii ei mari și verzi.

Și ea se gândise de multe ori la problemele astea.

– Probabil vei muri de foame, îi spuse Alexandra fără ascunzișuri. Chiar dacă ești foarte pregătită într-un anumit domeniu, poți să ai nenorocul să nu-ți găsești de lucru. Dar dacă te duci cu Stein pe Kalnos, vei avea timp să decizi exact ce vrei să faci. Și apoi, vei avea banii de la Arnold...

Nervoasă, Sandra pocni din palme. Refuză să-și privească verișoara. Îi plăcea profund că i se pune în față o astfel de tentație. Dar cea mai mare ispită, trebuia să recunoască, era chiar Stein. Din clipa în care îi zărise poza, se gândise numai la el. Dacă ar fi acceptat această provocare, ar fi putut scăpa o dată pentru totdeauna de această obsesie. Pentru că nu te poți îndrăgosti de o imagine, oricât de atrăgătoare ar fi ea. Când Alexandra îi spusese prima dată despre accident, Sandra aproape că plânsese, simțind parcă durerea lui. Simțise o mare milă față de el și nevoia de a-i sări în ajutor, deși nu era convinsă că mila ei ar fi fost bine primită. Pe Alexandra o voia cu adevărat.

– Mă asculți? întrebă verișoara ei cu răceală.

– Da, replică Sandra, plictisită. Recunosc, sunt tentată de oferta ta. Cine n-ar fi, dacă s-ar găsi în locul meu! Dar ceea ce sugerezi e atât de bizar, încât nu cred că poate funcționa. De unde să știu ce fel de om e Stein, cum reacționează diverse situații? Pentru el, sunt o străină. Mai mult, sunt mai tânără decât tine și mai puțin inteligentă, cum mi-ai spus-o nu o dată.

Alexandra se mișcă precaută în scaun.

– Stein e aproape un străin și față de mine, răspunse ea sec, așa că nu văd unde este problema. Greutatea și înălțimea cred că sunt aceleași, deși tu ești mai... senzuală. Nu trebuie să te apropii prea mult de el, asta-i tot. Recunosc că nu semănăm ca două picături de apă, dar un orb nu va observa că avem ochi de culoare diferită și că buzele tale sunt ceva mai pline. Sărmanul Stein, dacă ar ști ce pierde!

– Părul meu nu-i chiar așa blond.

– Stein știe că al meu e vopsit. Dacă cineva va comenta ceva despre părul tău, va presupune că nu m-am mai vopsit. Nu neg că nu mai am tinerețea și inocența ta și că tenul meu nu mai are prospețimea pielii tale, dar un orb nu prea remarcă astfel de lucruri.

Sandra se cutremură. Alexandra i se părea de-a dreptul cinică.

– Dar vocea mea? șopti ea, deși i se părea că fiecare întrebare era din ce în ce mai stupidă.

– Vocea ta? zâmbi Alexandra. Nu cred că trebuie să-ți faci probleme din cauza asta. Nu uita că sunt o bună actriță.

– Cred că talentul ăsta mi-ar fi de folos mai mult mie, date fiind circumstanțele.

Realizând că vorbele ei puteau fi luate drept o acceptare a planului verișoarei, adăugă rapid:

– Asta nu înseamnă că sunt de acord cu ce mi-ai cerut... sunt în continuare convinsă că e o nebunie. Stein va descoperi înșelătoria. Am citit undeva că orbii își dezvoltă celelalte simțuri.

– Stein n-a avut timp pentru asta.

– Cum s-a petrecut accidentul?

– Din câte am înțeles, s-a ciocnit cu un motociclist beat.

Sandra se înfioră, de parcă ar fi fost chiar ea martora accidentului.

Oroarea și durerea îi umplură inima. Cum putea oare Alexandra să întoarcă spatele unui om care trecuse printr-o experiență atât de traumatizantă? Cineva, cândva, trebuia să-l mângâie pentru toată suferința asta.

Dar acel cineva nu trebuia să fie ea. Și totuși, dacă refuza, acest gest ar fi făcut-o mai bună decât Alexandra? Nu, în niciun caz. Bani nu contau. Inima ei era plină de compasiune.

– Sărmanul Stein, șopti ea.

– Adevărul e că, lipsit de vedere, ar putea ajunge destul de sărac, ridică Alexandra din umeri.

– Și nu ți-ar conveni să-ți legi viața de un bărbat fără bani!

– Nu-i nevoie să fii atât de acuzatoare. Nu sunt făcută pentru a fi săracă, răspunse Alexandra, privind cu dispreț covorul vechi din sufrageria bunicii. Și apoi, m-aș plictisi îngrozitor pe o insulă grecească.

– N-ai încercat să-i mărturisești asta lui Stein? Poate că nu-și dă seama de sentimentele tale...

– Și crezi că va pricepe? El e convins că pot supraviețui numai cu dragoste, dar eu nu-mi pot imagina nici măcar o săptămână fără distracție.

– Dragoste? repetă Sandra. Parcă ziceai că relația voastră nu e una foarte... explicită.

– E vorba de originea lui grecească. Se pare că ei vorbesc despre dragoste cum am discuta noi despre micul dejun.

– Dar nu mi-ai spus că-i grec! Îi reproșă Sandra.

– Nu-i grec! răspunse verișoara ei, exasperată. Bunica lui e. El e la fel de englez ca noi două. Instinctiv, Sandra începu să se teamă. Chiar dacă Stein Freeman era numai o părticică grec, trebuia să țină cont de acest aspect. Era cunoscut faptul că grecii se conduceau după un cod moral foarte strict.

– Toată povestea asta e o nebunie. Nu pot face așa ceva!

– Foarte bine, replică Alexandra cu venin în glas. Dacă nu vrei, nu vrei. Sper că nu te aștepti să te ajut sau măcar să te mai văd vreodată după toate astea. Îi voi spune adevărul lui Stein, cum m-ai sfătuit, și dacă se aruncă în vreun râu, asta e!

– O, nu! țipă Sandra. Nu poți face una ca asta, Alexandra!

– Ba pot, și exact asta voi face!

Tăcerea dură câteva momente. Cele două verișoare se priviră îndelung. Sandra era conștientă de ura zădărnită pe chipul Alexandrei.

– Bine, aprobă ea. Dar ești sigură că voi reuși?

– Sunt sigură, zise Alexandra cu satisfacție.

– Atunci, înseamnă că va fi bine, adăugă Sandra, ridicând din umeri.

***

Peste câteva zile, în drum spre Londra, Sandra se întreba încă dacă speranța ei că totul va fi bine se va adevăra. Își dădea perfect de bine seama că Alexandra îi forțase mâna. Voința ei și atracția pe care o simțea față de Stein o convinseseră să înceapă această aventură. Încercă să-și orienteze gândurile către lucruri mai vesele. Această excursie era șansa ei de aventură. Niciodată până acum nu avusese ocazia să plece de acasă.

Și cum ar fi putut, de vreme ce trebuia să aibă grijă de bunica ei? În afară de vizitele scurte ale Alexandrei, nimeni altcineva nu le mai trecuse pragul.

Sandra oftă. Alexandra dusese o cu totul altă viață. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că, după cheltuielile de călătorie, verișoarei ei îi rămăseseră foarte puțini bani din cele o sută de lire. Lăsând la o parte sentimentele contradictorii pe care le avea, propunerea Alexandrei părea singura soluție de redresare. Regreta că se vârâse în așa ceva, dar încercase toate celelalte alternative. Fără succes.

Îngropându-și fața într-o revistă, dar fără să se poată concentra cu adevărat, se gândea la problemele ce se puteau ivi. Spre deosebire de Alexandra, ea nu era actriță. Atunci, cum putea intra în rolul de logodnică a unui necunoscut? Deja începuse să regrete promisiunea făcută Alexandrei. Îi fusese simplu să rețină toate lucrurile pe care i le spusese verișoara ei timp de două zile cât

rămăsese la ea, dar cine putea garanta că aceste informații îi vor asigura succesul?

Din fericire, n-avea să întâmpine probleme imediate. Stein abia se întorsese din America și niciunul dintre prietenii lui englezi n-o întâlnise încă pe Alexandra. Locuia într-un apartament cu care se obișnuise, iar peste câteva zile se va întoarce în Grecia, unde avea o mulțime de servitori care-i stăteau la dispoziție. Iar medicul lui personal era în vacanță...

– Vezi, soarta a fost de partea mea, răsese Alexandra triumfătoare, când ajunseră în apartamentul ei. Ai ajuns aici în siguranță, și nimeni nu va bănuî nimic.

Da, admise Sandra în gând, dar problemele de-abia începeau. Imediat după ce-și aranjă hainele în dormitorul Alexandrei, verișoara ei o anunță că va avea nevoie de haine noi.

– Dar dacă Stein nu vede, protestă Sandra, la ce bun?

– Pentru că știe că port numai lucruri de calitate. Simțul tactil reprezintă singura lui cale de cunoaștere.

– Bine, aprobă cealaltă, resemnată.

– Nu-ți face griji, cred că am niște haine care ți se potrivesc. Restul, îl voi cumpăra eu, ca un cadou. În fond, voi avea destui bani, după ce mă voi căsători.

A doua zi o petrecură la cumpărături, iar Alexandra îi arătă împrejurimile.

– Nu că ar conta prea mult, îi zise ea, dar e bine să știi locurile, chiar dacă mai rămâi aici doar câteva zile. Apartamentul meu e închiriat numai până la sfârșitul săptămânii, iar ție nu-ți va mai rămâne decât să înapoiezi cheia proprietarilor.

Mai târziu, Sandra se întrebă cum de aceste lucruri n-o avertizaseră despre adevăratele intenții ale Alexandrei, dar toate aceste schimbări o bulversaseră și nu bănuise că s-ar fi aflat ceva necurat la mijloc.

A doua zi către seară, când veni în sfârșit momentul să-l viziteze pe Stein pentru prima oară, era atât de emoționată, încât nu crezu că va putea trece de această încercare.

– Nu cred că pot să fac asta, exclamă ea palidă, privindu-și verișoara. Dacă i-ai explica lui Stein de ce vrei să rupi logodna, cred că ar înțelege. Nimic nu poate fi mai rău decât încercarea de a-l înșela.

– Dumnezeule, am tras destul de bine ca să accepți! replică Alexandra, exasperată. Refuz să cred că mă vei lăsa baltă în ultima clipă.

O puse să se îmbrace în rochia aleasă și sună după un taxi. Când mașina sosi, Alexandra deveni însă ceva mai îngăduitoare.

– Dacă și după ce te întorci vei avea aceeași impresie, îți dau voie să te răzgândești. Tot ce-ți cer este să te duci la această întâlnire. Nu pentru mine, ci de dragul lui Stein.

Tot drumul până la apartamentul bărbatului, Sandra se întrebă de ce acceptase atât de ușor cererile Alexandrei. Poate pentru că avea prea puțină experiență de viață și era vulnerabilă în fața insistențelor celorlalți.

Un mic tremur o străbătu când apăsă butonul soneriei lui Stein Freeman. Era atât de preocupată de propriile gânduri, încât tresări atunci când se deschise ușa. În fața ei se afla un bărbat înalt, cu umeri largi. Era brunet și bronzat.

Se lăsa o tăcere ciudată. Sandra se gândi că nimeni n-ar fi putut ghici că bărbatul din fața ei era orb. Semăna foarte bine cu imaginea din fotografie. Chipul lui avea contururi dure, nasul drept și bărbia despicată. Părea un tip arogant. Ochii lui cenușii se plecară asupra Sandrei.

– Alexandra?

Sandra se întrebă dacă Alexandra îl săruta de obicei. În mod normal, o sărutare de bun găsit ar fi fost indicată, mai ales între logodnici, dar verișoara ei nu-i spusese nimic despre asta.

– Da! replică ea, încercând să se calmeze, în timp ce bărbatul îi repetă numele, de data asta cu oarecare nerăbdare.

Apoi, minunându-se de propria îndrăzneală, îl depăși și intră în hol.

– Nu mă așteptai?

– Nu știam ce să mai cred, replică el, închizând ușa și urmând-o în sufragerie. N-ai venit încoace trei zile...

– Dar... începu Sandra, întrebându-se unde fusese Alexandra ieri seară, când îi spusese că vine aici.

– Stai liniștită, zise Stein cu glas împăciuitor. Știi foarte bine că trebuie să lucrezi. De asta nu te-am sunat. Unde au fost ultimele aranjamente profesionale?

– Aaa... La Brighton, șopti Sandra.

– Sărmana de tine! În sezonul ăsta, la Brighton? Ce o fi fost în mintea lui Carl?

Lucrurile mergeau din ce în ce mai prost. Vocea lui Stein era aproape cinică. Auzise de Carl Lennox, desigur, fotografii favorită Alexandrei, dar nu știa mai nimic despre el. Sandra făcu ce-i veni

prima oară în minte. Își petrecu brațul pe sub brațul bărbatului și-l trase după ea către divan.

– Hai să stăm jos, dragul meu. Sunt sigură că nu vrei să discutăm despre Carl.

– Iată o schimbare! se încruntă Stein, așezându-se totuși. Ai ceva mai interesant de spus?

Sandra roși și fu fericită că bărbatul n-o putea vedea. Era ea însăși uimită că putea vorbi atât de natural. Stein Freeman era un tip mai intimidant decât își imaginase și o făcea să se simtă vulnerabilă.

– Nu vreau să discutăm despre nimic în mod special, zise ea, aproape sufocată de emoție.

– Ca de obicei, nu te interesează cum mă simt, observă bărbatul.

– Îmi pare rău, răspunse ea cu răceală, imitându-și verișoara. Cum te simți, Stein?

– Destul de bine, replică el. Totuși, puțină căldură, puțin entuziasm n-ar strica relației noastre.

Ce voia să spună cu asta? În ochii lui citi o sclipire diavolească. Poate că doctorul avea dreptate să creadă că nervii bărbatului erau zdruncinați. Clipi, amintindu-și că doctorul le recomandase apropiaților lui Stein să aibă răbdare cu el.

Totuși, situația era ciudată.

– Te vei simți mai bine după ce vom mânca, zise ea.

El râse.

– Întotdeauna ai crezut că mâncarea este leacul pentru orice. Și totuși, ești destul de slabă.

Privindu-l rapid, Sandra se întrebă ce replică îi putea da.

– Nu cred că ți-ar mai plăcea de mine dacă aș fi grasă, zise ea.

– De unde știi? întrebă el, luându-i mâna. Poate că lucrurile ar sta tocmai invers...

Sandra încercă să se elibereze, simțindu-se tulburată de atingerea lui.

– Aș vrea să beau ceva, spuse ea, amintindu-și că asta ar fi fost una dintre primele cereri ale Alexandrei.

Cu o strâmbătură ironică, Stein îi lăsă mâna cu un gest aproape violent. Sandra răsuflă ușurată. Atingerea lui îi dădea fiori. Chiar dacă Alexandra susținea că nu erau compatibili, Stein putea crede – așa cum era și normal – că, în calitate de logodnic, are anumite drepturi asupra ei. Și, în ciuda tuturor diferendelor, se presupunea că bărbatul o iubește încă. Totuși, acțiunile lui nu dovedeau asta. Când îl văzu ridicându-se și îndreptându-se către bar, Sandra îl urmări confuză.

– Mâncare și băutură, comentă Stein, punând whisky în două pahare. De mine nu pari să ai nevoie. Câteodată, mă întreb dacă n-ar trebui să fiu un iubit mai... activ. Poate avem să ne oferim unul altuia mai multe lucruri decât credem.

Capitolul 2

Trupul tinerei se încordă la aceste cuvinte. Întinse mâna să primească paharul cu băutură, uitând complet că nu bea niciodată țării. În casa bunicii, cel puțin în ultimii ani, se găsea numai ocazional câte o sticlă de lichior. Și nici cu prietenii ei nu băuse niciodată ceva atât de tare.

Încercând să găsească printre instrucțiunile oferite de Alexandra o replică la vorbele lui, răspunse detașat:

– N-ai vrut niciodată să fim iubiți... de ce te-ai răzgândit tocmai acum?

El zâmbi ironic.

– Nu știu exact, mărturisi el cu brutalitate. Poate din plictiseală. Ești foarte atrăgătoare, draga mea, dar nu uit că n-ai fost niciodată de acord cu sexul înainte de căsătorie. Am sesizat niște schimbări înșă... care mă fac să cred că te-ai răzgândit. Vocea ta pare mai blândă, mai dulce, mai promițătoare...

– Te rog, încetează! șopti Sandra, terifiată.

Ușurarea că Alexandra spusese adevărul în legătură cu relația ei cu Stein se pierduse din pricina stânjenelii. Niciun bărbat nu-i mai vorbise astfel. Totuși, își aminti că, în cercurile în care se învâneau Stein și Alexandra, o astfel de conversație era ceva obișnuit.

– Nimic nu s-a schimbat, reuși ea să spună.

– Deci, ridică el din umeri cu indiferență, simțurile mele nu-s atât de bine dezvoltate pe cât credeam. Sau defectul meu fizic este ceea ce te face să tremuri de dispreț?

Sandra, rănită de tonul lui nepăsător, se întrebă cum avea să scape din această situație, care devenea din ce în ce mai periculoasă cu fiecare minut. Deși fusese atrasă de fotografia bărbatului, nimic n-o pregătise pentru emoțiile pe care le trăia acum în preajma lui. Nu era sigură dacă era vorba de milă sau de dorința de a-l proteja. Simțea nevoia să-l îmbrățișeze, să-l asigure că era un bărbat pe care orice femeie și-l putea dori, în ciuda defectului său.

Oftă și încercă să răspundă în stilul Alexandrei.

– Accidentul tău n-are nicio legătură cu sentimentele mele în această privință, Stein, știi prea bine.

Expresia lui se schimbă.

– Îmi pare rău, Alexandra, n-am vrut să te supăr. Greeson a trecut pe aici mai devreme și știi că reușește întotdeauna să mă deprime.

Dar asta nu înseamnă să mă răzbun pe tine.

Sandra, care habar n-avea cine era Greeson, zise repede:

– Înțeleg cum te simți. Nu-i nevoie să te scuzi. Bea-ți băutura și încearcă să te relaxezi.

– Noroc, șopti el, ridicând paharul și bând aproape jumătate.

Cineva bătu la ușă. Răsuflând ușurată, Sandra văzu chelnerul aducând cina și, cât timp Stein se întoarse cu spatele, aruncă băutura din paharul ei în vaza cu trandafiri din apropiere. Cu un suspin de regret, speră că florile vor aprecia băutura mai mult decât ea.

În timpul cinei, Sandra îi admiră din nou agilitatea. Nu-i venea să creadă că bărbatul era într-adevăr orb. Acceptă un pahar de vin roșu la friptură, dar când Stein îi mai oferă unul protestă, spunând că nu era obișnuită să bea atât.

Realiză că făcuse o greșală atunci când Stein începuse să râdă sarcastic.

– Nu ți-am cerut niciodată să renunți la obiceiurile tale proste, doar pentru că mergem în Grecia, zise el.

Grecia! Gândul că se va afla cu el pe o insulă străină o făcu să tremure mai mult decât gafa legată de băutură. Uitase că Alexandrei îi plăcea atât de mult vinul!

– Grecia, repetă ea gânditoare. Ești sigur că încă mai vrei să te însoțesc?

– N-am alt ghid, replică el cu oarecare dispreț. Și apoi, nu vrei cu mine ca să afli dacă mă iubești sau nu?

– Desigur, șopti ea. Nu-ți bei cafeaua? reluă ea, încercând să schimbe vorba. Vrei să te ajut?

– Ce naiba, Alex! țipă el. Știi bine că mă pot descurca singur. Doar am exersat atât!

Îndepărtându-se de el, Sandra se reaseză pe divan, luând ceașca de cafea în mâini. Stein era foarte tensionat, de vreme ce vorbea astfel cuiva pe care se presupunea că-l iubește.

Spera ca peste câteva minute să găsească un pretext destul de bun pentru a pleca.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Nu-mi spune că devii sensibilă, draga mea, o luă el în râs.

Fără să știe exact la ce se referea, Sandra zise primul lucru care-i veni în minte:

– Primești mulți musafiri?

– Destui. Astăzi au fost vreo șase, toți plini de bune intenții și măcinați de curiozitate. Totuși, va mai trece multă vreme până când să pot lucra din nou. Ai mai exersat scrisul la mașină?

– Să exersezi? întrebă ea mirată. O, da, aprobă ea, amintindu-și spusele Alexandrei. Voi avea cu ce să-mi ocup timpul în Grecia.

– Vor fi distracții mai importante.

– Cum ar fi? întrebă ea, dorindu-și să nu mai fie nevoie să-și studieze fiecare întrebare înainte de a avea curajul să i-o adreseze.

– Cele obișnuite, răspunse el, sorbind din cafea. Plimbări și mult romantism sub clar de lună. Luna din Grecia îi poate influența până și pe cei mai puțin sensibili. Nu te entuziasmează gândul că vei fi sedusă?

– Nu, deloc! protestă ea. Poate că Alexandra avusese până la urmă dreptate să-l părăsească pe acest bărbat mult prea senzual. Ochii ei îl priviră cu neplăcere.

– Cred, tuși ea, că voi găsi o mai mare satisfacție în muncă. Și apoi, mi-ai promis...

Ce anume îi promisese, nu știa. Alexandra îi amintise vag despre o promisiune. Poate ar fi fost mai înțelept să plece chiar acum și s-o reîntâlnească pe Alexandra, ca să clarifice unele lucruri.

Dar când se ridică în picioare, ca și cum i-ar fi ghicit intențiile, bărbatul o prinse de mână.

– Nu ți-am promis niciodată că n-am să te sărut, nu-i așa, Alexandra?

Înainte să poată protesta, gura lui o găsi pe a ei.

Sandra nu se așteptase la așa ceva. Sau dimpotrivă... În clipa când buzele lor se uniră, o pasiune arzătoare o cuprinse. Sandra începu să protesteze, simțind că era în pericol de a învăța prea multe dintr-o dată și că Stein Freeman nu era un bărbat care să acționeze cu măsură când era mânat de pasiune. Speriată, îl împinse departe de ea.

Pentru câteva clipe, bărbatul rămase liniștit, fără să mai încerce să se apropie de ea. Apoi, când Stein păru gata s-o prindă din nou în brațe, Sandra, zise încruntată:

– Trebuie să plec, Stein.

Era aproape să izbucnească în lacrimi. Era conștientă de nebunia situației. Până la urmă, era logodnica lui și ar fi trebuit să-i permită s-o sărute.

Dar nu putea. Cu cât se întorcea mai repede la Alexandra, cu atât mai bine.

Așteptă speriată răspunsul. Stein stătu o clipă pe gânduri, apoi, surprinzător, aprobă:

– Dacă trebuie... Poate amândoi ar trebui să ne mai gândim la relația asta...

– Da, zise ea grăbită, luându-și haina. Ai grijă de tine, adăugă ea.

Bărbatul părea foarte neajutorat, în ciuda hotărârii sale și a independenței.

– Stein, mai pot face ceva pentru tine înainte de plecare? întrebă ea.

– Multe, șopti el, însoțind-o până la ușă. Dar pentru început, ar fi de-ajuns să-mi promiți că vei reveni mâine. Nu vreau să mai treacă alte trei zile până să mă vizitezi din nou. Avem multe de vorbit înainte de a pleca în Grecia.

– Grecia? repetă ea, ca și cum n-ar fi auzit bine.

– Da, Grecia. Doar n-ai uitat că plecăm vineri, nu, Alexandra? Ce e, draga mea? reluă el, văzând că iubita lui nu-i răspunde. Ți-e teamă că atunci când vom fi singuri pe insula Kalnos nu vei mai putea să-ți controlezi zvâcnetul acela de senzualitate pe care l-am simțit mai devreme, când te-am sărutat?

Sandra se simțea înspăimântată... dar mai simțea ceva. Ceva ciudat, care nu avea nume.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? zise ea cu răsuflarea tăiată. Mă acuzi cumva de indecență?

– Încă două minute pe divan, zise el ironic, și ți-ai fi arătat adevărata sensibilitate. De ce ți-ai ascuns emoțiile până acum?

– Nu înțeleg despre ce vorbești!

Era atât de încurcată... nu știa la ce să se aștepte. Începu să tremure.

– Lasă astea, replică el. Poate că nu voi face efortul de a căuta sub stratul ăsta de gheață. Iluziile, draga mea, pot fi dăunătoare pentru un bărbat care nu vede, pentru că are tendința de a exagera totul. Simțurile îi joacă feste și se poate emoționa din nimica toată. Dar poți sta liniștită, frigida mea Alexandra. Virginitatea ta, dacă mai există, e bine păzită alături de mine.

– Stein!

– Te sfătuiesc să taci și să pleci, zâmbi el cu o rece indiferență. După cum am spus și mai devreme, aștept să ne revedem mâine. Sper să-ți amintești măcar atât.

Pe drumul înapoi către verișoara ei, Sandra hotărî că nu putea să treacă prin toată aventura asta. Dacă până acum se resemnase la gândul că nu putea rata o astfel de oportunitate, lucrurile i se păreau acum total schimbate. Cinci sute de mii de lire i se păruseră o avere, un răspuns la toate problemele și așteptările ei. Dar acum, după ce-l întâlnise pe Stein Freeman, realiza că fusese teribil de naivă. Nu-i venea să creadă că acceptase de bunăvoie să intre într-un astfel de joc. Cum de putuseră să creadă, ea și Alexandra, că vor reuși să păcălească un bărbat inteligent și abil ca Stein Freeman?

Dar în sinea ei își dădea seama că acest efort nu i se păruse prea mare până la momentul sărutului. O sărutase foarte ușor și, chiar dacă se așteptase ca bărbatul să vrea să-și sărute logodnica, fusese total nepregătită pentru emoțiile pe care acesta i le stârnise. Ar fi vrut să se topească în brațele lui și să fie sărutată mai mult și mai mult...

Care să fi fost exact relația dintre el și Alexandra? Alex jurase că nu făcuse niciodată dragoste cu el, dar îi spusese că nu era niciun bărbat rece. Atunci, cum reușise să-l țină la distanță? Din câte își dădea ea seama, nimeni nu-i putea scăpa. Senzualitatea lui era prea puternică.

Plăti taxiul și se repezi către intrarea în bloc, fericită că-și venise în sfârșit în fire. Alexandra trebuia să-și dea seama de

responsabilitățile pe care le avea. Era evident că Stein nu era pregătit să înfrunte nefericirea ruperii logodnei, astfel că Alexandra putea fi obligată să meargă cu el în Grecia. Și totuși, gândul că Alexandra se va afla în Grecia alături de Stein o durea incredibil de mult.

Dar când deschise ușa apartamentului Alexandrei, o așteptă un șoc teribil. Verișoara ei nu se afla înăuntru. Pe măsută, însă, descoperi un bilet.

"Când vei descoperi scrisoarea, spuneau rândurile inegale, grăbite, eu voi fi deja departe. Nu-ți voi dezvălui unde, dar îți voi spune că eu și cu Arnold ne vom căsători mâine, astfel că nu vei mai putea face nimic ca să ne împiedici. Îmi pare rău pentru plecarea mea grăbită, dar n-am vrut să risc să mă găsești acasă la întoarcere, pentru că am bănuiala că te-ai răzgândit. Întotdeauna ai fost timidă și sperioasă, altfel n-ai fi rămas atât de mult alături de bunica. Îți sugerez să respecti partea ta de plan. Altfel, vei avea pe conștiință o tragedie.

P.S. Arnold s-a preocupat să primești cele cinci sute de mii de lire. Trebuie să-l contactezi pe avocatul lui, a cărui adresă se află în plic, și el îți va da toate detaliile. Nu se știe niciodată, draga mea. Dacă-ți joci rolul așa cum trebuie, poate însuși Stein va fi la fel de generos."

Amețită de șoc, Sandra privi bucata de hârtie cu neîncredere. Apoi, fu cuprinsă de o teribilă disperare. În ce se vârâse? Alexandra fusese destul de abilă pentru a pune totul la cale. Mai mult, îi

sugerase subtil că întreaga farsă era în avantajul ei. Sandra se simți rușinată că are o astfel de verișoară. Cât despre bani, hotărî că nu se va atinge de ei.

Trecu mult timp până să-și revină și se duse în bucătărie să-și facă un ceai. Avea un gust amar în gură și se simțea aproape bolnavă. Își șterse fruntea de transpirație. Se simțea prinsă într-o capcană a fricii și a deziluziei. Nu se mai simțise niciodată atât de prost.

Prima ei reacție, după ce se calmă, fu să se întoarcă la Stein și să-i mărturisească totul.

Se îndreptă hotărâtă către ușă, apoi realizează situația în care o pusese Alexandra. Cu picioarele tremurând, ajunse cu greu până la un scaun din apropiere. După cum verișoara ei îi spusese nu o dată, viața ei ar fi fost total zdruncinată, dacă Stein ar fi făcut un gest nebunesc.

Deși venise noaptea, Sandra nu putu dormi, chinuită de gânduri. Șansele de a-i mărturisi lui Stein adevărul i se păreau din ce în ce mai palide, mai îndepărtate. Era responsabilă pentru viața lui. Cum trebuia să se simtă un om orb, părăsit de cineva la care ținea? Însingurat, vulnerabil, disperat... Trebuia să rămână lângă el. Apoi, după sosirea în Grecia, după ce calmul, căldura și liniștea insulei își făceau efectul vindecător, îi va povesti totul. Va găsi o modalitate de a-i spune adevărul cu blândețe, pentru ca șocul să nu fie prea mare. Până acum, bărbatul nu bănuise nimic. O acceptase imediat ca fiind Alexandra. Tot ce-i rămânea de făcut era să continue șarada, fără să se mai îngrijoreze dacă Stein va mai încerca s-o sărute.

A doua zi, își petrecu majoritatea timpului încercând să se convingă că totul va merge bine. Dar către seară, înainte de vizita la Stein, se simțea la fel de neliniștită. Se pregăti minuțios pentru această nouă întâlnire. Deși se simțea ridicolă punându-și o rochie atât de elegantă și fardându-se cu atâta grijă, își spuse că aceste pregătiri erau menite doar să-i întârzie plecarea.

În drum către apartamentul lui, tânăra se rugă în gând să nu-l găsească acasă. Dar, din nefericire, Stein o aștepta. Îi deschise ușa aproape imediat ce sună, conducând-o politicos către sufragerie și făcând-o să se simtă de parcă ea ar fi fost cea oarbă. Părea atât de puternic, de stăpân pe situație! Poate, se gândi Sandra, atât ea cât și Alexandra se înșelaseră crezând că era vulnerabil.

– Ai întâziat puțin, zise el. Credeam că nu mai vii, dar nu mă puteai abandona, nu-i așa, draga mea?

– Nu... ezită ea, șocată de sarcasmul din tonul lui și în același timp uimită de faptul că bărbatul turna băutura în două pahare.

Nu-i rămânea decât să arunce din nou băutura în vaza cu trandafiri. Oare ar fi fost mai bine să-i spună că-și schimbase obiceiurile?

– Nu te supăra, Stein, îl imploră ea, mi-aș dori o băutura ceva mai slabă. Am avut o zi grea.

– O băutura mai slabă? repetă el, uimit. Nu te înțeleg, Alexandra. Nici nu-mi mai aduc aminte de când nu mi-ai mai cerut așa ceva. Deci, ce să fie?

– Apă minerală cu lămâie sau ce ai la îndemână...

Cu un zâmbet ironic, bărbatul îi turnă un pahar de sifon, adăugând câteva picături dintr-o altă băutura.

– Cred că asta îți va fi pe plac..

Sandra se ridică de pe divan să primească paharul.

– Bea-l, ordonă el.

Tânăra ridică paharul la buze, privind fără suspiciune bulele albe de la suprafața băuturii.

În primul moment se simți bine, apoi însă se înecă. Rapid, alarmată, întinse mâna după batistă. Adaosul strecurat de bărbat în băutură îi arse gâtul. Își frecă ochii, încercând să îndepărteze lacrimile.

– Te simți mai bine? întrebă Stein după câteva clipe, când spasmale tinerei încetară.

– Ce naiba mi-ai pus în pahar? întrebă ea cu glas răgușit.

– Ceva care te poate face să-mi răspunzi la câteva întrebări... care mă frământă de ieri.

Amenințarea din vocea lui o uimi.

– A, ești surprinsă? întrebă el pe un ton ironic. Alexandra pe care o cunosc eu ar fi băut totul fără nicio problemă. În schimb, ție o singură înghițitură ți-a fost fatală. Ai sensibilitatea unui copil de doi ani. Nici măcar trandafirii mei n-au făcut atâta caz pentru o gură de tărie.

Pe jumătate șocată, Sandra încercă să se calmeze și să râdă cu indiferență, în stilul Alexandrei. Dar glasul i se stinse rapid. Cât de multe știa Stein?

– Nu m-am simțit bine nici seara trecută, reuși ea să articuleze. De asta am aruncat băutura în vaza cu flori.

Era conștientă că ar fi trebuit să-l certe pentru că era atât de suspicios, dar nu era în stare să joace un astfel de teatru.

Bărbatul părea foarte nervos. Mâinile lui i se așezară tremurătoare pe umeri.

– Nu știu dacă ar trebui să fie o glumă, șopti el, dar dacă e, să știi că n-o găsesc deloc amuzantă. Cine naiba ești? Știu că nu ești Alexandra, așa că nu mai persista în minciună.

Mai înspăimântată decât fusese vreodată în viața ei, Sandra simți presiunea acută a brațelor sale. Chipul bărbatului era dur și rece, iar ochii lui o fixau cu o limpezime de gheață.

Nu mai putea nega evidența.

– Cum ai ghicit? șopti ea.

Râsul lui fu cinic, iar expresia disprețuitoare.

– Te-ai dat de gol în mai multe feluri, o asigură el. Refuzul tău de a bea mai mult de un pahar de vin m-a surprins. Alexandra, oricât de obosită ar fi fost, putea să bea singură o sticlă întreagă. Apoi, greșeala legată de cafea. Ea ar fi știut că-mi pot prepara singur o ceașcă de cafea. Apoi, m-am întrebat de ce trandafirii mei miroseau a whisky. Vrei să continuu? întrebă el furios. Să-ți spun și care a fost dovada supremă, de care mi-am dat seama după ce ai plecat?

– Care?

– Se pare că ești prea stupidă pentru a-ți juca bine rolul. Oare trebuie să-ți demonstrez despre ce vorbesc?

Înainte să-i descopere intenția, bărbatul se aplecă asupra ei și o sărută pe gură, strângând-o în brațe.

– Logodnica mea nu are un trup atât de împlinit. Crezi că n-o cunosc îndeajuns? Că nu-i știu chipul? Al tău e mult mai atrăgător, draga mea. Nu ți-ai imaginat că voi realiza diferența, nu-i așa? Un

bărbat n-are nevoie de ochi pentru a-și da seama de astfel de lucruri. De obicei, le învață oricum pe întuneric.

Sandra era lipsită de apărare. Măinile lui își sporiră presiunea și tânăra țipă ușor.

– E bine, replică el, poți să protestezi cât vrei. Nimeni nu te aude. Nimeni nu vine aici.

– Te rog, lasă-mă, îl rugă ea disperată, încercând să scape.

– De ce aș face-o? Nu ești pregătită să plătești pentru greșelile tale? Să înșeli un om orb nu-i tocmai un lucru cinstit. Astfel că ai putea să-mi luminezi puțin viața, fiind de acord să petreci câteva ore alături de mine în pat. S-ar putea chiar să-ți placă.

– Nu! strigă ea, deși întregul trup îi fu străbătut de o senzație de căldură.

– Nu? întrebă el neîncrezător, în timp ce se aplecă să-i sărute gâtul. Atunci, dacă nu ești dispusă să mă încălzești cu câteva săruturi, trebuie să-mi spui adevărul. Te avertizez că te pot răni mai mult decât atât. Deci, spune-mi! Cine ești?

– Sandra Weir...

– Sandra Weir? repetă el cu nerăbdare. Ascultă-mă, draga mea! N-am chef de glume proaste și nu-ți apreciez deloc simțul umorului. Sunt convins că ai pus la cale toate astea împreună cu Alexandra. Bun, deci care-i adevăratul tău nume?

– Mă numesc Alexandra Weir! repetă tânăra.

Nu era deloc dispusă să spună adevărul. Și asta pentru că adevărul avea să-l doară.

Cu lacrimi în ochii ei verzi și mari, se hotărî totuși să spună:

– Sunt verișoara Alexandrei.

Am fost botezată tot Alexandra, din motive... familiale. Dar, pentru că sunt mai mică, toată lumea îmi spune Sandra.

– Hm! exclamă el, cu un aer la fel de neîncrezător. Și mascarada asta a fost pusă la cale pentru un anumit motiv? Alexandra a acceptat cumva un contract cu care, din anumite motive, știa că eu n-aș fi de acord? De ce naiba n-a vrut să-mi spună adevărul? Până la urmă, ne-am fi înțeles. Sper că nu sunt chiar atât de terifiant sau de neajutorat!

– Nu, nu, desigur că nu, îl liniști Sandra, încercând să gândească limpede. Au existat alte motive pentru care n-a vrut să-ți spună.

– Ce motive? Ce nebunie a făcut-o să aleagă o astfel de variantă? Bănuiesc că se întoarce înainte de vineri, nu? Știe că vineri e plecarea...

Sandra îl privi tremurând, dorindu-și să poată dispărea pur și simplu de lângă el. Ce-i putea spune? Stein vorbea în șoaptă, dar mânia i se ghicea dincolo de tonul blând și calm. Nu-l putea învinovăți. Nimănui nu i-ar fi plăcut să fie luat de prost. Dacă ar fi putut pretinde că Alexandra era plecată în interes de serviciu, ar fi fost minunat. Dar astfel, n-ar fi făcut decât să amâne aflarea veștii îngrozitoare. Nu vedea niciun sens în a-l minți. I se părea înfricoșător că ea, acceptând planul stupid al Alexandrei, trebuia să fie responsabilă de durerea bărbatului. N-avea niciun rost să-i spună că, după întâlnirea de seara trecută, se răzgândise cu privire la farsa jucată. Oricum n-ar fi crezut-o.

– Îmi pare rău, șopti ea cu inima grea. Alexandra nu se va întoarce niciodată.

Vocea lui deveni ca de oțel.

– Vrei să fii puțin mai limpede?

– Eu... nu știu de unde să încep...

– Mai bine ai lua loc, o întrerupse el cu duritate. Văd că mai ai puțin și leșini, dar ai face mai bine să rezisti până îmi răspunzi la toate întrebările. Deci, Alexandra s-a hotărât că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine? Și acum, ce va urma?

Sandra respiră adânc.

– Alexandra a venit să mă vadă, începu ea, fără să știe cum va continua. Eu locuiesc în Cornwall, astfel că ne vedem foarte rar și nu cunosc prea multe lucruri despre viața ei. Desigur, știam despre logodna ei...

Făcu o pauză, amintindu-și cum se îndrăgostise de fotografia lui.

– Ei bine, a venit să mă vadă și mi-a povestit despre accident și despre dificultatea în care se afla.

– Vrei să spui că nu putea suporta faptul că am orbit?

– Nu! negă Sandra repede, neavând curajul să-i spună adevărul.

Nu voia să-i sporească suferința.

– A apărut altcineva în viața ei și acel bărbat vrea și el să se însoare cu ea... Alexandra și-a dat seama că trebuie să facă o alegere...

– Bun, îi tăie el vorba, să înțeleg că verișoara ta îl preferă pe acest bărbat decât pe mine? Că-l iubește și vrea să se mărite cu el?

Încercând să-i ignore sarcasmul ghicit în voce, Sandra răspunse cu blândețe:

– Îmi pare rău să-ți spun toate astea. Crede-mă, n-aș fi vrut să afli. Alexandra și-a dorit numai să te protejeze, să te salveze de la o

suferință inutilă. S-a gândit că, în felul ăsta, nu vei ști că te-a părăsit pentru un alt bărbat. Acționând în numele ei, trebuia să-ți spun că m-am răzgândit în privința logodnei... când te înzdrăveai.

– Și, între timp, pretindeai că ești Alexandra! Dumnezeu! Cum naiba ați putut crede că acest plan va funcționa? Sau verișoarei tale pur și simplu nu i-a păsat?

– Spera că merge, protestă Sandra, neștiind de ce o apără pe Alexandra, care în fond îi păcălise pe amândoi. Nu era convinsă că ești destul de puternic pentru a suporta acest șoc... iar asta dovedește că-i păsa de tine mai mult decât crezi.

Capitolul 3

Stein Freeman ridică din umeri, refuzând să se lase impresionat.

– A fost îngrijorată pentru mine, sau pentru imaginea ei publică? Credea că va izbucni un scandal dacă îmi făceam harachiri sau dacă mă aruncam în vreun râu? Se flata singură, continuă el. Nicio femeie nu mă va aduce în halul ăsta vreodată.

Sandra își puse o mână peste brațul lui.

– Am înțeles că acest bărbat n-o lăsa să meargă în Grecia cu tine.

– Cum puteau câteva săptămâni să schimbe situația? Iar dacă n-avea încredere în propria rezistență, înseamnă că nu era destul de îndrăgostită de iubitul ei.

Această ultimă remarcă o duru. Oare fuseseră amanți, Alexandra și Stein?

– Poate, exclamă ea, n-avea încredere în tine!

– Poate că ai dreptate. Are de gând să se mărite cu acest bărbat îndată?

– Da.

– Cine e? întrebă el scurt.

– Îmi pare rău, roși Sandra. Am promis să nu spun.

– Da? Atunci, păstrează-ți secretul, domnișoară Weir. Nu va trece prea mult până să aflu singur.

Redusă la tăcere, Sandra îl asculta.

– După cum văd, nu mai e nimic de spus în privința Alexandrei. Tu ce vei face? Ți vei asuma rolul în continuare? Ai fost de acord să-i iei locul și să vii în Grecia cu mine, și acum mă dezamăgești și tu? Cred că e vorba și de o sumă mare de bani la mijloc, nu-i așa, domnișoară Weir? Care e valoarea... mitei?

– Mitei? zise Sandra, făcând ochii mari.

Fusese atât de agitată întreaga zi, atât de preocupată să ajungă la decizia corectă, încât uitase cu totul de bani. După ce citise scrisoarea Alexandrei, jurase să nu se atingă de banii promiși, dar astăzi nu se mai gândise deloc la asta. Nu știa ce să spună.

– Nu răspunzi? o provocă el. Oamenii sunt dispuși să facă tot felul de lucruri pentru bani, nu-i așa, Sandra? Spune-mi, despre ce sumă e vorba?

– Cinci sute de mii, mărturisi ea. Stein, trebuie să știi că n-aveam de gând să-i iau. M-am răzgândit în privința întregii povești ieri seară, după ce am plecat de aici. Voiam s-o anunț și pe Alexandra.

– Nu ți-a dat banii?

– Ba da, într-un fel...

– Ești o mică mercenară! E inutil să-ți mai cauți scuze. Nu înțeleg cum poți să admiți fără rușine că ai fost de acord să vii cu mine în Grecia doar de dragul banilor? Până la urmă, sunt un străin pentru tine.

– Nu-i chiar așa!

– Ești foarte impresionabilă! Mă întreb ce ai face pentru mine, dacă ți-aș da câteva drahme? Alexandra nu te-a avertizat cu cine ai de-a face?

Sandra încercă să rămână calmă. Nu voia să mai vorbească despre bani, să pară că era interesată de acest aspect, dar, cum trăise atâtea vreme alături de bunică în condiții grele, i se părea un sacrilegiu să disprețuiască banii.

– Nu înțelegi, replică ea. Aveam nevoie de o slujbă și Alexandra mi-a spus că ai nevoie de o secretară.

– Înțeleg, mârâi el, dar nu poți uita de celălalt angajament. Ai fost de acord să te dai drept logodnica mea. Nu-mi spune că nu ți-ai dat seama că asta înseamnă ceva mai mult decât să scrii câteva scrisori. Alexandra nu ți-a explicat?

Sandra păli. Era speriată și uimită. I se părea acum că Alexandra nu-i explicase foarte multe lucruri. Nu foarte clar. Înghiți cu greutate și încercă să se scuze.

– Poți să uiți de bani, nu sunt importanți. Îmi pare rău pentru problemele pe care ți le-am provocat, dar îți promit că nu te voi mai deranja niciodată. După cum am mai spus deja, voiam să-i spun Alexandrei ieri seară, dar n-am făcut-o pentru că, atunci când m-am întors acasă, deja plecase.

– Și te aștepti să cred toate astea?

– Probabil că n-o vei face, ridică ea din umeri. Nu prea cred că ești dispus să crezi lucruri bune despre mine. Cel puțin nu acum.

– N-am motive s-o fac.

– Presupun că nu.

Îi examinează chipul cu o curiozitate crescândă. După spusele Alexandrei, ar fi trebuit să fie bolnav și să nu mai poată suporta un alt șoc. Pe când aspectul lui Stein era absolut normal, ba chiar înfloritor. Și totuși, sub această mască insondabilă, putea suferi îngrozitor.

– Îmi pare sincer rău în legătură cu Alexandra, șopti ea, și-mi dau seama cum trebuie să te simți. Cred că vrei să rămâi singur, așa că voi pleca... Oricum, nu văd de ce aș mai rămâne aici.

– O, nu, nu pleci nicăieri, zise el, hotărât. Planul pe care tu și Alexandra l-ați pus la punct împreună ar fi putut merge doar dacă puteai să-ți asumi o muncă de secretariat.

– Pot, admise Sandra fără nicio plăcere. Am lucrat pentru un scriitor câteva luni, dar era foarte diferit de tine. N-aș putea să muncesc alături de tine.

– De ce n-ai putea? Întrebă el cu răceală. De vreme ce ochii mă împiedică să muncesc, mintea e forțată să muncească de două ori mai mult. Ți-ai imaginat că te voi lăsa să scapi atât de ușor, ca să-ți râzi de mine împreună cu prietenii tăi? Ai fost prinsă în propria capcană, Sandra Weir, nu există vreun mod prin care să eviți consecințele propriilor gesturi!

Pregătește-te să câștigi cei cinci sute de mii, pentru că vei transpira din greu pentru fiecare bănuț.

– Ți-am spus deja că n-am de gând să mă folosesc de banii aceia.

– Treaba ta, răspunse el, dar fie că o faci, fie că nu, vei veni cu mine! Plec vineri, așa că nu voi avea timp să angajez pe altcineva nici dacă aș vrea. De asemenea, vei veni cu mine în calitate de logodnică. După cum și-a dat seama Alexandra, numele voastre atât

de asemănătoare ne vor ajuta. Trebuie să-mi vizitez bunica și nu mă pot prezenta fără tine.

– Te rog, îl imploră Sandra. Înțeleg foarte bine cum trebuie să te simți, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi vorbești astfel. Nu voi veni cu tine, și nu mă poți obliga!

– Ba da! replică el, fără să trădeze nici urmă de slăbiciune. Câți ani ai, Sandra? Ești mai tânără decât verișoara ta, dar nu-mi dau seama cu cât.

– Douăzeci și unu de ani, răspunse ea, încercând să-și adune puterile și să-l înfrunte.

– A! Aproape ghicisem, simțindu-ți trupul, continuă bărbatul, urmărindu-i trăsăturile chipului cu degetele. Un nas drept, ușor cârn, ceea ce demonstrează destulă inteligență. Ochii ușor depărtați și sprâncene arcuite. Tenul ca mătasea și niște buze cu care sunt destul de obișnuit pentru a dori să le cunosc mai bine. Există în tine o căldură pe care n-am descoperit-o niciodată la Alexandra.

– Poate n-ai căutat suficient, zise Sandra, îndepărtându-se de el cu obrazii în flăcări.

– Din nefericire, acum e oricum prea târziu. M-a părăsit pentru un bărbat mai bogat.

– De unde știi? șopti Sandra, uimită.

– Doar ți-a plătit cinci sute de mii, o lămuri el. Oamenii care se despart cu ușurință de astfel de sume nu sunt tocmai săraci.

– Poate se va întoarce la tine.

– Rămâne de văzut.

Asta însemna că avea s-o primească înapoi cu brațele deschise?

Sandra se întoarce să-și ia haina. Nu mai rămăsese nimic de spus.

– Poți pleca, murmură el, percepându-i mișcarea, dar ar fi bine să te întorci mâine dimineață. Trebuie să ne asigurăm că te pui la punct cu toate detaliile înaintea plecării de vineri.

– Și dacă refuz? îl provocă ea, deși era conștientă că nu va îndrăzni.

– Ce vei face, te privește. Dar dacă nu te prezinți aici, vei avea de suferit. Și nu numai tu, ci și Alexandra. Vei vedea că un orb e la fel de capabil de răzbunare ca oricare altul.

***

Sandra, care nu mai plecase niciodată peste hotare, găsi excursia foarte interesantă și chiar emoționantă, în ciuda tensiunii dintre ea și Stein. În avion, întreaga călătorie își răsuci pe deget cu nervozitate inelul de logodnă, până când își făcu o urmă roșie pe inelar.

Ca și cum ar fi văzut ce face, Stein îi acoperi mâna cu a lui.

– În curând vom ajunge, zise el încet. N-ai de ce să-ți faci griji, deși îmi dau seama că este primul tău zbor.

Încercând să-și ascundă nervozitatea, Sandra privi deprimată mâinile lor înlănțuite. Pentru un privitor indiferent, puteau părea doi iubiți obișnuiți, dar adevărul era mult mai complex și mai dureros. Mâna lui așezată peste a ei o supăra, dar nu făcu niciun

efort să și-o retragă, temându-se de reacțiile lui imprevizibile, care se declanșau la cea mai inocentă remarcă a ei.

Pentru a-i evita izbucnirile, începuse să fie de acord cu toate lucrurile pe care i le ceruse în ultimele două zile. Se revoltase, în schimb, împotriva purtării inelului Alexandrei. Apărându-și mândria, îl imploră s-o lase să poarte un inel pe care-l avea de la bunica ei. Nu era scump, dar era mult mai potrivit decât inelul cu diamant al Alexandrei.

– Și apoi, îi spusese ea lui Stein, e mult prea valoros. Mi-ar fi teamă să nu-l pierd.

El vârâse inelul în buzunar și spusese scurt:

– Probabil că ai dreptate. Totuși, dacă mai târziu voi dori să te răsplătesc cu ceva chiar mai valoros, va trebui să fii pregătită să accepți.

Sandra nu replicase, emoționată. Între ei exista o atracție reciprocă, dar bine ascunsă. În schimb, nici urmă de simpatie. Pentru el, devenise un joc amuzant s-o ironizeze până la limita suportabilității. De aceea și fusese de acord să înceapă cât mai curând lucrul la noua lui carte. Avea nevoie de ceva care să-l distragă și să-i potolească neliniștea care-l măcina. De fapt, terminaseră deja primul capitol, care, după ce i-l citise, i se păruse mulțumitor.

– Îl voi revizui pe insulă, spusese el. Cred că e nevoie de numai câteva modificări. Știi, n-am mai lucrat cu nimeni... așa și nu credeam că voi fi în stare. Am încercat cu Alexandra...

Bărbatul se întrerupsese brusc, neputincios.

Chiar și așa, Sandra simți o tresărire de satisfacție.

Probabil datorită faptului că îl ajuta, trecând peste faptul că o șantajase pentru a merge cu el în Grecia.

Încă se întreba de ce se întorsese în apartamentul lui, așa cum îi ordonase. Rămânea un mister și pentru ea de ce anume revenise a doua zi, permițându-i s-o trateze ca pe o umilă servitoare. Pe alocuri, putea fi chiar civilizat, dar de cele mai multe ori îi ordona să se ocupe de una sau de alta. Dacă bănuise că zilele dinaintea plecării vor fi plictisitoare, realitatea o contrazise. Abia avusese timp să se odihnească. Bărbatul părea să creadă că era capabilă să îndeplinească multe sarcini.

– Înveți repede, îi spusese el când îl condusesese să-și vadă editorul.

– Presupun că, în condițiile date, ar fi putut să vină el la tine, răspunsese ea, conștientă de atingerea mâinii lui pe brațul ei.

Stein refuza să poarte un baston alb, la fel cum nu voia să iasă afară cu ochelarii negri.

– Oricum, n-ai altceva de făcut, replică el scurt. Și, cum se presupune că suntem îndrăgostiți, mi se pare normal să mergem braț la braț. Oamenii nu-și vor da seama că e ceva în neregulă cu mine.

Bărbatul nu părea să ia în considerare faptul că era total străină în Londra și că habar n-avea unde se găsesc toate locurile unde voia să fie dus. Până la urmă, se învățase să nu mai protesteze și să ceară informații taximetriștilor amabili.

Telefonul însă se dovedise a fi un dezastru și mai mare decât aceste călătorii aventuroase. Se părea că Stein are și alte interese și afaceri în afara scrisului, și oamenii îl sunau continuu. De multe ori,

simțise că a ajuns la capătul răbdării. Nu știa ce să le spună celor care voiau să-i vorbească lui Stein, pentru că bărbatul nu voia să discute cu niciunul înainte de a se întoarce din Grecia.

– Mă voi întoarce destul de repede, îi îndepărta el reproșurile cu un gest indiferent. Voi vorbi cu ei atunci. Nu-i nimic urgent, așa că nu mă forța, Sandra.

Ca și cum ar fi putut cineva să facă asta!

– Dar sunt colegi de-ai tăi, protesta ea, încercând să-i spună câteva dintre numele foarte cunoscute pe care le notase.

– Să aștepte. Toate la timpul lor.

Astfel că ajunsese foarte iscusită la inventarea scuzelor, în timp ce Stein stătea și asculta, cu un zâmbet ironic pe față. Câteodată, i se părea că trecuse mai mult de un an de când lucra pentru el, nu doar o săptămână.

Rareori o pomenea pe Alexandra deși, din când în când, când Sandra protesta că o tratează ca pe o sclavă, îi amintea că plătește pentru păcatele verișoarei sale.

Aeroportul din Atena o uimi prin dimensiuni, zgomot și aglomerație.

– Aeroporturile sunt la fel oriunde, îi spuse Stein. Cu cât sunt mai mari, cu atât sunt mai urâte. Ar fi mai bine să te obișnuiești.

Se părea că bărbatul se gândea că vor mai face multe alte călătorii împreună. Nervoasă, își retrase mâna dintr-a lui.

– Stai liniștită, o certă el. Sunt obligat să mă bazez pe tine, la naiba. Nu mă poți lăsa în drum.

Șocată de dura lui admonestare, tânăra păli.

– Iartă-mă, șopti el mai împăciuitor.

Dar știi foarte bine că nu mă pot descurca fără tine.

– N-am intenționat să se întâmple asta, dar câteodată aș fi foarte fericită să scap de tine, replică ea.

După ce trecură peste toate formalitățile de rigoare, Stein îi spuse că ar fi putut zbura direct către insula Corfu, unde locuia bunică lui, dar că voia să întâlnească pe cineva la Atena, astfel că se îndreptară către piața Syntagma, unde se aflau unele dintre cele mai bune hoteluri. În drum, Sandra abia avu timp să zărească orașul și fu foarte ușurată când ajunse la destinație. Grecii conduceau cu o viteză îngrijorătoare și nu păreau să știe la ce folosește frâna. De multe ori fusese aruncată în brațele lui Stein, care suporta răbdător greutatea trupului ei. Pentru ea însă, să fie ținută atât de aproape de el însemna un adevărat pericol, mai ales când brațele bărbatului o strângeau mai tare decât era nevoie.

Hotelul era uriaș, cu încăperi spațioase, iar atmosfera era relaxantă. Directorul îl întâmpină personal pe Stein, cu un entuziasm care Sandrei i se păru tipic grecesc. Stein îi menționează că se caza aici destul de des, deși stătea adesea și la prieteni.

Fură conduși într-un apartament cu două dormitoare și o sufragerie.

Când directorul părăsi apartamentul, spuse:

– Dacă apartamentul ăsta nu vă convine, domnule Freeman, vă pot oferi camerele pe care le-ați rezervat inițial sau un alt apartament.

Cu obrajii în flăcări, Sandra întrebă:

– De ce ai schimbat rezervările, Stein? N-ar fi fost mai bine să avem două camere, una lângă alta?

El o privi indiferent și ridică din umeri.

– Nu. Astfel, ai fi reușit să mă eviți foarte ușor. Am hotărât că așa ar fi mai bine. Ai fi preferat să vin mereu la tine, în cealaltă cameră, nu?

– Știi bine că nu te-aș fi părăsit. Pare ridicol să spui asta, când deja rezervaseși două camere.

– Lasă asta, izbucni el, deodată nerăbdător. Asta a fost atunci când credeam că verișoara ta va veni cu mine.

– Și eu nu merit același respect? întrebă Sandra.

– Nu, replică el, fără să-i ofere alte explicații.

Apoi închise ușa camerei și strigă:

– Am nevoie de întregul ajutor de care poate beneficia un om în situația mea și ar fi bine să mi-l oferi, fără să te mai plângi atâta că ești umilită.

Privind ușa închisă, Sandra se întrebă ce altceva mai putea face pentru el. Nu o deranja să-l conducă de colo-colo, să răspundă la câteva telefoane și să-l asiste la scris. Dar alte lucruri, mai intime, îi dădeau fiori. Gândul că ar fi trebuit să-l ajute să-și îmbrace hainele era mai mult decât își îngăduia să-și imagineze.

Dormitorul ei era confortabil și bine mobilat, dar aceste constatări n-o făcură să-și uite resentimentul împotriva lui Stein. Cum îndrăzneă s-o pună într-o astfel de situație? Oare avea de gând să intre în camera ei oricând dorea, folosindu-se mereu de faptul că era orb? Nu-i spusese chiar el, în avion, că în ultima vreme simțurile i se acutizaseră, astfel încât îi transmiteau o imagine la fel de clară ca și vederea? Nu, nu, refuza să-l primească în camera ei și să facă pentru el mai multe decât făcea deja.

Totuși, zece minute mai târziu, se trezi grăbindu-se către dormitorul lui când îl auzi strigând-o. Spre marea ei surpriză, realizează că bărbatul făcuse duș, era deja îmbrăcat și-și pieptănase părul.

– Cum ai reușit? șopti ea, dându-și seama că, în ce o privea, în afară de faptul că-și dăduse jos haina, nu făcuse altceva decât să stea gânditoare pe marginea patului.

– Ți-am spus că am mai locuit aici, replică el, iar să rezolv misterele valizei a fost foarte ușor. Totuși, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău ceva mai târziu. Nu mi-am adus valetul cu mine.

– Valetul?

– Nu știai că la Londra aveam un valet? Venea numai dimineața și seara, câte o oră. De aceea nu l-ai văzut niciodată.

– Alexandra nu mi-a spus...

– Pentru că nici ea nu l-a cunoscut. Nu văd de ce iubita mea ar fi trebuit să știe cât de neajutorat sunt.

– Nu m-am gândit la asta.

– Nu sunt magician, Sandra. Pentru anumite lucruri, am nevoie de ajutorul cuiva. Fie și numai pentru a mă asigura că nu port aceeași cămașă la nesfârșit.

– Da, bineînțeles, se încruntă Sandra, întrebându-se câte mai avea de aflat despre acest bărbat. Dar aici, ce vei face?

– Mă vei ajuta chiar tu, zâmbi el. Îți promit că nu-ți voi cere lucruri care să-ți rănească sensibilitatea feciorelnică. Cel puțin, nu înainte de a fi pregătită.

Sandra începu să tremure imperceptibil.

– Nu mai fi atât de nervoasă, draga mea.

N-am de gând să te asaltez.

– Bănuiam că nu...

– Ar trebui să ai mai multă încredere în farmecele tale. Mulți bărbați ar da orice să aibă o fată inocentă ca tine în brațe. Dar poate nu ești cu adevărat inocentă... iar eu n-am decât o singură posibilitate să aflu...

– Potoleşte-te... începu ea.

– Nu, o opri Stein, punându-și mâinile pe umerii ei și refuzând să-i dea drumul. Abia aștept să-mi confirm bănuiala că n-ai făcut nimic altceva de când am sosit decât să stai și să tremuri în camera ta. De teamă sau de dorință... încă nu știu, dar nimic nu arată că te-ai fi îmbăiat și schimbat, așa cum am făcut eu.

– Îți place să mă iei peste picior.

– Poate, replică el enigmatic. Dar asta poate fi din cauză că, din câte îmi dau seama, ai căpătat obiceiul să te aștepți la ce-i mai rău din partea mea. Ești întotdeauna speriată că aş putea să-ți fac... asta. Fără avertizare, o trase la pieptul lui și buzele îi fură strivite de gura bărbatului.

Când își ridică fruntea, Sandra observă că ochii lui deveniseră mai întunecați și, după o scurtă ezitare, gura i se mișcă mai blând pe chipul ei.

– Cred că ai toate calitățile pentru a înnebuni pur și simplu un bărbat, zise el cu o voce răgușită.

– Te rog, dă-mi drumul, îl rugă Sandra.

Capul îi era greu și picioarele foarte slăbite. Fiorii simțiți la contactul cu trupul puternic al bărbatului o paralizaseră parcă în loc. Voia să scape, dar era incapabilă să se miște.

Stein îi ignoră rugămintea, iar buzele lui alunecară ușor către gâtul ei, simțindu-i pulsul. Îi luă chipul în mâini și-i spuse în șoaptă:

– Îmi pare rău că nu pot privi în ochii tăi, Sandra, să citesc ce se ascunde în lumina lor. Femeile nu sunt întotdeauna dispuse să spună ceea ce bărbații și-ar dori să audă, dar ochii le trădează secretele. Vocea lui era dulce și insinuantă.

– Când vom ajunge pe insulă, sunt sigură că vei găsi persoane mai interesante să le hărțuiești, domnule Freeman!

Ca pentru a o pedepsi că-l numise astfel, gura lui se închise din nou peste a ei, brațele lui strângând-o sălbatic. Încercă să-i reziste, dar se simțea de parcă fusese aruncată în mijlocul unei furtuni violente. Gura și mâinile lui, deși se mișcau cu aparentă inocență, stârneau în ea un răspuns surprinzător, făcând-o să se întrebe cum avea să i se împotrivească dacă bărbatul ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

Dar, cu un oftat de ciudă, bărbatul o îndepărtă de el.

– Comandă niște ceai, îi ordonă el, pe un ton neutru. Vom mai avea timp pentru astfel de desfătări la Corfu. Deși s-ar putea să fii destul de ocupată, domnișoară Weir. Și apoi, când bunica mea va realiza că nu-ți pasă de mine cu adevărat, îmi va găsi pe altcineva, mult mai dispusă să-mi satisfacă... gusturile atât de instinctive, cum spui tu. După ce luară ceaiul, o anunță că închiriasse o mașină cu șofer, ca să-i arate orașul.

– Asta va fi tot ce primești, zise el arogant. Mai târziu, va trebui să plec și nu vreau să umbli singură pe aici. Ai putea să te rătăcești și să atragi atenția mai multor bărbați, care nu se vor opri la câteva săruturi, ca mine.

– Sunt aici ca să-mi fac treaba, Stein, și n-am nevoie să mă plimb pe afară. Nu trebuie să-mi arăți orașul, ca un ghid. Și apoi, adăugă ea fără să se gândească, nu poți...

– Vedeă, o completă el.

Spre marea ei ușurare, dar și stânjeneală, bărbatul nu păru deranjat de remarca ei stângace. Dimpotrivă, i se păru că zâmbește, ca și cum i-ar fi putut vedea chipul roșu de jenă.

– Știi că nu pot vedea, Sandra, dar pentru mine Grecia a fost întotdeauna o țară a aromelor – mirodenii, flori, eucalipt, brazieri. Îmi amintesc prea bine câmpurile însoțite de măslini, iarba arsă și nisipul fierbinte. Grecia miroase adesea ca tine, foarte tânără, dulce și curată, dar, ca și tine, pare tentată de lucruri nu tocmai morale.

– Vorbești de parcă aș fi vreun diavol.

– N-ai același sânge ca verișoara ta?

– Dacă sunt atât de respingătoare, de ce mai vrei să ai de-a face cu mine?

– N-am spus că ești respingătoare. Pot simți frumusețea cu aceste mâini, poate mai bine decât cu ochii. Și să știi că, din când în când, te poți bucura și de un pahar de vin mai prost dacă ți-e sete și n-ai altceva la îndemână.

Rănită, Sandra replică:

– Văd că nu pretinzi că sunt mai mult decât un surogat, deși ești nevoit să te bazezi pe mine, deocamdată. Pentru cineva atât de lipsit de apărare ca tine, ești ori foarte curajos, ori foarte stupid.

– Nu sunt lipsit de apărare, draga mea, nu te amăgi!

– Nici eu, domnule Freeamn!

El râse, plin de cruzime.

– Știu că felinele zgârie, dar cu atât mai dulce va fi îmblânzirea. Nu ți-am mai spus să nu-mi mai spui domnul Freeman? Dacă-ți scapă așa ceva în preajma bunicii, vei suferi consecințele.

– Foarte drăguță familie! comentă Sandra.

– Vei afla singură, râse el.

A doua zi, în zbor către Corfu, Sandra se gândi din nou la evenimentele serii trecute. După ceai, Stein îi lăsase zece minute să se schimbe, înaintea sosirii mașinii de lux închiriate. Îi spusese șoferului să-i ducă la Acropole.

– Trebuie să vizitezi acest loc, altfel prietenii tăi vor refuza să creadă că ai fost în Grecia.

Acropole se ridica deasupra orașului, dar Stein nu-i permisesese să se aventureze singură în centrul arheologic. Într-o zi, îi promisese el, îi va arăta locurile cum se cuvine. Apoi, o duse în portul plin de magazine, zgomotos și aglomerat.

Nu stătuseră mult nici aici.

Mai târziu, la hotel, o întrebasese cu ce să se îmbrace pentru cină și-i spusese să nu-l aștepte, pentru că se va întoarce târziu.

Înspăimântată, Sandra se gândi ce se va întâmpla dacă, în loc să intre în dormitorul lui la întoarcere, va pătrunde din greșeală în al ei. Dar, cu toate astea, adormi destul de ușor și, în ciuda temerilor ei, cel mai rău lucru cu care trebuise să se confrunte fusese zâmbetul ironic al lui Stein la micul dejun.

Capitolul 4

Peste o oră, aterizară la Corfu, pe aeroportul internațional. Aici, fură întâmpinați de o mașină cu șofer.

– Kyrie! exclamă șoferul, venind rapid către Stein.

– Thimios?

Cei doi erau în mod evident prieteni. Se îmbrățișară, apoi Stein se întoarse spre Sandra.

– Sandra, vino să-l cunoști pe ajutorul cel mai de preț al bunicii, Thimios. Ea este secretara și logodnica mea, domnișoara Weir.

Tinerei îi plăcu plecăciunea de modă veche a șoferului, deși nu-și dădu seama cum trebuie să răspundă unui asemenea gest. Thimios păru mulțumit de zâmbetul ei, pentru că se plecă din nou, în semn de aprobare.

Se urcară în mașină.

– Thimios a fost alături de bunica dintotdeauna, îi spuse Stein. Mă ducea la malul mării, chiar înainte de a învăța să merg. Lui îi datorez faptul că sunt încă în viață... m-a salvat o dată din mare.

– Atunci, ai multe pentru care să-i fii recunoscător, zâmbi Sandra privind către Thimios.

– Poate! exclamă Stein agresiv. Dar acum, am motive întemeiate pentru care mi-aș fi dorit să mă lase să mă înec. Nici măcar nu mai pot vedea apele din care m-a salvat.

Sandra respiră adânc. Nu-l putea acuza de autocompătimire, dar îi știa prea bine pasele proaste și începuse să se teamă de ele, pentru că în aceste momente trata orice semn de simpatie cu un dispreț strivitor. Când voia să-l mângâie, nu i se permitea. Doar o avertizase de atâtea ori că n-are nevoie de milă! Și nu subliniasse el asta când o prezentase lui Thimios în primul rând ca secretară?

– Poate într-o zi îți vei recupera vederea, Stein. Atunci, vei fi din nou recunoscător lui Thimios că ți-a salvat viața.

Bărbatul îi prinse mâna și i-o strânse cu putere. Sandra tipă de durere.

– Încetează să mai faci pe deșteapta sau te va dura și mai tare.

– Te urăsc! șopti ea, privind pe geam.

Mâna lui o atinse ușor pe obraz și se îndepărtă rapid, ca arsă de lacrimile ei.

– Prefer ura fâțișă, draga mea, decât o falsă afecțiune.

Plecară din orașul cu hoteluri înalte și luxoase și ajunseră într-un mic sat cu mici magazine de-a lungul străzile înguste și întortocheate. Mergeau printre livezi de portocali și măslini.

Peste o jumătate de oră, intrară pe o străduță în capătul căreia se vedea o vilă albă și mare, cocotată pe o stâncă. La poale, departe în largul mării albastre, se zărea un iaht. În rest însă, nici urmă de locuitori. Izolarea casei era totală și aproape înspăimântătoare.

Thimios deschise portiera.

– Duc eu bagajele. Cred că doamna vă așteaptă.

– Haide, Sandra, zise Stein cu răceală, așteptând-o lângă ușă. Ia-o înainte. Nu vreau să pari că mi te încurci printre picioare ca o potaie înfometată. Bunica se așteaptă să-i aduc o tânără inteligentă și descurcăreață.

– Ești vrednic de dispreț, șopti ea, și refuz să te las să-mi mai vorbești astfel. Încep să cred că Alexandra avea dreptate.

După expresia lui, pricepu că mersese prea departe, dar fu fericită că în sfârșit simțea față de el ură și afecțiune.

Vila bunicii i se păru surprinzătoare deși, judecând după mașina care-i întâmpinase, realizase că bătrâna trebuia să fie destul de bogată. Casa era luxoasă și modern mobilată. Prin contrast, doamna Kartalis părea un simbol al vechimii. O bătrână înaltă, cu părul grizonant și cu un aer sever.

Spre deosebire de Thimios, n-o întâmpină pe Sandra zâmbind, ci o cercetă din cap până-n picioare. Pe Stein, însă îl primi cu mare afecțiune.

– Deci, ea e femeia cu care te-ai logodit, nepoate?

– Da, răspunse Stein scurt, fără entuziasm, aproape plictisit.

– Dar e destul de mică, Stein. E aproape un copil. E prea tânără pentru tine.

El ridică din umeri.

– Nu contează diferența de vârstă, replică bărbatul.

– În sfârșit, se resemnă bunica. Dar speram să te căsătorești cu una dintre verișoarele tale grecoaice. Dacă această fată va fi capabilă să-ți ofere fiii pe care ți-i dorești, sângele lor va fi și mai... diluat.

Sandra roși de indignare.

– Sunt sigură că Stein nu se va supăra dacă nu vom avea atât de curând copii, doamnă. N-am discutat deloc despre asta.

Se lăsa tăcerea. O tăcere grea, copleșitoare. Sandra privi stingherită salonul în care bunica îi primise, ceramica grecească, covoarele bogate răspândite pe podeaua de marmură. Stein părea mânios. Fără să-și dea seama cum, în ultimele ore bărbatul ajunsese să fie din ce în ce mai grec și din ce în ce mai puțin englez. Și Grecia era o țară unde bărbații încă își dominau soțiile.

Întorcându-se către ea, Stein zise furios:

– Sandra, ți se va arăta îndată camera ta.

Îi făcu semn către femeia care stătea deoparte în umbră.

– Te sfătuiesc s-o urmezi pe Katrina. E soția lui Thimios și va avea deplină grijă de tine.

Cu inima bătându-i puternic, Sandra nu știa dacă să-l asculte sau nu. Era conștientă că ordinele lui nu puteau fi discutate, mai ales în fața bunicii, iar dacă refuza să se supună putea interveni o scenă neplăcută. Și totuși, nu se putu hotărî să se îndrepte în direcția femeii.

– Nu sunt obosită și nu vreau să mă duc în camera mea, ripostă ea cu încăpățănare.

Mi-ar plăcea să fac o plimbare până la mare.

– Vei face ceea ce ți s-a spus! tună el, în timp ce bunica lui stătea dreaptă lângă el, privind-o cu ochi reci ca oțelul și părând să se bucure de acest duel foarte puțin drăgăstos.

Curajul o părăsi încet-încet. Sandra își mușcă buzele, sperând să îndrăznească să-l înfrunte. Cum naiba o putea face acest bărbat să

tremure, când îi era atât de simplu să-i întoarcă pur și simplu spatele? Își șterse fruntea asudată.

Doamna Kartalis zise pe un ton triumfător:

– Când e vorba de probleme de familie, n-ai de ales, domnișoară Weir. Stein este un bărbat care poate supune orice femeie.

Chipul lui Stein căpătă o expresie de aprobare.

– Sandra a avut ocazia să simtă ce înseamnă dezaprobarea mea în mai multe ocazii. Știe prea bine că nu trebuie să-mi pună la încercare răbdarea, astfel că sper c-o vei ierta de data asta. Poate mai târziu îi vei da câteva sfaturi.

Sandra se lăsă condusă în camera ei, gândindu-se că bunica lui Stein era o femeie absolut detestabilă. Se simțea obosită. Doamna Kartalis își arătase față dezaprobarea față de ea, iar Stein o insultase cu sânge-rece. Și totuși, era logodnica lui! Se apropie de fereastră, privind câmpurile de măslina și marea verde-argintie.

Deodată însă, fu străbătută de un fior de regret. Fără să-și dea seama cum, ieși grăbită pe ușă și coborî scările. Trebuia să-l găsească pe Stein! Cât de repede uitase că bărbatul avea nevoie de ajutor! Avea nevoie de afecțiune, nu de furie și resentimente. Nu conta că o provocase.

În holul cel mare nu se afla nimeni, astfel că intră în salon, sperând că-l va găsi. Stein nu era însă acolo, dar doamna Kartalis stătea dreaptă în fotoliu, cu ochii în gol. Privirea ei dură o făcu să se cutremure.

– Îl caut pe Stein, îndrăzni ea, dându-și părul de pe frunte la o parte. Poate are nevoie de ajutorul meu.

– Vino încoace, copilă! răspunse vocea dură a femeii.

– Îl căutam pe Stein, repetă Sandra.

– Dar cum l-ai putea ajuta? întrebă doamna Kartalis cu răceală.

Am aflat că-l ajuți să-și scrie cărțile, dar nu cred că-i stă mintea acum la așa ceva.

– Nu, aprobă Sandra nervoasă. Nu acum.

– Atunci, cum vrei să-l ajuți, domnișoară Weir?

Tânăra roși și se întoarse sfidătoare către bunica lui Stein.

– Credeam că are nevoie de mine... să-l ajut cu hainele. La hotel...

– Da? reluă bătrâna.

– Nimic, reluă Sandra, amintindu-și sfatul lui Stein. Îl ajutam să-și aleagă cămășile.

– Înțeleg, replică femeia cu o voce de gheață, plină de dezaprobare. Presupun că, fiind străină, n-ai pic de rușine. Ai locuit într-unul dintre cele mai bune hoteluri din Atena și-l ajutai totuși să se îmbrace. Ce vor spune prietenii mei despre asta? Vom fi subiect de bârfă pentru toată comunitatea de pe insulă. Speram să se însoare cu o virgină. Noi, grecii, ținem la aceste reguli și Stein era cândva destul de înțelept pentru a le respecta. Nu credeam că s-a prostit în halul ăsta doar pentru că și-a pierdut vederea.

– Vă rog! exclamă Sandra.

Doamne, oare avea nevoie de un dușman atât de înverșunat? Doamna Kartalis abia o cunoștea, și totuși o judeca în felul acesta!

– V-am spus deja, îl ajutam să-și aleagă hainele!

– Ei, nu trebuie să faci asta cât te afli aici, replică acru bătrâna. Thimios are grijă de el, astfel că te rog să rămâi în camera ta. Nu

uita că, dacă un bărbat își pierde respectul pentru o fată, nu o va mai lua niciodată de soție. Pe insulă sunt multe fete frumoase, alături de care ar fi mult mai fericit.

– Da, doamnă! exclamă ea și-i întoarse spatele fără un cuvânt.

Cina fu foarte liniștită. Masa se servi târziu și Sandra, care nu-l mai văzuse pe Stein de la sosire, simți un val de ușurare când îl revăzu, pășind alături de ea cu mare încredere.

– Nu știu cum reușești, zise doamna brusc, când intrară în sufragerie. Nu greșești niciun pas.

– Asta pentru că știu casa asta ca pe propriul buzunar și niciodată n-ai mutat mobila. Și apoi, trebuie să-i fiu recunoscător Sandrei. Întotdeauna folosește același parfum, o aromă florală. Norocul meu că n-are altul.

Sandra își mușcă buzele, pentru a nu replica tăios.

– Mi-a fost dăruit de fostul meu șef și țin foarte mult la el, se apăra ea.

– Atunci, ar trebui să-ți cumpăr altul. Nu găsesc că e normal ca logodnica mea să fie atașată de darurile altui bărbat.

Doamna Kartalis adăugă repede, ignorând spusele fetei:

– Te vei simți mai bine după ce stai aici câteva săptămâni, Stein. Locurile familiare îți vor face bine.

Văzând că Stein nu comentează, adăugă cu o privire pătrunzătoare către Sandra:

– Mi se pare că, după numai câteva ore, pari mult mai relaxat. Casa și prezența mea îți fac mai bine decât logodnica ta, care-și imaginează că dacă se îmbracă extravagant și-și piaptână părul ca o zvăpăiată, te poate ajuta. Nu-ți poți prinde părul ăla, fato?

– Nu... nu e foarte lung, replică Sandra calm, încercând din toate puterile să nu-i tremure vocea.

Orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să-i permită acestei femei s-o scoată din sărite.

– Presupun că ești o actriță sau ceva asemănător... reluă bătrâna, pe un ton care arăta clar că nu era de acord cu astfel de ocupații.

Sandra păli. Nu știa ce să spună, pentru că Stein n-o anunțase despre cele știute de bunica lui.

– Am jucat numai într-un singur film.

– Ce culoare e rochia ta, Sandra? întrerupse Stein această dispută.

– Verde, răsă cu răceală doamna Kartalis, fără să-i lase Sandrei posibilitatea de a răspunde. Verde ca ochii ei de pisică și abia îi acoperă umerii delicați. Nu că ar trebui să-ți spun cât de delicați sunt, adăugă ea pe un ton acid, de vreme ce ați locuit împreună la Atena.

Stein zâmbi.

– Un bărbat orb nu-i mai puțin bărbat. Iar Sandra nu-i grecoaică, replică bărbatul.

– De asta mi-am dat seama. De când sunteți logodiți?

– De ceva vreme, răspunse Stein. De prea multă vreme chiar. Câteva luni.

– Luni? repetă bătrâna, sorbind zgmosos din supă. Niciodată n-ai fost un om răbdător, Stein.

– Nu, aprobă el.

Cu obrajii în flăcări, Sandra își plecă ochii în farfurie.

Cei doi vorbeau de parcă nu s-ar fi aflat acolo. Nu mai întâlnise niciodată o persoană cu o limbă mai ascuțită decât a doamnei Kartalis și sinceritatea ei i se părea din ce în ce mai supărătoare.

– Mi-aduc amine, Stein, când te-ai îndrăgostit de Sophy... Atunci, erai altfel. Ai plecat din Corfu de câțiva ani, și ai și uitat bunul-simț al fetelor din Grecia.

Sandra privi către Stein, dar pe chipul lui întâlni numai un zâmbet ironic.

– Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât îți dai seama că e bine să abordezi problema asta cu mai multă subtilitate. Ajungi la același rezultat, dar mai repede.

Doamna se încruntă, ca și cum ar fi fost gata să-l admonesteze și pe Stein în stilul ei caracteristic, dar chiar atunci intră Katrina, aducând felul doi. Se lăsă tăcerea, atâta vreme cât farfuriile fură așezate în fața fiecăruia, dar aceasta nu dură mult. Imediat ce servitoarea plecă, bătrâna începu din nou să vorbească.

– Nu te superi, Stein, dacă invit câteva persoane tinere la noi, nu-i așa? Mulți dintre prietenii tăi de aici au întrebat de tine, de la accident încoace. Mă tem că se vor simți ofensați dacă nu-i anunț că te afli aici.

– Cheamă pe cine dorești, aprobă el, fără s-o consulte pe Sandra. Numai să nu uiți că am multă treabă.

Umerii bătrânei se ridicară, ca și cum acest aspect ar fi fost lipsit de importanță.

– Ar trebui să te relaxezi o vreme.

Stein zâmbi.

– Sophy va veni și ea? întrebă el.

– Da, da, răspunse femeia, bătând din palme. Nu s-a măritat încă și, din câte îmi dau seama, mai are încă o slăbiciune pentru tine. De fapt, ea a întrebat de tine cel mai mult.

– O astfel de grijă este înduioșătoare, admise el. În ultima vreme, am fost lipsit de afecțiune.

– Credeam că nu acorzi mare atenție semnelor de afecțiune, interveni Sandra.

– O, șopti el, aș putea să mă obișnuiesc și cu asta.

După masă, bărbatul rămase în salon să-și bea cafeaua, discutând cu bunica. Și, cum întreaga conversație se purta în grecește, Sandra nu le putu ține companie. Își imaginează că bătrâna îl întreabă despre accident, după expresia lui dureroasă și așteptă alături de ei, tăcută și răbdătoare. Își aminti însă masca de indiferență rece pe care o afișa bărbatul când ea însăși îl întreba despre același subiect.

Și totuși, deși exclusă din conversație, se trezi ascultând cu plăcere vocea profundă a lui Stein, privindu-l pe sub gene. Mai târziu, realizează că nu-și putea lua ochii de la el. Îi studie fața dură și trupul puternic și înalt.

Afară, se lăsă treptat întunericul. După o vreme, Stein se ridică și spuse către Sandra:

– Aș vrea să discutăm puțin, înainte de a te duce la culcare.

– Da, desigur, zise ea, curioasă să afle despre ce era vorba.

– Poate ar fi bine să facem o plimbare sub clar de lună. Timios mi-a spus că-i lună plină.

Sandra îl urmă, spunându-i un politicos "noapte bună" bunicii.

Bătrâna era gata să se retragă și ea în camera ei.

Katrina aștepta s-o conducă și, după mersul obosit al bătrânei, Sandra realizează că trecuse de mult ora ei de somn. Stein își sărută bunica pe obraz.

În grădină, mirosea puternic a flori. Soarele apusese de mult și era răcoare.

– Aseară, te-ai întors târziu, zise Sandra deodată, amintindu-și că adormise înainte de sosirea lui.

– Ai observat asta?

– Da, răspunse ea simplu, fără să amintească faptul că stătuse trează câteva ore bune în așteptarea lui. Despre ce ai vrut să vorbim? reluă ea, rapid.

– Voiam să te rog să fii drăguță cu bunica. Îmbătrânește și nu mai ține cont de ceea ce spune.

Oare trebuia să priceapă cuvintele lui ca pe o scuză?

– Am încercat să mă port frumos, răspunse Sandra, încercând să se îndepărteze de el.

Dacă începea o nouă ceartă, era mai bine să-și asigure avantajul distanței.

– Nu cred că ai încercat prea mult, replică el.

Nedreptatea acestei observații o uimi. Cu tot respectul datorat bătrânei, trebuia să-și dea seama că era un adevărat diavol.

– Ascultă, Stein, am venit aici împotriva voinței mele, dar pregătită să mă port frumos cu rudele tale. De ce crezi că e vina mea faptul că bunica ta nu mă place deloc? Tot timpul m-a acuzat de tot soiul de lucruri, iar tu i-ai luat apărarea.

El privi în jos către ea și chipul i se înăspri.

– De multe ori, a avut dreptate.

– Dar nu cred că era nici locul, nici momentul potrivit pentru a spune acele lucruri.

El ridică mirat din sprâncene.

– Dar pentru cineva de vârsta bunicii, timpul și ocaziile pot fi limitate. De asta e atât de brutală în exprimare. De asemenea, îi e teamă că nu voi avea un fiu și un moștenitor.

– Am observat, izbucni Sandra cu amărăciune. Întotdeauna pui familia și pe tine însuși înaintea mea.

– Ți-e milă de tine, draga mea? De ce ar trebui să-ți ofer simpatie și ajutor? Tu sau Alexandra v-ați gândit măcar o clipă și la mine?

– De ce îmi amintești mereu povestea asta? Nu crezi c-am plătit destul pentru greșelile Alexandrei?

– Nu, nu cred. Verișoara ta a greșit, dar înșelăciunea ta a fost și mai mare. Tu ai acceptat să joci acest rol, așa că trebuie să fii pregătită să plătești prețul convenit. Seara trecută era gata-gata să mă întorc mai devreme și să-ți fac o vizită, dar o astfel de răzbunare nu-i eficientă. În schimb, m-am hotărât să nu mă mai grăbesc și să te chinui pe îndelete.

– Stein! Faptul că ai orbit te-a înnebunit!

– Poate, aprobă el, trăgând-o mai aproape.

– Dacă ai putea vedea, ți-ai da seama.

– Dar nu pot vedea, la naiba! Însă celelalte simțuri mă pot ajuta. Pot să simt, și asta mi se pare suficient. Iar în ce te privește, trebuie să te obișnuiești cu acest simț al meu.

Sandra încercă să se miște, dar își simți oasele moi, ca topite. Bărbatul îi atinse ușor sâni.

– Ah, impotestare! șopti el.

Nu-mi spune că atingerea mea te lasă indiferentă. Nu te cred. Cu câți bărbați ai mai fost până acum... stau și mă întreb.

– Cu niciunul!

– Nu poți fi niciodată cinstită, nu?

– Stein! țipă ea. Nu-ți dai seama ce-mi faci!

– Nu? Așa crezi? replică el, cu o voce uscată. Poate mă crezi naiv, draga mea, dar nu sunt deloc.

Încă o dată, încercă să-i spună să se oprească, dar înainte să poată vorbi, gura îi fu acoperită de buzele lui. Închise ochii, amețită.

Tot el însă fu cel care, după o vreme, o împinse departe de el, spunând:

– Ajunge!

Tremurând, simțindu-se ca și cum ar fi luat foc, Sandra se dădu înapoi.

– Să nu mai faci asta niciodată, nu-mi place! țipă ea.

De fapt, trebuia să recunoască, oricât s-ar fi urât pentru asta, că dorea să se afle din nou în brațele lui. Avea asupra ei o putere necunoscută și fascinantă.

– Să fim serioși! o ironiză el. Pe cine vrei să convingi de ceea ce spui? Sunt sigur că nici tu nu crezi asta. Poți să mă conduci înapoi în grădină? Nu cunosc fiecare piatră de aici și pentru asta trebuie să fii recunoscătoare... pentru că nu te duc... cine știe unde.

Încă o dată, fu nevoită să-i suporte mâna pe brațul ei. Oare așa trebuia să se petreacă misterul seducției? Îl privi încă o dată și se simți din nou atrasă de el. Trebuia să lupte împotriva acestor sentimente nebunești și dureroase.

– Măine dimineață, o instrui Stein când ajunseră în casă, trebuie să vii la mine în birou. Thimios îți va arăta unde este. Vom începe să revizuim primul capitol al cărții. Te rog să vii cât mai devreme.

– Credeam că nu vei începe să scrii decât după ce vom ajunge pe insula ta.

– Te-am angajat ca să-mi spui ce trebuie să fac?

– Nu vreau ca bunica ta să creadă că te încurajez să scrii împotriva voinței ei. Și apoi, ești încă foarte obosit.

– Poate tu ești cea care mă obosește, răspunse el ironic. Nu-i de mirare... cu atâtea prefăcătorii și false principii... Și, apropo, ar fi bine să ne purtăm ca și cum am fi într-adevăr iubiți, în fața bunicii. Dacă va descoperi adevărul, nu voi mai avea pace.

A doua zi dimineață, Sandra se trezi după o noapte grea, hotărâtă să exploreze plaja. Stein o avertizase să nu înoate de una singură, pentru că apa era plină de stânci periculoase și marea era încă rece în aprilie. Ar fi fost mai bine, îi spusese el, să se rezume la piscina din spatele casei.

În această dimineață însă, Sandra simți că agitația mării se potrivea mai bine cu starea ei de spirit decât piscina, și se îndreptă decisă către plajă. Spre mare ei surpriză, nu reuși să descopere nicio potecă printre stânci. Ieri seară, plaja păruse totuși atât de aproape! Acum, descoperea că nu era chiar așa, iar stâncile erau foarte periculoase și abrupte. Până la urmă, începu să coboare cu greutate și ajunse în sfârșit unde dorea.

Ajunsă pe plajă, privi înapoi către dealul împodobit de florile de primăvară. Se plimbă îndelung pe malul mării, apoi urcă din nou către vârful.

Sus, descoperi că rochia îi era aproape sfâșiată, iar mâinile îi erau acoperite de cicatrice. Pe viitor, nu se va mai duce pe plajă decât echipată în blugi.

Spre nemulțumirea ei, când ajunse din nou în dormitor, descoperi că era mult mai târziu decât ar fi crezut. Și apoi, îi era teamă ca Stein să nu remarce rănilor de pe mâinile ei. Bărbatul nu le putea vedea dar, dacă nu era capabilă să scrie cum se cuvenea, putea să-și dea seama. Își spală mâinile cu apă caldă, dar nu găsi niciun unguent și n-avea timp să aștepte ca Thimios să-i aducă unul. Se schimbă și-și ascunse rochia ruptă. Nu știa cine spăla rufe și nu voia să deranjeze pe nimeni cu o astfel de cerere. Katrina avea și așa destule de făcut.

În birou îl găsi pe Stein, așteptând-o cu nerăbdarea lui obișnuită. Îl privi îndelung, fără să realizeze că era certată pentru întârziere. Bărbatul purta niște pantaloni negri și o cămașă albă. Un fior rece o străbătu când își aminti atingerea brațelor lui.

– Îmi pare rău, zise ea într-un final. Pe viitor, voi încerca să ajung la timp.

– Te rog, o avertiză el rece, luând de pe masă primul capitol al cărții. Vreau să-mi citești foile și să marchezi modificările pe marginea paginilor. Apoi, va trebui să rescrii câteva pagini, dar sper că nu prea multe.

– Bine, aprobă Sandra.

– Ai o voce foarte frumoasă, o complimentă el absent. Bănuiesc că ar fi o idee foarte bună să înregistrăm fiecare capitol pe care-l parcurgem. Apoi, voi asculta casetele pentru corectura finală... Atunci, nu cred că vei mai fi alături de mine.

Capitolul 5

Auzindu-i cuvintele, Sandra păli. Se gândea la zicala care spunea că soarta are straniul obicei de a ne dăruie ceea ce credem că ne dorim cel mai mult. Acum două săptămâni, tot ce dorea era să scape de acest bărbat, dar acum își dorea să se afle mereu în preajma lui.

În această dimineață, cuvintele lui o durură, deși îi era greu să accepte că, în așa scurt timp, începuse să țină la el.

Aprobă din cap în tăcere, dar bărbatul, observând că tăcerea se prelungește, o întrebă dacă îi convenea acest aranjament. Realizând că nu vedea, Sandra răspunse cu glas tare:

– Dacă mă crezi capabilă să mă descurc...

– Bineînțeles.

Dacă n-aș fi crezut asta, n-aș fi spus-o, replică el.

Sandra simți că bărbatul era supărat pe circumstanțele care-l obligaseră să apeleze la un astfel de ajutor.

– Îmi pare rău, șopti ea, cu vocea înecată în lacrimi.

– Sandra! țipă bărbatul. Nu ți-am mai spus că n-am nevoie de mila ta? Probabil că această empatie nu se explică decât prin faptul că te simți vinovată, iar această ciudată reacție nu face bine nimănui. Nici mie, nici ție. Acum, dacă ți-ai șters lacrimile și nu mai încerci să mă impresionezi, poate ne apucăm de lucru. Pentru o secretară, ești cam vorbăreată.

Când Thimios bătu la ușa biroului, două ore mai târziu, Sandra se simți eliberată.

– Au sosit musafirii, zise bărbatul către Stein. Doamna m-a rugat să vă chem în salon.

– Foarte bine, aprobă Stein, dar nu-i ceru Sandrei să-l însoțească. Ar fi bine să te apuci de rescris cele șase pagini, o instrui el. Ne vedem la masa de prânz.

La prânz? se miră Sandra, apoi își aminti că faptul că nu luase micul dejun nu era decât vina ei. Nu băuse nici măcar o cafea și simțea nevoia de un întăritor, înainte de a se apuca din nou de lucru. Se simțea rău.

Cu o mare teamă, apăsă soneria pentru servitori și, spre mare ei uimire, Thimios veni imediat.

– Da, domnișoară Sandra, zise el.

Prietenia din vocea bărbatului o liniști.

– Aș dori puțină cafea și un biscuit.

Ochii bărbatului căpătară o expresie neliniștită.

– Știu că n-ați luat micul dejun, dar Katrina mi-a spus că femeile din Anglia sar peste această masă.

Sandra zâmbi, preferând să-l lase să creadă asta decât să știe adevărul.

Îi mulțumi călduros când îl văzu întorcându-se cu tava de mâncare, dar bărbatul se încruntă la vederea mâinilor ei.

– N-am nimic, Thimios, încercă ea să-l liniștească. M-am zgâriat de stânci când am ieșit mai devreme pe plajă. Oare Katrina are un unguent care mă poate ajuta?

Thimios se încruntă și ieși imediat, dar se întoarse însoțit de Stein. Bărbatul îi ordonă să-i arate mâinile. Ea își ascunse imediat brațele, dar Stein se apropie de ea și o prinse de încheietură, în timp ce degetele lui îi explorau palma.

– Cum ai reușit să te rănești? Întrebă el cu o voce dură.

– Dacă Thimios ți-a spus despre asta, răspunse ea, aruncând o privire nervoasă către servitor, atunci trebuie să mărturisesc. Am fost pe plajă.

– Nu-mi vine să cred! Vrei să spui că ai ieșit singură, azi-dimineață, înainte să vii încoace?

– Da, n-am vrut să întârzii, dar n-am găsit nicio potecă.

– Trebuia să întreb.

– Dar n-aveam pe cine.

– Puteai veni la mine. Sau, ca de obicei, n-ai vrut să-mi ceri ajutorul?

– De unde să știu unde te aflai? Poate erai în pat încă.

– Și nu crezi că te-ai fi rănit mai puțin dacă veneai la mine... în pat? Te-ai fi putut bucura de o oră sau două în brațele mele.

Sandra tremură. Cum putea fi atât de brutal, de direct, în fața lui Thimios? Apoi, observă că servitorul plecase.

– Unde s-a dus? Întrebă ea.

– Cred că mi-a anticipat dorința, răspunse Stein.

Aduce apă caldă și plasturi pentru rănilile tale. Mă tem că nu vei mai putea scrie câteva zile. Un om mai puțin binevoitor decât mine ar putea crede că ai făcut-o special.

– Nu fi stupid! De ce aș încerca să mă rănesc, când, imediat ce romanul tău genial va fi gata, voi putea pleca? Și apoi, e vorba doar de câteva zgârieturi. Dacă m-aș lua după tine, aș crede că aproape mi-am rupt brațul!

– Păreră ta despre romanul meu nu mă surprinde, domnișoară Weir. Mi-am dat seama că ai o minte superficială.

Sandra se simți atât de vinovată, încât remarca lui răutăcioasă referitoare la inteligența ei trecu neobservată. Merita toate astea! Știind cât de greu îi era să lucreze, nu trebuia să-i arate atât de clar că depindea în totalitate de ea. Orbirea lui era de vină pentru temperamentul său agresiv, dar ea n-avea nicio scuză.

– Stein, șopti ea, privindu-i chipul. Stein, îmi pare rău. N-am vrut să spun că romanul tău nu e bun. Dimpotrivă, pare foarte interesant. Chiar și eu... cu mintea mea... superficială, pot vedea asta, și chiar după primul capitol. Te rog să mă ierți.

– Observ că situația devine cam melodramatică, mormăi el. Cred că mi-am pierdut mințile dacă am permis unei persoane insignifiante ca tine să mă influențeze în așa hal. Uite-l pe Thimios cu bandajul. Stein îi luă din mână bărbatului antisepticul și începu să-i șteargă rănilile.

– Prânzul va fi servit curând, spuse el, după ce servitorul luă vasul cu apă caldă și ieși din cameră. Poți veni cu mine. Musafirii vor să-mi cunoască logodnica, așa că pregătește-te să te porți frumos cu mine.

Masa se dovedi un chin insuportabil, și Sandra abia aștepta să se termine. Doamna Kartalis prezidă un adevărat festin, cu atât mai surprinzător cu cât oaspeții sosiseră pe neașteptate. Stein o prezentă pe logodnica lui doamnei Nikitiadis, care avea două fete. Xenia, cea mai mare, era căsătorită. Petrina, cea mică, îl privea pe Stein cu o expresie admirativă. Se vedea că se mai întâlniseră și că avea amintiri plăcute despre el. Era tânără, avea douăzeci și ceva de ani, și era foarte atrăgătoare. Nu foarte încântată, Sandra se simți totuși ușurată că nu era vorba despre Sophy, de care Stein întrebase seara trecută, și încercă din răspuț să ignore faptul că tânăra își punea prea des și prea tandru mâna pe brațul bărbatului.

Întrebară cu toții de ce mâna Sandrei era plină de plasturi și, când aflară, fetele doriră să știe de ce se grăbise să meargă pe plajă, când doamna Kartalis avea o piscină atât de frumoasă.

– N-am mai fost la mare de ani de zile. Așa că voiam nu să înot, ci doar să văd valurile și să simt aerul sărat.

– Ce trist să nu vezi marea atâta vreme! exclamă doamna Nikitiadis. Eu iubesc marea și n-aș putea trăi fără ea.

Bunica lui Stein, care ascultase conversația, interveni brusc:

– Filmul ăsta în care ai jucat, nu s-a turnat pe plaja din Nassau?

– Unele părți au fost filmate la Florida Keys și în Bahamas, aprobă Stein, dar Sandra n-a fost acolo. Majoritatea cadrelor cu ea se petreceau într-un avion care zbura deasupra mării.

Sandra plecă ochii în farfurie, întrebându-se cu tristețe când se vor termina toate astea. Stein nu putea fi mereu alături de ea s-o salveze de la astfel de scene penibile, provocate de propria stupiditate.

Petrina o privi cu atâta insistență, încât începu să se simtă prost.

– Nu prea arăți ca o vedetă de film, zise ea. Ai părul frumos și o față interesantă, admise tânăra fără plăcere, dar nu semeni cu starurile pe care le-am mai văzut. Nu, Stein?

– Sandra n-a fost actrița principală în acest film, dar are calități actricești destul de interesante, cred.

Încercând să mănânce fără să-i tremure mâinile, Sandra realiză fără să vrea indiferența din vocea lui Stein. De ce nu spunea odată adevărul, de ce nu mărturisea că logodnica lui era una... falsă?

– Abia așteptăm să vedem filmul făcut după cartea lui Stein, zise fata cea mare, zâmbind fermecător. Și va fi cu atât mai interesant să te vedem și pe tine jucând în el, adăugă ea. Ce rol ai avut?

Stein râse nepăsător.

– Aș strica surpriza dacă v-aș spune. Și apoi, e vorba despre un rol mic. Poate nici n-o veți observa.

Sandra fu traversată de un val de căldură. Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Dacă prietenii lui Stein vor vedea filmul și vor descoperi adevărul, ce se va întâmpla?

– Nu se va lansa oricum foarte curând, completă Stein, de parcă i-ar fi ghicit gândul.

– Da, da, știam asta, interveni Petrina. Cred că de-abia așteptați să-l vedeți, nu-i așa? Sandra privi către Stein, neliniștită. Petrina roși.

– O, îmi cer scuze, am uitat că Stein...

Dar Stein îi răspunse foarte amabil:

– Nu trebuie să te jenezi, Petrina. Cine știe, poate că până la lansarea filmului pe piață se va întâmpla un miracol și voi putea vedea din nou.

– O, da, bineînțeles. Sper din tot sufletul. Dar îmi pare foarte rău, dragul meu Stein, adăugă tânăra, așezându-și din nou mâna pe brațul lui.

Sandra așteaptă reacția lui Stein. Bărbatul luă mâna Petrinei și o duse la buze, apoi îi zâmbi călduros. Sandra înghiți cu dificultate. Când ea îi arătase aceeași compasiune, fusese respinsă cu atâta răceală!

Înainte de a pleca, musafirii îi invitară pe Stein și pe Sandra a doua zi, către seară, la un restaurant local. Iar doamna Nikitiadis îi pofti la cină sâmbăta următoare.

A doua zi, după cină, Stein îi spuse:

– Să-ți pui o rochie frumoasă. M-am săturat de blugii pe care-i porți mereu.

– Dar...

– Dacă îmi mai spui o singură dată că nu pot vedea, te ucid, o amenință el. Nu mi-am pierdut toate simțurile și te asigur că-mi place mai mult atingerea mătăsii decât cea a blugilor.

– Ar fi trebuit să te faci poet, îl ironiză ea.

– Nu poți fi tot ce vrei, oricât de mult ți-ai dori. Mă tem că în acest moment nu pot fi decât scriitor și, poate, un iubit... aspirant.

Ar fi fost un iubit extraordinar, era convinsă, deși nu era deloc la fel de sigură că i-ar fi fost și fidel.

Seara petrecută la restaurant fu foarte amuzantă și plăcută. Sandra rămase la masă, cu un pahar de uzo în față, privind perechile de dansatori și ascultând conversațiile celorlalți. Nu înțelegea mare lucru, pentru că nu cunoștea decât puține cuvinte în greacă, dar îi plăceau discuțiile lor animate.

Majoritatea oamenilor păreau să-l cunoască pe Stein și se simțea mândră văzând cât era de căutat și de curtat. Dar bărbatul refuză să danseze, chiar și la rugămințile Petrinei. Nu-i permise nici Sandrei să danseze cu vreunul dintre tinerii numeroși care o invită.

– Ești, cel puțin teoretic, logodnica mea, îi explică el. Trebuie să stai lângă mine, nu pentru că nu m-aș descurca singur, dar pentru că așa se cuvine. Și apoi, de ce să se bucure acești bărbați de ceea ce eu nu pot avea?

Sandra rămase deci alături de el, mulțumită că avea nevoie de ea.

Cina de sâmbătă seara era un eveniment de care se temea dinainte și realizează că teama ei devenise și mai mare când ajunseră în casa doamnei Nikitiadis.

Thimios îi conduse, ca de obicei. Pe drum, Stein fu foarte tăcut. De câteva zile, i se păruse foarte morocănos. Nici măcar faptul că degetele ei se vindecaseră și putea lucra din nou nu-l putuse înveseli. Crezuse că ieșirea la restaurant îi făcuse bine, dar efectul trecuse repede. Și nu din pricina faptului că ar fi fost singur. Dimpotrivă. Telefonul suna continuu și oamenii îl invitau în diferite locuri, ca să nu mai pună la socoteală șirul nesfârșit de invitați care veneau acasă.

Bunica lui Stein părea s-o condamne pe ea pentru starea de spirit a nepotului.

Când ajunseră la familia Nikitiadis, Sandra înțelese în sfârșit de ce se simțea atât de neliniștită. Sophy Parara se afla acolo. Pricepu îndată că domnișoara Parara nu era deloc o fată naivă. În plus, era foarte frumoasă și sigură pe ea.

– Nu m-am putut întoarce acasă imediat ce am aflat că ai venit, îi șopti ea lui Stein, aruncând priviri mirate către Sandra. Sărmanul de tine, continuă ea, am fost pur și simplu distrusă când am aflat despre accident și mi-aș fi dorit să pot veni îndată la tine. Dar, știind că logodnica ta e lângă tine, a trebuit să-mi înfrânez dorințele.

– Prezența ta ar fi fost o adevărată mângâiere, zâmbi el.

Sandra se uită către el, uimită de acest răspuns. Deși n-o încuraja direct pe Sophy, părea să-i aprecieze grija.

– Sper că tu te simți bine, adăugă el, politicos.

– O, da, replică tânăra. Abia așteptam să te văd. De fapt, râse ea cu o rece satisfacție, m-am întânit cu un vechi amic de-al tău, profesorul Manoli. Mi-a povestit despre cazul tău, fără să-mi dea amănunte, desigur...

– Hai să ieșim pe terasă câteva minute, Sophy, o întrerupse el. Îmi vei povesti totul între patru ochi, continuă el, ignorând-o pe Sandra. Doamna Nikitiadis n-a coborât încă și sunt sigur că ne va scuza câteva minute. A trecut atâta vreme de când nu ne-am mai văzut și am multe să-ți spun.

Sandra privi în urma lor, simțindu-se părăsită. Ce vești bune avea Sophy și de ce Stein o rugase să iasă afară pentru a discuta? Era convinsă că mesajul tinerei era de maximă importanță pentru el, de vreme ce reacționase atât de prompt. Sau era vorba despre faptul că voia să rămână singur cu Sophy, poate pentru a-i explica gestul de a se logodi cu o străină?

La cină, Sophy, ca pentru a demonstra restabilirea relațiilor pe care le avusese cu Stein, o întrebă ironic pe Sandra dacă se obișnuise cu viața din Grecia.

– Cred că te simți ca o străină printre noi, nu ?

– Nu, replică Sandra prompt.

Apoi, dându-și seama că afirmația ei era prea dură, adăugă:

– Da, câteodată mi se întâmplă.

– Vezi? reluă satisfăcută cealaltă. În felul ăsta, nu cred că-l ajuți prea mult pe Stein. De când sunteți logodiți, domnișoară Weir?

Sandra se uită disperată spre Stein, dar bărbatul discuta cu doamna Nikitiadis.

– De aproape un an, cred.

– Un an!

Râsul lui Sophy fu plin de dispreț.

– Nu mi-l pot imagina pe Stein așteptând atât de mult, dacă iubește.

– Uiti că între timp s-a petrecut accidentul, Sophy, sări Stein în ajutorul Sandrei. Asta a schimbat mult lucrurile.

– Dar viitorul tău e asigurat, dragul meu, răspunse Sophy mirată. Credeam că ești nerăbdător... sau cel puțin așa ai fost întotdeauna... în dragoste. Nu-i așa?

Cum mătușa ei îi făcea semne disperate să încheie această conversație stânjenitoare, tânăra se îndreptă către ea și zâmbi afectuos:

– Nu mai fi atât de uimită, draga mea mătușă. În Anglia, se discută liber despre dragoste și despre căsătorie. La fel și în Grecia. Numai noi, cei de pe insulă, rămânem ancorați în aceste vechi tradiții. Deși, chiar și aici...

Ridicarea umerilor ei frumoși completă ceea ce Sophy lăsase nespus.

– Mare parte din farmecul insulei constă tocmai în aceste tradiții învechite. În ce mă privește, nu mi-aș dori să se schimbe, replică doamna Nikitiadis cu încăpățănare.

Din nou, Sophy ridică din umeri.

– Chiar și așa, sunt convinsă că Stein și Sandra nu s-ar simți jenați dacă i-aș întreba când va avea loc nunta. Sau de când Stein a avut accidentul, Sandra se gândește să-l înșele...

Sandra rămase uimită de această ciudată remarcă.

– Amândoi am trecut printr-o experiență traumatică și avem nevoie de timp pentru a ne obișnui cu noua realitate, interveni Stein. De asta n-am fixat încă data nunții. Și eu și Sandra ne putem răzgândi oricând.

Sandra păli la auzul acestor cuvinte. Ceea ce simțea pentru acest bărbat putea fi doar o pasiune trecătoare, dar chiar și așa vorbele lui o durură. Să-l audă discutând despre o eventuală despărțire era ca și cum i-ar fi răsucit cuțitul în rană. Ah, ar fi trebuit să fie avertizată de la început despre această capcană! Ce compensație îi putea oferi Alexandra pentru inima ei frântă? Întreaga poveste devenea din ce în ce mai greu de înțeles, și nici nu era sigură că vrea să mai înțeleagă ceva.

În drum spre casă, Stein exclamă:

– Mi-aș dori ca oamenii să nu mai vorbească atât despre căsătorie. Mi se pare că mă consideră complet naiv!

Strângând din dinți pentru a-și ascunde durerea, Sandra răspunse pe un ton foarte rece:

– Perfect de acord. Nu mi se pare normal să-și dea cu părerea. Cel puțin, în ce privește căsătoria noastră. Dar bănuiesc că în

situația dată e normal să fie curioși, așa că n-avem decât o posibilitate să scăpăm de toate astea.

– Nu-mi cere să-ți dau drumul să pleci, răspunse el. Știi foarte bine cât de importantă e cartea asta pentru mine. Când romanul va fi gata și ne vom întoarce la Londra, ești liberă să faci ce dorești.

Sandra privi pe fereastră. Pe cer se vedeau mii de stele strălucitoare. Marea Ionică, imensă și misterioasă, se zărea albastră în depărtare.

Stein îi arătase nu o dată că n-o plăcea deloc.

– Sunt sigură, zise ea pe un ton ironic, că Sophy va fi gata să-mi ia locul. De ce nu-i acorzi o șansă?

– Ce legătură are Sophy cu povestea asta? Poate că mă crezi prost, dar nu vreau să-i aud numele rostit de buzele tale.

– Dar n-am insultat-o! Era doar o sugestie...

– Atunci, fii bună și dă-mi voie să-mi conduc viața cum vreau. O femeie fermecătoare cum e Sophy nu trebuie să facă pe secretara. N-am deja una? Ești o secretară pe jumătate eficientă și o logodnică încântătoare, al cărui trup îi trădează întotdeauna fiecare gând.

– Cum poți spune așa ceva?

– De ce te rușinezi? Știi bine că așa e.

Imediat ce spuse acestea, se aplecă asupra ei și o sărută cu pasiune.

– Ăsta e singurul mod în care te pot vedea și nu-ți voi cere iertare pentru sărutul meu, zise el.

În următoarele două săptămâni, viața la vila Kartalis fu foarte ocupată din punct de vedere social. În privința romanului lui Stein, lucrurile evoluau foarte încet. Nici măcar scrisoarea primită de la

editura din Londra nu grăbi lucrurile. Stein era obișnuit să lucreze singur și era dificil să-și dicteze cuiva ideile.

Pe de altă parte, soneria și telefonul sunau continuu, iar doamna Kartalis era o gazdă neobosită, în ciuda venerabilei sale vârste. Relațiile dintre ea și Sandra rămăseseră la fel de reci ca la început. Doamna o prefera pe Sophy Parara și nu ascundea deloc dorința ei ca nepotul său s-o ia de soție. Iar Sophy părea să accepte tacit situația, petrecând câteva ore pe zi în casa Kartalis. Femeia intra nestingherită în biroul de lucru al lui Stein și-l ruga atât de drăgălaș să iasă afară la plimbare, încât acesta rareori reușea s-o refuze. Înotau împreună în piscină și Sophy îl conducea cu mașina proprie peste tot pe insulă. Stein părea să fi uitat cu totul scopul pentru care se afla aici și, de asemenea, de angajamentul dintre ei.

Când tânăra îi sugera că și-ar fi dorit și ea să facă o excursie pe insulă, Stein îi răspunse abrupt să-l roage pe Thimios s-o conducă.

Bărbatul o duse lângă orașul Corfu, la superba vilă unde se născuse Prințul Philip. Apoi, se plimbară de-a lungul falezei, îndreptându-se către orașul vechi.

Când reveniră acasă, Stein se întorsese și el, dar Sophy lipsea.

– Ei, ai cumpărat destule vederi din târgul local? întrebă el, ca și cum ar fi fost enervat de absența tinerei.

– N-am luat niciuna, pentru că n-am cui să le trimit, replică ea.

– Sărmana orfană! exclamă el pe un ton ironic.

– E adevărat, chiar sunt orfană, răspunse ea stăpânindu-și cu greu lacrimile. Apoi, Sandra încercă să schimbe subiectul, întrebându-l cum îi mersese în acea zi.

– Foarte bine. Dacă n-ar fi fost Sophy...

Se întrerupse brusc, apoi reluă:

– Când ți-ai pierdut părinții?

– Acum multă vreme. Aveam aproape opt ani. Am fost crescută de bunica.

– Mai trăiește?

– Nu, a murit și ea.

– Iar de atunci, n-ai făcut decât ce ai vrut, folosindu-ți libertatea fără înțelepciune, concluzionează el.

Sandra nu răspunse. Era evident că nimic din ce spunea nu-i convenea bărbatului și nu știa ce anume îl nemulțumește.

– Nu vrei să ne apucăm de lucru?

– Lucru! pufni el. Nu înțelegi că munca mea nu e o activitate ușoară? Crezi că pot avea inspirație la comandă? Și apoi, probabil că nu voi reuși să-ți dictez decât câteva propoziții, și telefonul va suna din nou.

După o scurtă pauză tensionată, bărbatul întreabă:

– Cu ce ești îmbrăcată?

– Cu o rochie din bumbac, își descrie ea ținuta.

– Văd că ai multe haine.

– Nu prea, răspunse Sandra. Alexandra mi-a dat tot ce am. Dar de ce contează asta?

– Vrei să spui că ai utilizat banii pe care ți i-a dat ca să-ți cumperi aceste haine?

– Stein!

– De ce te scandalizezi? Nu-i așa? Chiar mâine vom merge în oraș și-ți voi cumpăra o altă garderobă. Nu vreau ca logodnica mea să poarte haine obținute astfel. Trebuie să găsești o scuză și să-i

spui Katrinei să arunce toate celelalte obiecte vestimentare pe care le ai.

– Nu înțeleg de ce ar fi mai bine să accept haine de la tine decât de la Alexandra.

– Nu pricepi, nu-i așa? Și asta din vina mentalității nesănătoase pe care o ai! Țipă el, ca scos din minți.

De ce era mereu atât de nervos, de ce nu putea fi de acord cu niciun gest al ei, cu nicio vorbă?

Sandra nu vru să coboare la cină. Se simțea rănită. Dar, amintindu-și că astfel desconsidera munca lui Thimios și a Katrinei, se hotărî să onoreze masa. Stein fusese într-o dispoziție neplăcută în această după-amiază, dar trebuia să-l înțeleagă. A trăi într-un perpetuu întuneric era dureros, mai ales la o astfel de vârstă. Bărbatul era curajos și lupta cum putea împotriva sorții. Trebuia să-și amintească mereu asta și să nu-l mai judece.

Capitolul 6

Sandra, care sperase că vinul și mâncarea bună vor ajuta la schimbarea dispoziției lui Stein, remarcă faptul că bărbatul rămăsese la fel de morocănos. Katrina gătisese miel cu pilaf și preparatul îi reușise de minune. La desert, mâncară baclava. Acum, bând cafeaua turcească foarte tare și dulce, Sandra se întreba dacă menționarea Alexandrei îi provocase logodnicului ei această accentuată depresie.

Sau în plimbările alături de Sophy, bărbatul descoperise că era încă atașat de ea și începuse să vadă logodna cu Sandra ca pe un obstacol în calea noii sale pasiuni?

Doamna Kartalis îl întrebă pe Stein unde fusese în acea zi și ceru vești despre Sophy. Răspunsurile bărbatului fură însă foarte scurte, aproape brutale. Apoi, dintr-o dată și fără pregătire, Stein anunță:

– Bunico, m-am hotărât să plec la Kalnos, să-mi termin cartea. Sau mai degrabă s-o încep...

Se lăsa tăcerea.

Sandra realizează că femeia era prea uimită pentru a replica. Doamna Kartalis țișă ceva în grecește, apoi, când Stein făcu un semn discret către Sandra, reluă în engleză:

– Nu cred că e o idee bună.

– În clipa asta, deși îmi dau seama că ți s-ar putea părea o obraznicie, părerea ta nu contează. Există destule motive pentru care aș rămâne aici, dar nu-mi mai pot neglija munca.

Bunica se încruntă.

– Dar, dragul meu nepot, cred că poți trăi confortabil și fără să mai scrii. De ce te obosești cu așa ceva, dacă nu-i necesar?

– Pentru mine, este foarte important. Bani singuri pot fi lipsiți de valoare, dacă viața nu-ți mai oferă ocazia să-i cheltuiești.

– Filozofia ta, Stein, mă depășește, răspunse doamna cu acreală. Ești chiar atât de nerăbdător? Mereu ai fost un rebel.

– Nu sunt adolescent și nici nu mai am douăzeci de ani, așa că nu se poate spune că sunt rebel.

– Stein, poate ar trebui să te gândești mai bine la toate astea... înainte să iei vreo hotărâre definitivă. Aș fi vrut oricum să discut cu tine... interveni timidă Sandra.

– Hotărârea mea a fost luată! strigă el. Nu începe și tu! Bunicii îi pot ierta toate astea din pricina vârstei ei, dar refuz să te protejez și pe tine.

Doamna Kartalis trăise toată viața într-o țară dominată de bărbați și de aceea fu foarte precaută când reluă:

– Stein, mi-e teamă că plecarea ta este imposibilă. N-am vrut să-ți dau vestea asta mai devreme, pentru că am vrut să te cruț... măcar până te mai înzdrăveneai. Chiar și acum, mi-e greu...

Stein ridică fruntea și o înfruntă nervos:

– Nu ți-am mai spus că nu-mi place să fiu tratat ca un invalid? Ce veste vrei să-mi dai? Nu-mi spune că insula Kalnos s-a scufundat!

– Nu, zise bătrâna pe un ton plin de duritate, dar Panayiotis și Gina Mylonas... au murit. Nu-mi place să fiu purtătoarea veștilor rele, Stein. S-a întâmplat imediat după ce ai venit încoace. Au ieșit pe mare noaptea și, pe neașteptate, a început o furtună. Trupurile lor au fost descoperite a doua zi.

– Doamne!

Stein se ridică brusc de pe scaun, iar Sandra sări și ea de pe locul ei, gata să-l ajute. Nu-și dădea seama cât era de șocat, dar își aminti că Stein îi povestise despre ei și despre cât de bine îl îngrijeau când se afla la Kalnos. De la accident încoace, toate lucrurile familiare deveniseră pentru el și mai prețioase, iar vestea tragică era cu siguranță o adevărată lovitură.

Bărbatul se îndreptă spre fereastră. Figura lui puternică luase o expresie de tărie, de hotărâre. Ca de obicei, Stein ridicase o barieră de netrecut între el și ceilalți. Cele două femei îl priveau în tăcere, unite în grija pentru el. Dar când Stein se întoarse la masă, chipul lui redevenise impasibil.

Doamna așteptă să se așeze, apoi își reluă argumentația.

– Cred că înțelegi, Stein, de ce nu puteți pleca acolo fără servitori. Iar faptul că Sandra e logodnica ta complică și mai mult lucrurile...

– Există un mijloc, zâmbi bărbatul privind către Sandra.

În ochii lui citi o lucire diabolică. Oare atât de groaznic era planul pe care-l ascundea?

– Sandra, continuă el, fără să-i mai explice nimic bunicii, voi ai să discutăm ceva și, de asemenea, și eu vreau să-ți vorbesc. Îți sugerez să facem o plimbare în grădină. La întoarcere, vom putea să ne hotărâm în cunoștință de cauză asupra planurilor de viitor.

Sandra îl urmă afară, cu un murmur de scuză către doamna Kartalis. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ceva îi spunea că discuția nu va fi deloc plăcută. Stein îi luă brațul și o conduse printre straturile de flori frumos mirositoare.

– Stein, începu ea, îmi pare rău pentru servitorii tăi, dar, după cum a spus și doamna Kartalis, asta înseamnă că va trebui să rămâi aici.

Sau ne puteam întoarce la Londra. Aș putea să te ajut eu... în fiecare zi. Sau ai putea să angajezi pe cineva specializat. Te vei obișnui repede...

– Stai jos, Sandra, zise bărbatul când ajunseră la băncuța albă din grădină.

O trase mai aproape de el și-i luă mâna într-a sa.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, n-am de gând să te sărut. În schimb, vreau să mă asigur că vei rămâne lângă mine până când termin tot ce am de spus. Ai obiceiul supărător de a dispărea pe neașteptate.

– Ce vrei să-mi spui? întrebă Sandra, temătoare.

– Ești emoționată?

– Puțin.

– Ești supărată pe mine?

– Câteodată... mă cam enervezi, se apără ea. Ai o limbă ascuțită...

Această remarcă păru să-l amuze, dar când Sandra întrebă dacă plimbarea lor avea vreo legătură cu plecarea la Kalnos, bărbatul redeveni serios.

– Cum ți-ai dat seama? o ironiză el.

– Nu era greu de ghicit. De vreme ce servitorii tăi au murit, nu mai putem merge acolo.

– Ei bine, află că nu voi rămâne aici și nici n-am de gând să mă întorc la Londra.

– Deci, vrei să te duci totuși la Kalnos? Atunci, bănuiesc că-ți poți găsi ușor alți oameni care să aibă grijă de tine.

– Asta-i problema, Sandra. Iubesc acele locuri, deși nu-mi petrec prea mult timp acolo. Lucrez minunat pe insulă, am mai multă inspirație. De fiecare dată când am avut probleme, Kalnos a fost spațiul unde m-am regăsit pe mine, unde am reușit întotdeauna să-mi aflu liniștea.

– Atunci, după cum am mai zis, ar trebui să-ți găsești pe cineva care să aibă grijă de tine.

Stein ridică din umeri.

– Vezi tu, reluă el, asta e o altă problemă. Locuitorii sunt foarte superstițioși. Kalnos este o comunitate restrânsă și izolată. Oamenii vor lega moartea lui Panayiotis și a Ginei de casa mea. Nu cred că voi reuși să conving pe cineva – cel puțin pentru o vreme – că frumosul meu castel nu e bântuit de sirene care atrag pescarii în primejdie. Și nu pot trăi singur.

– Și...

– Și îți cer să vii cu mine, draga mea. În calitate de soție.

– Soție! exclamă Sandra. Glumești!

– Nu, o contrazise el grăbit. Te supără acest gând?

– Stein, explică ea, mi-ai promis că mă vei lăsa să plec după ce vom petrece aici câteva săptămâni. Au trecut deja cinci, și cred că a venit momentul să-mi dai voie să mă întorc în țară. În schimb... îmi ordoni să mă căsătoresc cu tine. Ai înnebunit?

– Posibil. Trebuie să mărturisesc că sunt de acord cu tot ce ai spus, dar circumstanțele s-au schimbat într-un fel pe care nu l-am putut prevedea. Când mi-ai promis că-ți vei asuma rolul de logodnică, ai fost dispusă să mă ajuți și în munca mea. Și, după cum bine știi, n-am făcut nimic în acest sens. E foarte important să vii cu mine la Kalnos, iar cererea în căsătorie e menită numai s-o liniștească pe bunica. Dacă am trăi împreună fără să fim căsătoriți, s-ar simți atât de rușinată, încât n-ar mai putea să dea ochii cu nimeni din Corfu. Vezi tu, aici eticheta e mai strictă decât în Anglia. La țară, nu e permis nici ca doi oameni să fie văzuți împreună fără să fie logodiți.

– Bine, dar să te căsătorești dintr-un astfel de motiv! Stein, e o nebunie. Contractul nostru, să-i spunem astfel, a fost încheiat pentru câteva săptămâni. Căsătoria este ceva permanent! Să presupunem că mariajul ar mulțumi-o pe doamna Kartalis. Ce se va întâmpla când ne vom întoarce în Anglia?

– Putem obține o anulare. Sau putem divorța.

Sandra privi apa strălucitoare a piscinei. Stein se folosea din nou de ea. Când avea nevoie, o voia aproape de el. Apoi, nu pregeta s-o alunge, fără să-i pese de suferința ei. Nu se putea gândi la o relație mai rea, mai nesănătoasă. O falsă căsătorie era ceva de neconceput.

– Nu pot face așa ceva. Pur și simplu, nu cred că sunt capabilă de o astfel de prefăcătorie.

– Mă tem că trebuie s-o faci, zâmbi el, amenințător. N-am timp de pierdut încercând să te conving. Am un contract strict pentru noul roman și o dată limită foarte precisă. Trebuie să ajung la Kalnos.

– Nu mă poți obliga, ți-pă ea.

– Poate că nu, dar îți pot face mult rău. Și ție, și Alexandrei.

– Alexandrei?

– Da. Poate că noul ei soț ar vrea să afle niște detalii interesante despre viața ei. Pot garanta că acestea i-ar putea distruge căsnicia.

– Ești îngrozitor. Ai uitat că și tu ai fost logodit cu ea?

– Ascultă, Sandra! Ți-am făcut o propunere de afaceri. Nu trebuie să te temi că voi profita de situație.

– Nici nu te-aș lăsa. Am mai auzit de situații dintr-astea, dar nu credeam să mi se întâmple mie. Înțeleg că în cărți totul se termină cu bine, dar în viața reală lucrurile stau cu totul altfel. Ești orb, Stein, nu m-ai văzut niciodată. Imaginează-ți că-ți vei recăpăta vederea și vei realiza că ai făcut o greșală.

– Nu cred că mă poți dezamăgi din punctul ăsta de vedere. Te-am ținut în brațe și știi bine că pot vedea prin alte simțuri. Nu ești o frumusețe tulburătoare, dar ai un trup frumos și trăsăturile chipului tău sunt regulate. Nu cred că voi urla de deznădejde dacă, așa cum spui tu, mi-aș recăpăta vederea și te-aș putea contempla.

– Dar Sophy?

– Dacă ești nedumerită de ce nu-i cer ei să vină cu mine, nu uita că e vorba despre o propunere de afaceri. Sophy e... o eventualitate

de viitor. N-aș putea s-o insult propunându-i așa ceva. Cred că ar muri de plictiseală după o săptămână petrecută la Kalnos.

– Dar eu?

– Poate că ți se pare nedrept din partea mea să-ți propun asta, dar îți promit că nu vei regreta. Ai putea rupe bucățele cecul de la Arnold. Suma pe care ți-o voi oferi eu va fi mult mai satisfăcătoare. Nu crezi că ar fi mai bine să nu mai depinzi de Alexandra, după cele întâmplate? Cât despre căsătoria noastră, nu-ți face griji, nu voi profita de situație. Crezi că m-aș implica într-o relație serioasă cu cineva atât de apropiat de fosta mea logodnică? Când îmi voi întemeia o familie, nu vreau ca fiii mei să-i semene nici pe departe.

***

Nu peste multă vreme, Sandra și Stein se urcară în elicopterul care avea să-i ducă spre Kalnos. Se căsătoriseră în dimineața plecării, la Corfu, și întreaga ceremonie, ca de altfel toată săptămâna care trecuse, i se părușe Sandrei ireală. Avusese o rochie albă până la genunchi, comodă și nu foarte pretentioasă, și un voal scurt. În ce o privea, nu considerase că trebuia să se îmbrace mireasă, dar doamna Kartalis insistase să se respecte tradiția.

Stein își ținuse promisiunea de a-i cumpăra o nouă garderobă, dar Sandra reușise să strângă destui bani pentru a-și achiziționa singură rochia de mireasă. Fusesse la fel de categorică în această privință, pe cât fusese bunica lui Stein în privința alegerii culorii

albe. Îi dăruise Katrinei toate hainele ei vechi, și femeia fusese foarte încântată de acest cadou, dar singura rochie din noile achiziții pe care o prețuisese cu adevărat fusese cea de mireasă. Avea straniul sentiment că nu va mai purta o alta niciodată. Îl iubea pe Stein atât de mult, încât nu voia să se mai căsătorească vreodată. Acesta era și adevăratul motiv pentru care acceptase acest mariaj.

După disputa lor din grădină din acea noapte, își jurase că nu va face niciodată ceea ce i se propusese, dar a doua zi dimineată cedase. Gândul că bărbatul se va duce la Kalnos singur, fără să aibă pe nimeni alături, era prea greu de suportat. Totuși, sentimentul de compasiune care îi sfâșia inima nu se putea compara cu iubirea pe care o simțea pentru el. Era o dragoste care înflorise încă de la prima lor întâlnire și care creștea cu fiecare zi ce trecea. În această dimineată, în biserică, atunci când stătuse lângă el, se simțise fericită. Atât de fericită, încât fu recunoscătoare că Stein n-o putea vedea. În schimb, privirii ascuțite a doamnei nu-i scăpase acest amănunt, dar Sandra se îndoia că acest lucru va schimba opinia bătrânei despre ea.

Ceremonia în sine fusese destul de stranie, dar extrem de mișcătoare. Stein ținuse la respectarea vechiului obicei de a schimba inelele și de a înconjura altarul de trei ori. Surprinzător, bărbatul îi dăruise un nou inel, înlocuindu-l pe cel purtat încă de la Londra. Nu era la fel de scump ca cel al Alexandrei, dar era mult mai prețios, pentru că aparținuse mamei lui.

Acasă se dăduse o mică recepție, pentru că Stein a refuzat să invite toți cunoscuții.

– Poate data viitoare, zâmbise el, când bunica lui protestase.

Temerile ei că bărbatul își va cere drepturile conjugale se stinseră curând. Nimic nu indica faptul că Stein o dorea ca pe o soție în adevăratul sens al cuvântului.

Când ajunseră pe insula Kalnos, Sandra realizează că acest loc era absolut minunat. Zări un sat pe un deal, dar majoritatea locurilor păreau necultivate, presărate cu tufișuri și pâlcuri de măslini.

Deasupra celui mai înalt pisc, pilotul începu să coboare și tânăra observă o casă adăpostită pe coastă.

După ce coborâră și pilotul se îndepărtă, refuzând invitația la masă, cei doi rămaseră pe loc, în tăcere.

Apoi, alungând această pauză stânjenitoare, bărbatul zise, dregându-și glasul:

– Ei, doamnă Freeman, am ajuns. Te invit să intrăm în casă.

Sandra se înfioră. Tonul lui lipsit de căldură accentuase voit ironicul "doamnă Freeman".

– Mai bine ia-o înainte, Stein. Voi căra eu bagajele, răspunse ea. Cred că mă voi descurca.

– Doamne, Sandra, nu mai face pe proasta! replică el nervos. Nu m-am însurat cu tine ca să mi te fac sclavă. Dă-mi mie valiza cea mare și lasă restul. Voi trimite pe cineva să se ocupe de celelalte bagaje.

– Pe cine? întrebă tânăra, privind mirată în jur. Ziceai că nu mai ai servitori.

– S-ar putea să nu mai fie, nu-ți promit nimic, replică el plin de nerăbdare. Sper totuși că vor fi. Un salariu bun nu-i de-ajuns pentru acești oameni, dar faptul că sunt orb poate să ajute. Se poate ca și o tânăra și frumoasă mireasă să ajute...

– Stein!

Bărbatul râse.

– Te tachinam și eu, copilă dragă. Nu mai lua totul atât de în serios. Voiam să spun că simpla curiozitate poate fi un bun motiv pentru ca oamenii să ne ajute. Locuitorii insulei sunt teribil de romantici.

Uimită, Sandra îi privi chipul întunecat.

– Te rog, Stein, îl imploră ea. Sunt sigură că mă pot descurca singură. Eu... noi n-avem nevoie de curiozitatea lor. Nu vor face decât să ne studieze și să ne judece.

– Iar dimineața... ar înțelege ceva ce nu ți-ar conveni și de care nu ești deloc mândră.

– Nu asta voiam să spun...

– Ba da, replică el rece. Pe vremuri, pe această insulă mureasa trebuia să agate cearșaful nupțial la fereastră. Acești oameni sunt, în multe privințe, încă păgâni. Poate nu crezi, dar obiceiurile străvechi se păstrează aici foarte bine.

Sandra se îndepărtă de el, cu inima bătându-i puternic.

– Atunci, n-ar fi mai bine să le spui cinstit că în cazul nostru n-ar face decât să-și piardă timpul? Nu-mi pasă ce cred ei, dar nu vreau să fiu privită ca un personaj de circ.

Bărbatul o prinse rapid de mână și o întoarse către el.

– Iar eu n-am de gând să-mi gătesc singur cina și micul dejun. Nu și dacă pot apela la altcineva.

Cu o mișcare bruscă, se plecă și-i dădu un sărut pasional. Sandra simți că o senzație de fericire o cuprinde deodată. Acest sărut îi spori dorința simțită în brațele lui.

Era de parcă întregul trup i-ar fi fost cuprins de flăcări.

Peste câteva clipe însă, Stein o eliberă. Lângă ei se ivise ca din pământ un tânăr. Cu extraordinara sa putere de percepție, Stein îl auzise, dar singurele sunete pe care Sandra le auzea erau bătăile inimii sale.

Bărbatul îl cunoștea pe Stein și șopti câteva cuvinte de întâmpinare. Schimbară câteva cuvinte rapide, apoi Stein încuviință din cap și se întoarse către Sandra, care aștepta să fie prezentată.

– El e Panos, explică Stein, și tânăra întinse mâna bărbatului.

Stătuse în Grecia destul de multă vreme pentru a realiza că acest lucru era considerat o politete necesară.

– Kalispera, zise ea.

– Bună seara, replică Panos în engleză.

– Doamna nu vorbește încă limba noastră, zise Stein laconic, dar va învăța în curând. Oricum, adăugă el ironic, măcar se străduiește.

Abia atunci Sandra realizează cu adevărat schimbarea ei de statut. Acum, devenise doamna Freeman și, pentru motive necunoscute, Stein continua să-i reamintească acest lucru. Obrajii ei palizi se înroșiră.

– Panos ne va da o mână de ajutor în gospodărie, continuă Stein. El și mama lui vor veni mâine dimineață. Thyra ar fi venit și ea din seara asta, dar una dintre fiicele ei nu se simte prea bine.

– Înțeleg. Îmi pare rău, zise Sandra către Panos, forțându-se să zâmbească, în ciuda nervozității. Nu-i venea să creadă că simpla ei prezență generase o astfel de desfășurare de forțe.

Când Panos ridică bagajele și se îndreaptă spre casă, Sandra îi zise lui Stein:

– Asta contrazice ceea ce mi-ai spus despre locuitorii superstițioși ai insulei, Stein!

– Nu neapărat. Dacă aș fi fost singur, aș fi fost obligat să mă descurc pe cont propriu. Oamenii aceștia au venit numai pentru ca s-o vadă pe tânăra și fermecătoarea doamnă Freeman. Grecii admiră curajul și consideră că nu ești lipsită de această calitate, de vreme ce te-ai căsătorit cu un bărbat care nu poate vedea.

– O, Stein! zise Sandra, înduioșată.

– Taci, draga mea. Cred că ar trebui să știi foarte bine că n-am nevoie de mila nimănui.

Casa era mai mare decât cea din Corfu. Într-adevăr, semăna cu un castel, așa cum o numise Stein. Zidurile sale impresionante și dimensiunile covârșitoare te duceau cu gândul la un mic palat, dar interiorul era surprinzător de modern și de intim. Sandra fu plăcut impresionată de această descoperire.

– Vă duc bagajele sus? o întreabă Panos, politicos.

– Da, pune-le în camera cea mare de la capătul holului, interveni Stein.

După ce bărbatul se achită de această însărcinare și reveni, Stein îi zise:

– Muțumește-i mamei tale, Panos și spune-i că abia așteptăm s-o revedem mâine dimineată.

– Da, domnule.

Temătoare, Sandra îl urmări plecând. Își scoase haina, dar nu descoperi niciun loc unde s-o așeze. Și-ar fi dorit să urce la etaj, dar nu voia să-l întrebe pe Stein unde avea să doarmă. Până la urmă, era ziua nunții ei și, chiar dacă era o prefăcătorie, se săturase de

tachinările lui. Dacă l-ar fi întrebat care era dormitorului ei, Stein ar fi înțeles, poate, că-l invită să împartă camera. Situația îi reamintea de cele petrecute la Atena.

Fără să se arate foarte grăbit să lămurească situația confuză, Stein zise:

– Mă tem că în seara asta va trebui să pregătești chiar tu cina, sau ne vom culca înfometați. Știu foarte bine că nu-i chiar o cerere potrivită pentru o proaspătă mireasă, așa că nu mai încerca să-mi atragi atenția.

– Ei, replică tânăra, roșind. Amândoi știm situația, mariajul nostru este doar o convenție.

– Poate. Dar o mireasă rămâne o mireasă, oricare ar fi circumstanțele, protestă el.

Ezită o clipă, apoi întoarce capul către scări.

– Nu ți-ar plăcea ca mai întâi să faci un duș și să te îmbraci în ceva mai lejer? Apoi, vom merge amândoi în bucătărie să vedem ce provizii ne-au mai rămas. Vom lua o cină ușoară în salon. Din câte o cunosc pe Thyra, îndată ce va veni la noi, ne va îmbuii cu mâncare.

Sandra îl urmă, întrebându-se de ce se simte atât de nervoasă. Avea sentimentul că nimic din ce i se întâmpla nu părea real. Se afla aici, în această casă uriașă, pe o insulă grecească, măritată fără voie cu un bărbat atât de straniu. Încă nu-i venea să creadă că toate astea i se întâmplau chiar ei. Dacă măcar Stein ar fi iubit-o... Dar fiecare nouă zi îi dovedea că bărbatul n-avea deloc sentimente pentru ea. În același timp, era clar că n-o găsea deloc respingătoare. Dacă ar fi vrut să petreacă alături de ea o noapte, n-ar fi ezitat, chiar dacă în

inima lui nu era loc pentru dragoste. Depindea numai de ea să păstreze distanța între ei și să nu-i permită s-o domine.

Urcară scările și, la capătul unui lung și întortocheat coridor, Stein se opri în fața ușii grele de stejar.

– Cred că ar fi bine să stai în camera de lângă mine... adică aici.

Apoi, adăugă cu ironie:

– Dacă bănuiești că ești cumva în pericol, poți alege dormitorul de la capătul culoarului sau o cameră de dormit de la etajul următor, dar cred că într-o casă de dimensiunile astea te vei simți mai bine știindu-mă aproape.

Stein avea dreptate și Sandra nu putea nega adevărul spuselor sale. Hotărî să accepte oferta lui, chiar dacă aceasta nu era născută numai din amabilitate. Amintindu-și sentimentul de intimitate și de căldură care o întâmpinase la intrarea în casă, era sigură că dimensiunile impresionante ale locuinței n-aveau s-o sperie, dar întunericul orelor nopții îi putea da fiori.

Dar Stein interpretează în felul său scurta ei ezitare.

– Încă ți-e teamă că te voi seduce? întrebă el.

– Nu, replică ea, simțindu-se totuși răvășită de emoții.

Stein era un bărbat extraordinar de atrăgător. Era înalt și puternic și... era soțul ei. Iar între ei exista o atracție incontestabilă. Dar nu! Nu se putea lăsa atrasă de farmecele lui! Nu, dacă între ei nu exista dragoste!

Stein părea extrem de încordat.

– Stein, îl imploră ea, uitând complet de sine în valul de tandrețe care o cuprinse în fața infirmității bărbatului. Stein, nu-mi pasă unde dorm, am încredere în tine.

Dar speranța că spusese ceea ce trebuia fu violent contrazisă de Stein.

Ochii bărbatului deveniră mai duri.

– Speri să-mi tai toate căile, nu-i așa? Spui că ai încredere în mine, sperând că o astfel de declarație inocentă mă va ține la distanță. În inima ta de gheață nu există decât egoism.

– Te rog, Stein...

– Nu mă mai ruga! o repezi el cu dispreț. Mă întreb cum vei reacționa când, într-o bună zi, nu voi mai avea nevoie de mila ta. Nu uita că sunt pe jumătate grec și că am fost crescut în spiritul acestei insule. Am învățat să cred că o femeie trebuie să fie supusă. Dacă aș fi vrut să fac dragoste cu tine, aici și acum, n-ar însemna decât să-mi folosesc drepturile. Și nu-mi spune că nu ți-ar plăcea. Chiar și fără să te văd, îmi dau seama că trezesc în tine sentimente și emoții profunde.

Înainte să poată da o replică, bărbatul o părăsi în fața dormitorului. Încă o dată, Sandra își aminti de hotelul din Atena. Doamne, ce bine ar fi fost să se afle din nou în Anglia, alături de bunica sa. Dar bunica nu mai era și nu era înțelept să tânjească acum după sfaturile ei. Într-un fel, bunica fusese la fel ca doamna Kartalis, sinceră, directă, tăioasă, dar cu un adânc bun-simț înnăscut, și Sandrei i se părea că nu se va putea descurca la fel de bine fără ea.

Dezamăgită, se întoarse și deschise ușa dormitorului. Ce rost avea să plângă după momentele trecute? Trebuia să se îngrijoreze în privința clipelor prezente. Intrase într-o ciudată căsătorie, avea un soț. Și tot ce spunea sau făcea părea greșit, de prisos. Alături de

Stein, se simțea de parcă ar fi trebuit să-și găsească drumul prin junglă. Acest bărbat putea fi tandru sau, dimpotrivă, să se arate crud, după cum îi dicta dispoziția lui schimbătoare. Nu putea prevedea dinainte cum va reacționa și avea întotdeauna de suferit.

Încercând să nu se mai gândească la toate astea, începu să-și cerceteze camera. Mobila era grea, masivă, dar în culori strălucitoare. Patul era imens, iar lenjeria sa imaculată îi dădea un aer de lux. Baia alăturată era și ea extrem de luxoasă.

În această casă se investiseră foarte mulți bani. Sandra nu se îndoia că se va simți foarte confortabil aici. Dacă putea uita că această noapte era noaptea nunții ei, putea adormi cu ușurință. Nu credea că Stein își va încălca promisiunea. Nu că i-ar fi spus ceva limpede, în afară de faptul că era strict interesat de ajutorul ei în munca sa. N-avea niciun rost să spere în secret la îmbrățișarea lui. Și totuși, ar fi fost frumos să se simtă apărută. Apărută de ce? Sandra nu știa cum să-și lămurească această confuzie. Și nici ce anume aștepta soțul ei de la ea.

Capitolul 7

Trecuse o săptămână și se simțea încă asaltată de dorințe și speranțe neștiute, dar nu la fel de puternice ca în prima noapte petrecută la castel.

Munca mergea bine. Viteza ei de dactilografare se îmbunătățea pe zi ce trecea.

Ceea ce o neliniștea încă era tensiunea existentă între ei și copleșitoarea dorință de a-l simți mai aproape, de a-l îmbrățișa. Iar așa ceva era imposibil să se întâmple.

Pe insula Corfu erau încojurați și de alții, dar aici se aflau mai mereu singuri. Panos și mama sa soseau în fiecare zi la castel, dar nu rămâneau peste noapte. Și nopțile erau cele mai grele momente.

În noaptea sosirii, gătise o cină consistentă și, deși nu fusese niciodată o bucătăreasă prea bună, fusese mândră de realizarea ei. Friptura fusese fragedă, iar garnitura de legume asortate foarte gustoasă.

– Mă simt de parcă aş fi acasă, spusese ea, privindu-l cum savurează mâncarea.

– Da, aprobase el pe un ton sarcastic, dacă e să ne luăm după ce ai gătit. Dar nu uita că gusturile mele sunt mai cosmopolite decât ale tale. Totuşi, e confortabil să te întorci la normalitatea plată a iubitei Anglii.

Apoi, după terminarea felului principal de mâncare, Stein o întrebase dacă mai avea ceva să-i ofere. Sandra se cutremură. Oare ce voia să spună? În orice caz, răspunsul ei trebuia să fie nu. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă bărbatul ar fi iubit-o şi s-ar fi purtat cu ea mai tandru, poate ar fi răspuns diferit la întrebarea lui cu dublu sens.

– Poate, zise el răguşit, ar trebui să te concentrezi asupra bucătăriei locale. Vei descoperi că are o savoare aparte. Poate te va ajuta, indirect, să mă înţelegi mai bine şi pe mine. Bănuiesc că în mintea ta mă asociezi bărbaţilor englezi, dar ar trebui să te obişnuieşti cu ideea că nu le semăn deloc. Nu în profunzime.

– Nu văd de ce ar trebui să ne cunoaştem mai bine, îl contrazise ea. N-ar avea niciun sens, dată fiind situaţia noastră.

– Nu? se miră el. Cred că e prea devreme să tragem o concluzie despre această căsătorie. Oricine se poate răzgândi, în orice privinţă. Tremuri? reluă el. Asta înseamnă că ştii foarte bine despre ce vorbesc.

– Cred că eşti nedrept şi cinic, răspunse ea calm.

– Nu chiar, reluă el. Te avertizez numai că angajamentul nostru s-ar putea lesne transforma în ceva mai profund.

În acea noapte, băuseră vin. La fel şi în serile următoare.

Stein se dusese în pivniță și revenise cu două sticle acoperite de praf și etichetate, rugând-o pe Sandra să-i citească însemnările.

– Sunt obișnuit să cobor scările pivniței, dar nu mai rețin unde se află fiecare sticlă, explicase el.

Băuse un pahar de vin într-o dispoziție morocănoasă, refuzase cafeaua și-i spusese tinerei să se ducă la culcare. Era târziu, poate că se simțea obosită. În ce-l privea, avea să asculte puțină muzică și va urca mai târziu.

Sandra îl ascultase, deși simțea nevoia să mai fi rămas alături de el. Obrajii i se înroșiseră. Se simțea din nou trădată. Stein ar fi putut să facă efortul de a-i oferi măcar o amintire frumoasă. În fond, era noaptea nunții lor. Ar fi fost minunat să stea alături, împăcați și mulțumiți măcar o oră, în loc s-o trimită la culcare ca pe un copil. Și-ar fi pus o rochie de seară și ar fi petrecut o seară frumoasă împreună. Dar o singură privire către chipul lui întunecat îi demonstră că acest efort ar fi fost zadarnic.

Dimineața următoare o întâlnise pe mama lui Panos, pe Thyra, care vorbea engleza la fel de bine ca și fiul ei. Sandra o plăcuse imediat, deși Stein menționase că nu era o servitoare la fel de bună ca fosta menajeră. În condițiile date însă, erau norocoși că găsiseră totuși pe cineva disponibil.

Când bărbatul o întrebă ce părere avea de noul ajutor casnic, Sandra îl asigură:

– Thyra și cu mine ne înțelegem foarte bine.

– Da, e o persoană foarte agreabilă. În Anglia nu va mai fi alături de noi, dar vom găsi pe altcineva, care să-ți ofere sprijinul de care ai nevoie.

– Bine, răspunse Sandra, nedorind să discute despre viitorul care-i aștepta în Anglia.

Casa n-avea piscină, astfel că Sandra mergea să se scalde în mare. Acolo o descoperise Stein a doua zi dimineață, în cea de-a doua zi petrecută pe insulă. Tânăra stătea și privea limpedea întindere albăstruie a Mării Egee. Aerul era minunat, blând și cald. Vântul nu bătea. Vara era aproape. Întreaga ei ființă se bucura de atmosfera fermecătoare de afară. Se simțea mai relaxată, mai mulțumită.

Fără să audă apropierea lui Stein, se sperie când mâna lui o atinse. Bărbatul purta un costum de baie și era evident că voia să înoate.

– O, Stein, zise ea, trăgând adânc aer în piept, doar nu te gândești să intri în apă!

– De ce nu? întrebă el, amuzat.

– Cred că e periculos pentru... cineva ca tine, insistă ea. Am auzit pe cineva vorbind despre rechini pe aici.

– Ești prea credulă. Evident, se întâmplă și accidente, ca peste tot în lume. Dar dacă ne gândim numai la lucrurile rele, nu vom mai face niciodată nimic. Pe vremuri, înotam foarte mult noaptea.

– Nu ți-era frică?

– Deloc.

Apoi, după o clipă de tăcere, adăugă:

– Marea este foarte frumoasă și toamna. Merită s-o vezi atunci.

– Nu cred că ne vom mai afla aici pe acea vreme, zise ea pe un ton care suna a regret. Sau... poate doar dacă nu-ți termini până atunci romanul.

– Va trebui să ne întoarcem în Anglia înainte de finalizarea cărții. Nu intri în apă? întrebă el.

Sandra acceptă, în primul rând pentru că nu-l putea lăsa singur în larg. Tânăra era o bună înotătoare, mulțumită orelor de sport făcute în școală, astfel că reuși să se țină aproape de Stein, deși bărbatul era mult mai puternic.

Apa era caldă și prima ei intrare în mare i se păru divină. Când ieșiră din nou pe țărm, zâmbetul fermecător al lui Stein îi arătă că o aprecia.

– Înoți foarte bine. Felicitări.

– Mulțumesc, răspunse ea fericită, întinzându-i prosopul și evitând să-l privească.

Trupul lui puternic, înalt și bronzat, îi dădea fiori.

– Mi-ar plăcea să pot face și surfing, adăugă tânăra.

– Îmi pare rău, replică el cu duritatea obișnuită, dar sportul ăsta nu mă avantajează și nici nu te pot lăsa să te aventurezi singură în larg. De altfel, nu sunt dispus nici să-l las pe Panos să te învețe. E foarte îndemânatic, dar face excese și-și asumă multe riscuri. Riscuri la care n-aș vrea să fie expusă soția mea.

– O, nu-i nimic, se grăbi Sandra să-l liniștească. Eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că am sugerat așa ceva.

Regreta din tot sufletul că îl făcuse din nou să se simtă inferior. Și doar nu era chiar atât de greu să rețină toate lucrurile pe care Stein nu le mai putea face!

– Lasă, lasă o întrerupse el. Știu că nu te poți abține... ești o ființă destul de naivă și de superficială. Ține minte numai că n-ai voie să faci surfing.

– Lista lucrurilor pe care n-am voie să le fac devine cu fiecare zi mai mare. Iar acest lucru este cu atât mai surprinzător cu cât mariajul nostru nu este decât o păcăleală.

– Și a cui e vina? reluă el, ștergându-se cu prosopul. Numai tu și verișoara ta sunteți singurele vinovate.

– Nu vei uita niciodată ceea ce s-a întâmplat, nu-i așa?

Cum ajunseseră iarăși să se certe? se întrebă Sandra, foarte mirată și dezamăgită.

– Ar fi mai bine și mai înțelept să nu uit!

– Nu cred că ai fi fost fericit alături de Alexandra și cred că știi foarte bine asta. În aceste ultime zile...

Deodată, bărbatul se apropie de ei și-și puse mâinile goale pe umerii ei, strângând-o cu putere.

– Ei, ce s-a întâmplat în aceste ultime zile? întrebă el, curios. Sunt foarte interesat de concluziile la care ai ajuns.

– N-am ajuns la nicio concluzie! țipă ea, încercând să se elibereze. Apoi, dându-și seama că acest gest nu făcea decât să-l irite și mai tare, se opri și răspunse:

– Nu te-ai purtat deloc ca un bărbat distrus de ruperea relației cu ființa iubită.

– Draga mea, răspunse el sarcastic, iată o frază demnă de o piesă de Shakespeare. Crezi cumva că sunt pregătit pentru o nouă dragoste?

– E foarte probabil să cauți să te răzbuni pe mine fără să-ți dai seama, dar nu trebuie să arunci întreaga vină pe umerii mei. Acțiunile tale, ca și alte motive, te-au îndepărtat deopotrivă de persoana iubită.

– Ce limbă ascuțită ai! exclamă el. Deci, tu crezi că prin căsătoria cu tine mi-am sacrificat speranța de a mă mai însura cu altcineva? Dar n-ai zis chiar tu că mariajul nostru nu-i decât un fals? Uiți că este un aranjament făcut din interes, și nu din dragoste, și că în curând va trebui să se sfârșească?

– Nu te gândești decât la tine, nu-i așa? replică ea, amintindu-și chipul întristat al lui Sophy în ziua nunții lor. Sunt convinsă că Sophy nu apreciază deloc acest aranjament.

– Nimeni nu pare s-o facă, așa că de ce m-ar mai deranja? mormăi el.

Chipul lui devenise mai întunecat, mai aspru la auzul numelui lui Sophy.

– Poate n-ar trebui să-mi mai fac astfel de griji, reluă el. De ce să mai încerc să mă schimb? Opinia ta despre mine nu poate fi mai proastă de atât.

Apoi, pe neașteptate, bărbatul o sărută cu o pasiune care avea în ea ceva umilitor.

– Ești ca vinul tare, draga mea, comentă el. Mi te urci la cap și știu prea bine că asta nu poate duce decât la situații neplăcute.

Amintindu-și acum toate astea, Sandra se răsuci în pat, neliniștită. Trecuseră patru zile de la acea întâmplare, dar nu putuse uita nicio clipă cele întâmplate, la fel cum nu putea ignora micile fapte de zi cu zi petrecute de atunci. Remarcele ambigui ale lui Stein o puneau mereu pe gânduri.

Din fericire, munca lor mergea bine. Dar și aici existau probleme. Abia începuseră lucrul la cel de-al treilea capitol, și asta însemna că aveau să rămână pe insulă destulă vreme încă.

Și nu știa dacă poate rezista...

În cele din urmă, adormi. Dar se trezi destul de repede. În jur, era liniște și întuneric. Ciuli urechile și auzi sunetele înfundate care veneau din camera lui Stein și zgomotul de obiecte grele trântite pe podea. Prima ei impresie fu că bărbatul fusese atacat. Coborî rapid din pat și intră în camera lui.

Spre mare ei uimire, Sandra observă că în dormitor, în afară de Stein, nu se mai afla nimeni. Era evident că Stein avea un coșmar. Dormea chircit, ghemuit pe o parte. De altfel, se părea că acest vis urât se petrecea de ceva vreme, judecând după cearșaful mototolit aflat la picioarele patului.

Impresionată, Sandra îl contemplă câteva clipe. Apoi, eliberată din această stranie paralizie, se apropie de pat și-l prinse de umeri, clătinându-l cu blândețe.

– Stein, dragule, șopti ea, trezește-te! Sunt Sandra.

El se întoarse brusc, dându-i mâna la o parte cu o forță brutală.

– La naiba! țipă el răgușit. Nu poți să mă scoți de aici?

– Stein! Calmează-te, nu ești prins nicăieri. Ai doar un coșmar, îi murmură ea la ureche.

La început, crezu că n-o aude. Apoi, mâinile lui se întinseră către ea, lovind-o peste brațe.

– E numai vina ta! țipă el.

– Stein! reluă disperată, repetându-i numele fără încetare. Trezește-te, te implor!

Încă o dată, crezu că dăduse greș, dar chipul lui deveni mai relaxat. Bărbatul se ridică și spuse nedumerit.

– Sandra! Ce naiba cauți aici?

Tânăra simți că Stein se străduiește să rămână calm, dar expresia lui dădu cuvintelor o nuanță dezaprobatore.

– Aveai un coșmar, Stein... sau cel puțin așa mi s-a părut. Te-am auzit din camera mea.

– Unde ai fi făcut mai bine să fi rămas.

Nu-i era deloc recunoscător.

– Cum aș fi putut? întrebă ea cu reproș. Țipai ca din gură de șarpe. Nu mi-ar plăcea să cred că, dacă ar fi fost vorba de mine, te-ai fi întors pe cealaltă parte și ai fi adormit la loc.

Bărbatul își șterse fruntea transpirată. Acest gest îl făcu să pară vulnerabil și inima tinerei se strânse de milă.

– O, Stein, adăugă ea, ce fel de soție aș fi dacă te-aș ignora?

– Credeam că nu-mi ești cu adevărat soție. Ce te-a făcut să te răzgândești? Crezi că astfel ești mai puțin de condamnat pentru ceea ce ai făcut?

– De ce schimbi subiectul? șopti ea. Vorbeam despre tine, despre coșmarul tău.

Ți se întâmplă des?

– Nu, acum nu, răspunse el scurt. Încă mai visez câteodată că sunt prins într-o mașină, dar n-ai de ce să te îngrijorezi. Poate ar fi trebuit să te avertizez, totuși...

– Da, ar fi fost bine. Ar fi fost de ajutor... pentru tine. Ți-ar fi făcut bine să vorbești despre asta.

Sandra se aplecă asupra lui și-și dădu la o parte părul de pe frunte.

– Să-ți aduc ceva de băut, Stein?

– Nu, răspunse el cu voce tremurată. Nu mi-e sete...

Ceva din tonul lui, din expresia lui ar fi trebuit s-o avertizeze, dar îngrijorarea pe care o simțea pentru el învinse.

– Stein, șopti ea, mă tem pentru tine. Când te-am auzit...

– Vino încoace, draga mea, zise el, strângând-o la piept. Totul e bine, nu vreau să te îngrijorez. Să știi însă că apreciez foarte mult faptul că ai venit.

Făcând un efort supraomenesc, Sandra încercă să se elibereze.

– Trebuie să plec, spuse ea. Crezi că te descurci singur?

– Nu.

Bărbatul nu-i dădu voie să se ridice. Cu un mic geamăt, tânăra își ascunse chipul la pieptul lui. Îi plăcea să-l atingă, să-l simtă alături de ea. Agățându-se de el cu toată puterea, își așeză buzele pe fruntea sa.

Sub fierbinte presiune a gurii sale, calmul bărbatului se risipi. O trase mai aproape și degetele începură să i se plimbe prin păr. În gesturile sale se simțea o foame teribilă, o foame de dragoste.

Precauțiile dispărură din mintea Sandrei. Erau căsătoriți. Ar fi fost oare atât de grav dacă i-ar fi cedat, dacă i s-ar fi dăruit complet? Nu contau cu adevărat numai sentimentele lor? Ale ei și ale lui Stein?

Se afla în brațele lui, șoptindu-i numele. Până acum, nu mai simțise o astfel de pasiune. Dar era oare greșit să simtă astfel?

El o ținea în continuare aproape de el, și pasiunea sa creștea cu fiecare nou sărut. Carnea ei tremura, înfiorată de emoție.

Peste câteva secunde însă, bărbatul o îndepărtă cu bruschete. Sandra fu șocată. După momente îndelungate de pasiune, fusese atât de neplăcut întoarsă cu picioarele pe pământ.

– Stein, s-a întâmplat ceva? întrebă ea cu o voce timidă.

– Nu, zise el, lipindu-și umerii goi de peretele rece. Dar s-ar fi putut întâmpla ceva foarte rău, dacă nu mi-aș fi amintit trădarea ta. Dacă ai fi rămas alături de mine întreaga noapte, căsătoria noastră n-ar mai fi putut fi desfăcută.

Împietrită, Sandra îl privi câteva clipe, fără să reușească să se dezmeticească. Pasiunea n-o părăsise, iar dorința îi rămăsese cuibărită în inimă. Dar realiza acum că implicarea lui era pur fizică și se simți devastată de un sentiment sfâșietor de rușine.

– E chiar atât de important pentru tine să ne despărțim? șopti ea.

– Și pentru tine, o corectă el, cu un chip inexpressiv. Măine dimineață îmi vei mulțumi pentru această hotărâre.

Vocea tinerei tremura, dar se strădui să se controleze.

– Cred că e tocmai invers. Îmi dau seama că abia aștepti să scapi de mine.

– Nu vreau să ne ridicăm singuri obstacole, aprobă el cu un glas dur. Dacă ți se pare că sunt capabil să risc șansele la fericire ale unei femei perfect sănătoase și tinere, doar pentru că-și folosește trupul în scopuri meschine, ei bine, te înșeli amarnic... Aceste cuvinte îi străpunseră inima ca un cuțit. Se simțea din ce în ce mai umilită.

– Nu-mi folosesc trupul, așa cum spui tu.

– Nu? Verișoara ta era o ființă rece, dar știa să-și stăpânească simțurile. Cu tine, e altfel. Te implici trup și suflet în această înșelătorie. Nu-mi spune că n-ai mai făcut dragoste cu nimeni până acum, știi foarte bine ce trebuie să faci. Întreg trupul tău îmi spune asta. Slavă Domnului că mi-a venit mintea la cap la timp.

– Mi s-a părut că ești destul de calculat, tipă ea, încercând să-l rănească la rândul ei. Cred că ai încercat numai să-ți găsești o scuză pentru a face dragoste cu mine. N-ai fost deloc atât de entuziasmat pe cât pretinzi, de vreme ce te-ai putut opri când ai vrut.

– La naiba! zise el, râzând în hohote. Nu mă acuza pe nedrept. Motivul pentru care m-am oprit a fost că am simțit o durere îngrozitoare la ochi.

– O, dragule, șopti Sandra, uitându-și îndată mânia.

– Lasă-mă! o alungă el. Nu te mai preface, știu că nu-ți pasă. Durerea a trecut, dar sunt recunoscător că a apărut la timp ca să mă salveze de la o mare prostie. Ar fi bine să te întorci în patul tău. Nu te mai vreau lângă mine.

Nimic nu putea fi mai plat, mai neutru decât aceste cuvinte lipsite de pasiune.

În fața cafelei de dimineață, Sandra se gândea la întâmplările serii trecute, în timp ce asculta neatentă plângerile Thyrei cu privire la căderile de tensiune. Generatorul le juca feste. Cina de ieri seară fusese aproape stricată din pricina lui.

Dar cina nu fusese singurul lucru eșuat, se gândi Sandra. Ochii ei obosiți priviră către Thyra.

– Îi voi spune domnului Freeman, promise ea.

– Dacă se strică definitiv, va fi mult mai complicat. În afară de lumină și de gătit, mai e vorba și de frigider. Domnul Stein avea grijă de toate astea înainte de accident.

Sandra se încruntă. Acum, nici măcar nu mai era capabil să vadă lumina.

– Nu mai e nimeni pe insulă care să știe... lucrurile astea?

– Cum? se miră femeia, neînțelegând întrebarea.

– Vreau să spun, se mai pricepe cineva la generatoare? Panos, de exemplu...

– Nu, doamnă, nu se mai pricepe nimeni, clătină femeia din cap. E o insulă mică, cu câțiva pescari și fermieri. Trăim bine, dar n-avem lumină electrică. Domnul Stein s-a oferit să ne instaleze gratis, dar încă nu ne-am hotărât.

– Nu credeți că v-ar fi de folos?

– Ba da, zâmbi Thyra, nu suntem înapoiți. Dacă v-am lăsat impresia asta, este pentru că ne place să ne păstrăm tradițiile. Ne place să trăim în trecut și câteodată chiar pretindem că suntem mai tradiționaliști decât suntem cu adevărat, pentru că turiștilor le place să simtă că vizitează o lume străină, cu totul nouă. Dar grecii sunt foarte inteligenți și la fel de bine informați ca restul lumii.

– Nici n-am crezut vreodată altceva, replică Sandra.

Numai bunica lui Stein o derutase, susținând că vechile obiceiuri era încă valabile pe insulă, iar soțul ei îi susținuse acest punct de vedere.

– Voi vorbi cu soțul meu, promise ea din nou.

Îl găsi în birou, ascultând casetele cu munca zilei trecute. Stein nu fu deloc impresionat de problema generatorului.

– De fiecare dată când bate vântul, Thyra intră în panică. O să verific când o să am puțin timp liber.

Se vedea că nu mai avea chef să discute despre acest subiect, așa că Sandra nu insistă. După cele întâmplate noaptea trecută, nu-i mai era teamă că Stein va profita de întuneric pentru a-și impune drepturile conjugale.

– Ești mulțumit de ce ai lucrat ieri? întrebă ea, pe un ton indiferent.

– Nu sunt foarte sigur. Verificam casetele în așteptarea ta. Știi bine că ai întârziat din nou.

– Îmi pare rău, se scuză ea pe un ton rece.

Stein se dădu un pas înapoi, uimit de tonul ei neașteptat de dur.

– Nu mai suferi ca o martiră, Sandra. Nu ești singura care se simte prost după seara trecută. În timp însă, vei uita. Asta dacă reușești să stai departe de dormitorul meu.

– N-am de gând să te mai vizitez vreodată! exclamă ea. Nu trebuie să te mai îngrijorezi.

O făcuse să se simtă ca o femeie ușoară.

Sesizându-i reacția violentă, Stein se apropie de ea.

– Nu ți-a ajuns o singură dată? întrebă el șoptit. Vrei să mă rănești din nou? Ce lucru regretabil că sunt orb, nu-i așa? Asta e singurul lucru care-ți încurcă planurile!

Sandra își pierdu controlul și ridică mâna să-l lovească. Dar, cu aceeași surprinzătoare prezență de spirit care îl apăraseră întotdeauna, bărbatul îi prevăzu gestul și-i prinse brațul.

– Dacă mă lovești, te voi plesni și eu, o avertiză el.

Sandra reuși să ignore aceste vorbe și nu făcu niciun comentariu, preferând să se închidă într-o tăcere demnă. Realiza că era învinsă și-și dădea seama că n-avea sens să i se opună.

Începu să caute pe birou un pix, răscolind hârtiile pentru a-i da de înțeles că e gata de muncă.

Bărbatul ridică din umeri și se așeză pe scaun.

– Bun, să începem lucrul.

– Sunt gata, aprobă ea cu răceală.

Lucrură atât de mult, încât la sfârșitul serii Sandra se simți complet epuizată. De aceea, se simți cu atât mai frustrată când Stein îi spuse că nu era deloc mulțumit de cele realizate.

– N-a fost decât o pierdere de vreme, accentuă el cu furie, aruncând caseta abia înregistrată în foc.

Cu ochii înlăcrimați, Sandra contemplă caseta arzând.

Zâmbind amar, bărbatul adăugă:

– Poate că până la urmă venirea ta aici n-a fost o idee prea bună.

Aceste cuvinte îi întăriră Sandrei bănuiala că întregul lor aranjament era un eșec. Aproape că nu vru să coboare la cină, dar realizează că Thyra ar fi fost foarte supărată dacă i-ar fi ignorat munca.

Dar cina fu un eșec la rândul ei. Stein stătea tăcut în colțul său și bea pahar după pahar. Încercă să se convingă că-l urăște, dar era incapabilă de astfel de sentimente. Se scuza rapid și se duse în dormitor, iar Stein nu făcu nimic ca s-o oprească.

Încă o dată, somnul refuză să vină. Se ridică din pat și se duse să-și facă o cană de ceai. Când se întoarse, lumina se stinse.

Rămasă în capătul scării, Sandra șovăi, neștiind pe unde merge. Încordată, privi întunericul. Începu să tremure, iar cana din mână îi scăpă jos, sfărâmându-se cu zgomot în zeci de bucățele.

Sandra țipă ascuțit. Întinse mâna către balustrada scării, dar nu întâlni siguranța acesteia și presimți că va cădea. Țipă din nou, înainte de a se prăbuși în gol cu un geamăt surd. Era în pragul isteriei, cuprinsă de o frică inexplicabilă. Se stricase generatorul, atâta tot, încercă ea să-și spună. Și totuși, casa asta părea de-a dreptul terifiantă pe întuneric. Se auzeau sunete ciudate, mobila

veche trosnea, iar vântul șuiera afară, zgâlțâind acoperișul și aruncând spirale de aer rece pe sub uși.

– Sandra, tu ești?

Era glasul lui Stein. Nu-l auzise apropiindu-se, dar sunetul vocii lui îi aduse o imensă ușurare.

– Stein! strigă ea.

– Doamne, copilă!

Bărbatul o luă în brațe și o întrebă cu nerăbdare:

– Ce s-a întâmplat? Te-am auzit țipând... tremuri ca o frunză bătută de vânt...

Capitolul 8

Trecu multă vreme până când Sandra reuși să vorbească din nou coerent. Oare așa se simțise și Stein când avusese accidentul? Fiecare zi trăită alături de el o făcea să-l înțeleagă mai bine.

– Sandra! zise el neliniștit. Te rog să-mi răspunzi. Destul cu joaca!

Un fior rece o străbătu. Deci, asta credea el, că se joacă? Amețită, încercă să se smulgă din brațele lui.

– A fost din pricina luminii, explică ea.

– Luminii?

– Thyra mi-a spus să te avertizez cu privire la generator.

– O! exclamă el. Am uitat cu totul. Dar ce naiba căutai pe scări la ora asta?

– M-am dus în bucătărie să-mi fac un ceai.

– Și ai căzut pe scări?

– Da.

– Ai făcut un război nemaipomenit!

Ai reușit să mă trezești, imaginează-ți! N-ai putut dormi?

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Pe mine, întunericul nu mă mai deranjează. Ceaiul era fierbinte?

– Da.

– Și te-a opărit?

Sandrei i se părea ciudat să stea aici și să vorbească în șoaptă, strânși unul într-altul.

– Nu, răspunse ea. N-am pățit nimic. Bărbatul zâmbi.

– Câteodată, nici nu știu ce să mă mai fac cu tine, Sandra. Te plimbi prin casă în miezul nopții îmbrăcată foarte sumar, dai buzna la mine în dormitor... Ești o continuă ispită...

– Îmi pare rău, se scuză ea din nou.

– Acum că te simți mai bine, reluă el, o să-ți fac rost de o lumină temporară, pentru că nu pot repara generatorul.

O conduse către bucătărie, ținându-și mâinile în jurul trupului ei. Sandra nu protestă. În fond, nu se putea descurca singură. Stein îi spuse unde se găsesc chibriturile și lampa, dar aceasta era goală și nu descoperi nici urmă de kerosen.

– La naiba, se încruntă Stein. Trebuia să verific dacă avem provizii de combustibil. Panayiotis avea grijă de toate astea...

– Și acum, ce facem? întrebă Sandra, când se întoarseră în salon. N-avem nici măcar o lumânare. Nu pot aprinde chibrituri toată noaptea.

– Mă tem că trebuie să înfrunți întunericul până mâine dimineată, zise el cu glas liniștit. Îți voi aduce un coniac, dar după aceea trebuie să te descurci singură.

În fața acestei crude indiferențe, Sandra se simți mai vulnerabilă decât în clipa în care căzuse pe scări. Ar fi vrut să-i spună că n-avea nevoie de nicio băutură, dar simțul practic câștigă bătălia cu demnitatea. Știa că putea avea nevoie de o gură de coniac. Gândul de a petrece toată noaptea singură în uriașul ei dormitor o înfiora.

Bău coniacul în tăcere.

– Jumătate de pahar te va ajuta să dormi mai bine decât o cană de ceai.

– Jumătate de pahar! exclamă ea, mirată. Nu pot să beau atât.

Deja își simțea picioarele slăbite.

Ajunși din nou în capătul scării, Sandra, care își pierduse papucii, călcă într-un ciob. Țipă scurt.

– Acum, ce mai e? întrebă Stein nerăbdător.

– Nimic, zise ea cu voce slabă. Am călcat în ceva.

– Unde-ți sunt papucii?

– Mi-au căzut.

– Ai picioarele prea mici, o certă el.

– Faptul că mă cerți nu rezolvă problema, răspunse ea, aplecându-se și scoțându-și ciobul din picior.

Fără să-i lase timpul de a protesta, bărbatul o ridică în brațe și o purtă pe scări.

– Dumnezeu m-a înzestrat cu răbdare, mormăi el. Dar dacă nu reacționez rapid, te-ai putea accidenta foarte grav.

Legănată în brațele sale puternice, Sandra se simți în siguranță. Totuși, pentru a păstra aparențele, încercă să se zbată.

– Potolește-te sau te închid în pivniță. Ești beată.

– Ba nu! protestă ea, fără să se supere însă.

Nu-i mai păsa de nimic, atâta vreme cât se afla încă în brațele lui. Ar fi dat orice pentru a rămâne acolo întreaga noapte. Dar, fără să-i cunoască gândurile, Stein o puse jos cu blândețe când ajunseră în fața camerei ei.

Înfiorată de perspectiva de a petrece o noapte singură în întuneric, Sandra îndrăzni să-i spună:

– Stein, nu pot rămâne singură aici. Nu ne putem întoarce în salon, să facem focul?

Bărbatul oftă adânc.

– Nu mai sunt bușteni, răspunse el.

– Dar...

– Dacă-ți imaginezi că mă voi duce afară ca să aduc alții și să petrec ore bune încercând să aprind focul, te înșeli!

– Nu pot rămâne singură noaptea asta, repetă ea.

– Nu? Întrebă el cu o voce nepăsătoare. Și ce sugerezi? Nu vreau să stau cu tine în bucătărie și să tremurăm amândoi.

Sandra ezită și trase adânc aer în piept.

– Am văzut... un scaun în camera ta.

Oare Stein se va supăra de această sugestie? Dar până la urmă, era soția lui și aceasta era un caz de urgență.

– Sandra, începu el cu un glas dur, nu pricep ce fel de joc faci, dar nu trebuie să te aștepti de la mine să te încurajez. Nu ți-ai dat încă seama că am depășit vârsta hârjonelilor? S-ar putea să te alegi cu mai mult decât ți-ai dori.

– Tot ce vreau este să mă lași să stau în camera ta. Nu încerc să mă strecur în patul tău. Uită că ți-am spus asta, îmi pare rău că am întrebat, adăugă ea.

– Dar deja ai făcut-o, draga mea. Să știi că nu-mi place să mă iei drept fraier. Crezi că nu-mi dau seama care e strategia ta? Ieri, ți s-a părut că mă auzi țipând, astăzi s-a stins lumina și te-ai împiedicat pe scară... Să fie oare generatorul sau un simplu bec? Sau ai mers până acolo încât te-ai gândit chiar să strici generatorul?

În timp ce vorbea, bărbatul se îndreptă către întrerupătorul de pe hol și aprinse lumina. Sandra clipi uimită, pentru că, într-adevăr, în cameră se revărsă un val de lumină puternică.

– Deci, reluă el încet, n-ai făcut decât să scoți un bec din funcțiune. În restul casei, lumina funcționează perfect, nu-i așa? Nu știi că pot face diferența între lumină și întuneric?

Rămasă fără cuvinte, Sandra privi în jur. Îi venea să râdă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că era vorba doar de un singur bec.

Îl privi pe Stein, dorindu-și să-i poată demonstra că era nevinovată.

– Îmi pare rău, Stein... dar ceea ce crezi despre mine nu-i adevărat! Îmi dau seama că am fost cam stupidă. Am bănuț că era generatorul, pentru că Thyra mi-a spus că nu funcționează prea bine. Chiar crezi că mi-a făcut plăcere să bâjbâi așa, prin întuneric?

– Aproape ți-a reușit planul!

– De ce naiba te faci că nu pricepi, Stein! țipă ea. Doar nu crezi că am plănuț toate astea doar ca să-mi petrec noaptea în camera ta!

– Ce altceva pot crede? Știi să-ți joci rolul la fel de bine ca și verișoara ta.

– Înțeleg, răspunse ea, rănită. Da, admit că am fost o proastă că n-am verificat lumina, dar nu te voi mai deranja altă dată. Noapte bună, Stein!

– O, nu, nu scapi așa ușor! o opri el. De data asta, draga mea, vei duce la îndeplinire planul început. E timpul să înveți că nu te poți juca astfel cu focul.

– Stein, lasă-mă jos! țipă ea.

Ghicindu-i intenția, dar fără să-l poată împiedica, Sandra începu să-l lovească cu pumnii strânși.

– Știu că încerci numai să mă sperii, strigă ea, dar dacă nu-mi dai drumul, vei regreta. Bărbatul râse, ignorându-i rugămintea.

– Mâine dimineață, s-ar putea să regret multe, dar măcar vom avea amândoi amintiri plăcute.

Doamne! Nu se putea întâmpla așa ceva. Era mai rău decât își imaginase. Aproape că nu mai putea răsufla, dar se lupta cu el la fel de tenace. Fără succes, însă. Dintr-o singură mișcare, mâna grea a lui Stein reuși să-i sfășie cămașa de noapte.

Fiecare gest al bărbatului era calm și decis. Inima Sandrei bătea în ritm alert. Acum, era mai rău decât noaptea trecută, când încercase să-l liniștească dăruindu-i-se și fusese respinsă. Acum, pasiunea creștea în el cu fiecare clipă, făcându-l să pară un străin. Nu-l mai recunoștea.

– Stein, te rog! îl imploră ea. Mi-ai promis că mariajul nostru va fi doar de formă... o convenție...

– Asta a fost înainte. De atunci, ai făcut tot posibilul să mă convingi că aș fi un prost dacă n-aș profita de această oportunitate. Ai un trup foarte frumos, minunat. De ce nu m-aș bucura de el? De ce să nu aduci puțină lumină în universul meu întunecat? Și apoi, trebuie să recunoști că și tu ai simțit aceeași pasiune în brațele mele. Nu încerca să negi!

– Nu! îl împinse ea. Ai înțeles greșit, Stein. Îmi pare rău, Stein!

– Și ar trebui să-ți pară. Crezi că sunt tâmpit, doar pentru că sunt orb? Aveam speranța că putem încă anula căsătoria. Ți-am mai spus că nu-mi place jocul pe care-l joci și nu vreau să mă implic în el.

– N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu tine. Te urăsc... ești o bestie... asta ești...

– Ar fi mai bine să taci... Ți pot închide gura imediat.

Într-adevăr, gura lui se aplecă asupra buzelor sale, făcând-o să tacă. În următoarele clipe, Sandra realizează că era pierdută. Pasiunea dintre ei creștea cu fiecare secundă. Ceva ca un foc lichid i se părea că-i străbate venele. Simțea că se topește în brațele lui.

Stein putea fi egos și crud dacă voia, dar acum era o blândețe infinită în gesturile sale. Camera și totul în jur păreau să se șteargă, să-și piardă conturul. Pluteau deasupra universului. Promisiunea împlinirii după care tânjise se afla aproape. Mâna lui îi mângâie coapsa și trupul ei se lipi fără voie de al lui.

Dar nu, trebuia să reziste. Nu trebuia să piardă această bătălie. Și totuși... Pasiunea fu mai mare decât ideea umilinței.

În ciuda dorinței care-i ardea trupul, nu era pregătită pentru durerea pătrunzătoare care încheie extazul primei lor îmbrățișări. Rămase tremurând în brațele lui, suspinând amar.

– Îmi pare rău, șopti el. Trebuia să-mi fi spus. Te-am judecat greșit.

Sandra se simțea trădată, înșelată.

– Nu m-ai crezut când am încercat să-ți explic îl acuză ea. Habar n-aveam că va fi astfel.

– Data viitoare, va fi mai bine, zâmbi el, ștergându-i cu o mână blândă lacrimile de pe obraz. Sandra, se scuză el încă o dată, dacă aș fi știut, m-aș fi purtat cu mai multă atenție, dar, după cum ți-am spus, data viitoare nu va mai fi la fel de rău.

– Data viitoare, nu va mai exista! țipă ea, încercând să se acopere cu cearșaful.

– Ba da! Crezi că te voi lăsa să-mi scapi tocmai acum?

– Nu! strigă ea, rușinată că trupul ei răspundea ardorii sale atât de repede. Vreau să mă duc la mine în cameră. Te rog să-mi dai voie să plec, Stein, șopti ea.

– Nu. Seara asta ne-a dovedit că trupurile noastre se doresc, chiar dacă tu vrei să negi asta.

Acum te simți probabil, rănită, deziluzionată, dar îți promit că nu va fi mereu la fel. Acum știu cum reacționează trupul tău și unele lucruri ar trebui repetate îndată.

Era o nebunie să asculte vocea interioară care-i spunea să rămână, să afle mai mult. Știa că trebuia să plece de lângă el, că ezitarea nu făcea decât să-i sporească suferința, dar părea incapabilă să se miște. Se agăță de el cu un geamăt ușor, ca și cum l-ar fi implorat să facă din nou dragoste cu ea. Bărbatul o trase mai aproape și începu s-o sărute. Prin trupul ei trecu un val de pasiune în care se topi alături de Stein. Nu crezuse că există ceva așa de minunat pe lume.

Sandra se trezi în lumina zorilor, simțindu-se încă amețită. Fără să-și dea seama unde se află, se ridică într-un cot și privi încăperea. Lângă ea, dormea Stein. Adormit, părea mai tânăr de treizeci și cinci de ani, și mult mai vulnerabil. Dar o voce interioară o avertiză că

bărbatul nu era nicidecum inocent, ci era foarte puternic și stăpân pe sine. Și totuși, cât îl iubea...

În clipa în care realizează de ce se afla în patul lui, lacrimile o podidiră. Își aminti cât de rău o tratase. Dacă i-ar fi acordat măcar puțină atenție, și-ar fi dat seama că ezitarea ei virginală era justificată. Dar, prea preocupat de sine, nu voise decât să-și atingă scopul.

Încă nevenindu-i să creadă că noaptea care trecuse fusese aievea, Sandra continuă să-l privească pe Stein, întrebându-se cum se va simți el la trezire. I se părea incredibil ca un om să-i poată oferi atâta fericire dar, în lumina crudă a dimineții, realizează că soțul ei putea să nu simtă același lucru.

Se simțea cu totul alta, de parcă faptul că făcuse dragoste cu Stein lăsase asupra ei o urmă de neșters, care o transformase pentru totdeauna. În schimbul hotărârii sale de a-și însuși trupul ei, cu sau fără voia ei, îi dăruise totuși foarte mult. În inima tinerei nu mai exista loc pentru ură.

Stein gemu ușor și se mișcă în pat. Îl iubea și nu regreta că i se dăruise, mai ales că astfel îl ajutase să uite pentru o clipă întunericul în care era forțat să trăiască. Era inevitabil să fie rănită, dar acum n-avea timp să se gândească la asta.

Și totuși, fu rănită mai repede decât prevăzuse.

— Sophy, șopti el.

Sandra simți că îngheață. Deci, n-o uitase încă pe fosta lui iubită? Ea, Sandra, era soția lui, ea făcuse dragoste cu el, dar el visa mereu la cealaltă femeie.

Se dădu jos din pat în tăcere.

Acum câteva secunde, fusese tentată să-l trezească pe Stein cu un sărut, dar acum totul se schimbase.

Ieși din cameră și intră la ea în dormitor. Își dădu jos cămașa de noapte și intră sub duș. Cât de naivă fusese să-și imagineze că cineva ca Stein îi va fi credincios. Dacă bărbatul suspina după o altă femeie chiar și în vis, cum avea să fie viitorul lor? Nu era oare mai înțelept să-l urască?

Dar trebuia să fie sinceră cu sine însăși. Chiar gestul ei de a se da drept logodnica lui fusese o teribilă greșeală. Acum, Stein nu mai era dispus să creadă nimic bun despre ea și despre familia ei. Prin urmare, va bănuî că întreaga ei strategie urmărise să facă dragoste cu el. Poate va merge până acolo încât își va imagina că făcuse asta numai ca să împiedice obținerea unui divorț ușor. Fiind foarte bogat, se credea probabil ținta tuturor femeilor doritoare să câștige o avere în mod necinstit.

Cu aceste gânduri nefericite, Sandra se șterse de apă, se îmbracă într-o rochie simplă și coborî. Poate ar fi trebuit să pretindă că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Nu era ușor, când tot ce-și dorea cu adevărat era să se afle din nou în brațele lui, dar știa că n-ar fi făcut decât să-l supere, dacă ar fi încercat să-i arate dragostea ei. Mai avea încă puțină mândrie și nu voia să se transforme într-o femeie posesivă.

În holul de la parter se opri și se gândi să încerce dacă lumina funcționa. Toate becurile mergeau, cu excepția celui din hol. Asta putea justifica concluzia la care ajunsese Stein. Se hotărî să înlocuiască becul și se duse în bucătărie să-i ceară altul Thyrei.

Stein veni și el când tânăra se afla deja la a doua ceașcă de cafea.

Sandra încercă să se concentreze în altă parte, dar nu-și putea lua ochii de la el. Bărbatul n-o sărută, nici măcar n-o atinse, ceea ce o făcu să realizeze că regreta probabil cele întâmplate.

Stein zise numai:

– E o dimineață frumoasă.

– Bănuiesc, răspunse ea cu un efort, că vrei să începem devreme.

– Ce? Munca? zâmbi el. Nu, astăzi nu. Mă gândeam că nu te simți în stare. De aceea, am hotărât să mergem la picnic pe plajă.

Sandra trase adânc aer în piept, gândindu-se că putea fi alături de el întreaga zi, dar își dădu seama că ar fi fost mai înțelept să refuze.

– Nu se poate, Stein. N-am terminat al treilea capitol.

El râse, ridicând din umeri cu indiferență.

– În clipe ca astea, Sandra, aș da orice să-ți văd chipul. Ești doar rușinoasă, sau ești la fel de rece pe cât îți sună vocea? Ieri seară n-ai fost nici una, nici alta.

Cum îndrăznește să-i amintească despre asta?

– Cred că ar fi mai bine să uităm noaptea trecută, răspunse ea.

– De ce? Te-am dezamăgit?

– Stein, te rog, zise ea cu chipul în flăcări, știi bine că n-am intenționat să se întâmple asta...

– Dar s-a întâmplat, și lucrurile nu se mai pot schimba.

– Dar nici repeta.

Bărbatul râse.

– Ah, Sandra, de ce trebuie să ne certăm în dimineața asta, când diseară mă vei căuta din nou, poate? Nu mă simt foarte confortabil

să discut despre evenimentele de aseară cu cineva pe care nu-l văd, dar memoria nu-mi joacă feste. Îmi amintesc foarte bine cum s-au întâmplat toate.

Sandra roși. Nu voia să-și amintească felul în care se simțise în brațele lui. Iar faptul că el nu visa decât la Sophy nu-i dădea dreptul să-i aducă aminte de asta.

– Cred, repetă ea, că ar fi mai bine să uităm toate astea.

Stein puse jos furculița și cuțitul, de parcă și-ar fi pierdut apetitul, și se aplecă spre Sandra.

– Și cum sugerezi să procedăm?

– Ah, bărbații! exclamă Sandra, sărind în picioare. Vrei să faci dragoste cu mine, dar iubești o altă femeie. Mă întreb cum poți face așa ceva.

Stein se ridică la rândul lui.

– Asta crezi tu despre mine? Întrebă el.

– Dacă nu te plac, e numai din vina ta.

Cu un oftat, Stein își lăsă mâinile pe umerii ei.

– Ești o fată deosebită, Sandra, și niciun bărbat nu se poate sătura repede de cineva ca tine, dar mai ai încă multe de învățat despre bărbați. Azi-dimineață, când m-am trezit, te-aș fi vrut lângă mine, dar plecaseși. Am avut sentimentul că sunt o corabie fără ancoră. Un obiect atât de mic, și totuși atât de necesar! Nu vreau să mă mai trezesc și să nu te aflu alături de mine.

– Nu trebuie să mă obligi, Stein, îl imploră ea. Nu ți-ar plăcea să știi că mă aflu lângă tine doar din datorie. N-ai ascuns nicio clipă faptul că îmi urăști familia, astfel că mi se pare imposibil să mă vrei pe mine!

Sandra nu înțelegea nici ea de ce adusesese acest subiect în discuție, dar nu mai putea retrage cele spuse.

– Da, admise el, dar ura poate fi un sentiment mai intens decât iubirea. Iar asta nu mă poate face să resping trupul tău atât de apetisant. Mă pot bucura de el, chiar dacă te urăsc.

Până la urmă, pleacă împreună la picnic, iar Sandra descoperi că nu-i era deloc ușor să se debaraseze de el. Stein avea ciudata abilitate de a o descoperi oriunde s-ar fi aflat.

Foarte curând, Sandra realizează că nu putea trăi fără prezența lui. Noptile petrecute în brațele lui erau momente pe care le prețuia, în așteptarea clipei inevitabile în care el avea să se sature de ea.

Sandra știa că Stein nu-i va spune niciodată că o iubește și, deși îl aprecia pentru că nu se prefăcea, inima ei suferea. Făceau dragoste în majoritatea nopților, dar cuvântul iubire lipsea din conversațiile lor.

Între timp, era forțată să îndure ironiile lui referitoare la verișoara sa și la felul în care ea însăși se comportase. Întotdeauna îi amintea că relația lor nu putea fi decât una fizică, deși nu făcea niciun secret din faptul că o dorea din ce în ce mai mult.

Câteodată, se simțea atât de rănită, încât se întreba cât va mai rezista. Începuse să slăbească și era din ce în ce mai palidă. Pricepu că Thyra îi spusese asta lui Stein când bărbatul insistă să iasă la plimbare mai des. Spunea că și-ar fi dorit s-o ducă să viziteze insula și să întâlnească locuitorii, dar nu era destul de sigur pe sine pentru asta. O ducea în schimb pe plajă și acolo, pe nisipul moale și fierbinte, cu soțul ei alături, Sandra se simțea ciudat de fericită.

Lucrau și la carte, dar nu foarte mult.

Stein părase să-și fi pierdut în mod misterios gustul pentru romanul său și nu se putea concentra. Într-o bună zi, după ce făcuseră o scurtă revizuire a paginilor scrise până atunci, o anunță că s-ar putea să plece de pe Kalnos pentru o săptămână sau două.

– Mă duc la Londra, îi explică el, pentru o operație. S-ar putea să existe șanse de a-mi recăpăta vederea.

Sandra nu putu vorbi câteva secunde. Era șocată, temătoare.

– Dar există riscuri... începu ea. N-ar trebui să faci niște teste, mai întâi?

– Ba da, dar le-am făcut acum multă vreme.

– Atunci, de ce... de ce ai așteptat până acum?

– Nu știu. Cred că nu m-am putut hotărî.

Sandra bănuia că nu acesta era adevăratul motiv, ci teama.

– Te-am întrebat dacă nu cumva operația implică vreun risc.

El se întoarse către fereastră.

– Dacă există vreo șansă pentru a vedea din nou, sunt dispus să risc. Nimic nu e sigur, dar am hotărât să accept. N-am prea multe de pierdut. Am trimis răspunsul meu cu elicopterul care ne-a adus corespondența săptămâna trecută. Când se va întoarce, probabil va veni răspunsul și voi putea pleca tot cu el.

Sandra era emoționată. Nu răspunse imediat. Stein se apropie de ea.

– Ce se întâmplă, draga mea? Nu-ți place ideea că pot vedea din nou? Atunci, nu te vei mai putea ascunde de mine atât de ușor.

– O, termină odată cu ironiile astea! strigă ea.

Se scuză însă îndată.

– Îmi pare rău, Stein, dar nu-mi spui niciodată nimic.

De câte ori te-am întrebat despre asta? Întotdeauna refuzi să discuți. Puteai măcar să-mi spui despre teste! Iar acum, îmi dezvălui totul dintr-o dată. Și într-o astfel de manieră!

– Dacă nu vorbesc despre asta, replică el, e pentru că vreau să uit acest subiect.

Iar dacă ai fi știut, poate că nu te-ai mai fi căsătorit cu mine, iar eu nu m-aș mai fi putut răzbuna. Îngrijorarea ta m-ar fi înduioșat, dacă aș fi crezut că e sinceră.

Sandra îl privi uimită. Probabil că bărbatul abia aștepta să obțină divorțul și să-și reia idila cu Sophy. Odată ce și-ar fi recăpătat vederea și ar fi fost liber, reluarea relației ar fi fost ceva foarte simplu.

– Oricât de mult ți-ai fi dorit să te răzbuni, nu era cazul să te căsătorești cu mine și să mă aduci aici.

– Depinde, replică el enigmatic.

– Stein, începu ea, încercând să ignore durerea stârnită de cuvintele sale crude, dacă există un risc cât de mic, mi-aș dori să nu faci această operație. Nu mă deranjează să stau cu tine aici pentru totdeauna.

Râsul lui o cutremură.

– Ce sugestie generoasă, draga mea! Și ar trebui să-ți fiu recunoscător pentru asta?

Nu mă îndoiesc că-ți place viața pe care o duci acum, că o găsești confortabilă...

Sandra se dădu un pas înapoi. Stein i se părea un străin. Mereu, aceeași umilință!

– Îmi pare rău, zise ea.

Îmi dau seama că am intervenit în ceva care nu mă privește. Desigur că trebuie să mergem la Londra. Când vine elicopterul? Trebuie să împachetez lucrurile.

– Cât de curând, răspunse Stein, dar nu se pune problema să vii și tu. Vechiul meu prieten, profesorul Manoli, mă va însoți. Tu te vei întoarce la Corfu și vei locui cu bunica mea.

Capitolul 9

Elicopterul sosi a doua zi. Sandra făcuse bagajele soțului și aștepta ,resemnată. Nu-i trecuse încă șocul aflării veștii, dar se străduia să n-o arate.

Nu voia s-o asculte, refuzase să asculte orice sugestie. În mod evident, n-o dorea lângă el și trebuia să se supună hotărârii lui de a pleca la Corfu.

Aseară, se dusesse la culcare în camera ei. Adormise plângând. Nu știa dacă Stein venise pe la ea înainte de plecare. La trezire, nu-l mai găsisese.

La micul dejun, Thyra îi spuse că soțul ei plecase de dimineață în sat cu Panos, dar că se va întoarce la timp pentru a primi corespondența.

În elicopter, Stein îi povesti mai multe. Profesorul Manoli îi aștepta la Corfu, iar mâine cei doi se vor îndrepta spre Londra. Sandra va rămâne la doamna Kartalis și va fi anunțată despre rezultatul operației. Imediat ce va fi posibil, se va interesa de

desfacerea căsătoriei. Între timp însă, Sandra trebuia să rămână într-un loc unde să fie bine îngrijită și la adăpost.

Vila Kartalis i se păru Sandrei foarte agitată, după liniștea de la Kalnos. Doamna Kartalis se simțea în elementul ei. Avea grijă de Stein și era preocupată de buna primire a profesorului. Sophy sună după-amiază, la fel și doamna Nikitiadis și cele două fete ale sale, iar Stein primi această mică intruziune cu foarte mult calm. Credea că bărbatul va fi enervat de faptul că bunica lui răspândise vestea operației, dar asta nu se întâmplă.

Când se afla ea în preajmă, bărbatul lua în râs întreaga aventură. Pentru că de data asta era normal să împartă cu Stein aceeași cameră, se schimbă rapid pentru cină, sperând să-i evite prezența. Îi fu recunoscătoare Sophyei pentru prima dată pentru faptul că-l angajase într-o lungă conversație. Era gata când bărbatul intră la rândul lui în cameră și descoperi pe pat cămașa pregătită de ea. Stein îi mulțumi ironic că își continua încă îndatoririle de soție. Fără să răspundă, Sandra încercă să se îndepărteze. Dar bărbatul o prinse de mână.

– Acum că am plecat de pe insulă, nu-ți mai place să împărțim aceeași cameră?

– N-aș fi spus-o chiar așa, dar... da... ai dreptate, admise ea.

– Da? Ai hotărât, deci, să mă ții la distanță? Ai uitat cât de mult îți place să te afli în brațele mele?

– Ai mult tupeu să vorbești astfel, mai ales când îmi amintești foarte des despre divorț. Presupun că ai vrea să faci dragoste și cu mine, și cu Sophy.

– Dar ea nu-i soția mea. Știi proverbul cu cioara de pe gard?

Sandrei nu-i venea să creadă că poate fi atât de dur, mai ales cu cineva a cărei inimă era plină de dragoste și îngrijorare pentru el.

– Ești o bestie! strigă ea. Poate ar fi mai bine să scap de tine.

– Nu m-aș grăbi atât, dacă aș fi în locul tău. Ar fi mai înțelept să aștepti câteva săptămâni.

– Te referi la operație? Te gândești mereu numai la tine.

– Nu numai, replică el. Nu te-ai gândit niciodată că poate exista o consecință foarte concretă a nopților pe care le-am petrecut împreună?

– O, nu! exclamă ea.

Își mușcă buzele. Dacă Stein ar fi iubit-o, n-ar fi fost nicio problemă. De fapt, nu și-ar fi dorit nimic cu mai multă ardoare. Dar în felul ăsta, nu putea accepta!

Cina, servită târziu la lumina lumânărilor, i se păru Sandrei foarte solemnă, interminabilă. Parcă mintea, inima și întreg trupul îi erau înghețate. Spera din tot sufletul ca sugestia lui Stein să nu fi fost adevărată. Nu-și putea imagina un viitor alături de Stein, chiar dacă bărbatul ar fi fost forțat să rămână alături de ea.

La cafea, reuși să discute cu profesorul Manoli și să-l întrebe despre operația lui Stein. Văzând că ezită, Sandra îi explică:

– Nu știi prea multe lucruri despre această intervenție, pentru că Stein nu vorbește. Nu pare să-și dea seama cât de îngrijorată sunt.

Încă nesigur, bărbatul începu:

– Dacă el nu vrea să știi...

– Dar trebuie să aflui!

– Draga mea copilă, nu trebuie să insiști. Dacă soțul tău...

– Professore! îl întrerupse ea. Nu-ți cer să-mi dezvălui secrete profesionale. Aș vrea numai să știu cât de periculoasă va fi operația. Stein pare să nu-i acorde mare importanță. Vorbește de parcă ar fi o simplă vizită la dentist.

După câteva clipe în care o privi atent, profesorul zâmbi. O luă de braț și o conduse către terasă.

– Poate n-ar trebui să facem un secret din asta, conveni el. Ochiul, după cum știi, este un instrument delicat, un receptor super-specializat al sistemului nervos. Odată rănit, se pot ivi tot soiul de complicații, iar pierderea vederii este una dintre ele...

Îi explică apoi cum accidentul lui Stein condusesese la orbire și faptul că testele ulterioare dovediseră că rănila se puteau vindeca. Operația era posibilă, și dacă reușea, îi putea reda bărbatului vederea.

– Există cumva vreun pericol? reluă Sandra.

– Nu pot pretinde că nu există niciun risc. În orice operație există un procent mai mare sau mai mic de risc. Sunt însă puține indicii care să ne facă să credem că se expune vreunui pericol. Gândește-te că e decizia lui și că nu-i va dăuna în niciun fel, chiar dacă se poate să nici nu-i aducă vreun beneficiu. Dar cred că știi la fel de bine ca și mine că soțul tău e foarte încăpățânat. Eu îl știu de o viață întreagă și nu s-a schimbat.

Când se întoarseră de pe terasă, majoritatea oaspeților plecaseră. Fugi în dormitor, lăsându-l pe Stein să discute cu profesorul.

Își așteptă soțul încordată. Nu se putea relaxa, mai ales după discuția avută cu profesorul. Deși Manoli făcuse totul ca s-o

liniștească, ideea însăși că Stein avea să se opereze și să sufere o îngrijora. Totuși, sentimentele ei nu puteau schimba relația tensionată dintre ei. Trebuia să-l aștepte pe Stein și să-l întrebe dacă aranjase ca ea să doarmă în altă cameră.

Bărbatul urcă destul de repede, dar o anunță că nu mai exista nicio altă cameră goală. Într-un dormitor de oaspeți era găzduit Manoli, iar în altă cameră se afla o menajeră, chemată special pentru a avea grijă de oaspeți.

– Poate ar fi bine să mă duc să dorm cu ea, zâmbi el, dacă mă primește.

Sandra roși, amintindu-și cum îl privise femeia când le servise masa. Era o dovadă clară, dacă mai avea nevoie de vreuna, că Stein era un bărbat foarte atrăgător.

– Speram că vei fi mai înțelegător, replică ea. Sunt sigură că, ingenios cum ești, te-ai fi putut gândi la o rezolvare.

El zâmbi din nou.

– Du-te să faci baie, zise Stein. Când vei ieși, te vei răzgândi, poate.

Sandra încercă să se relaxeze în cada plină cu apă caldă. Închise ochii, dându-și părul pe spate. Probabil că Stein aflase despre conversația ei pe terasă, cu profesorul. Faptul că nu era furios era un semn bun.

Nu-l auzi când intră în cameră. Numai în momentul în care apa începu să se scurgă din cadă realizează că bărbatul scosese dopul.

– Ai stat destul, zise el. Ți-am spus să faci o baie, nu să dormi în cadă.

– Să înțeleg că ai tu de gând să dormi aici?

El râse fără veselie.

– În niciun caz. Am de gând să dorm cu tine, draga mea. Credeam că pot rezista tentației, mai ales în circumstanțele date, dar se pare că nu pot.

Sandra își strânse brațele pe lângă corp.

– Stein, știi bine că totul între noi s-a terminat. Ai spus-o chiar tu. Aș prefera orice altceva decât...

– Vorbești prea mult, doamnă, o ironiză el.

Stein o mângâie pe obraz, iar gura lui fermă se apropie de a sa. Atingerea lui era minunată, plină de farmec. Un scurt fior o străbătu. Și-ar fi dorit să fie sărutată mereu dar, deși trupul îl dorea, mintea era revoltată de emoțiile pe care le simțea.

– Nu, Stein! protestă ea. Vei regreta, știi bine!

– Nu te mai agita! strigă el, apăsându-și gura pe ei.

Îi ridică bărbia, de parcă ar fi putut s-o privească în ochi.

– Nici nu știi cât de mult îmi doresc să te pot vedea, draga mea Sandra.

– Sunt foarte comună, șopti ea.

– Nu cred, o contrazise el. Formele tale sunt delicate și fermecătoare. E foarte ușor să fii iubită.

Sandra încercă să se lupte cu el, dar Stein era puternic și foarte hotărât. Gura lui era insistentă și brațele o trăgeau către el, până când camera începu să se învârtă cu ea. Buzele ei începură să răspundă asaltului gurii sale. Cu un mic geamăt, cedă.

Peste câteva ore se trezi, simțindu-se de parcă s-ar fi întors la realitate dintr-un coșmar. Stein nu se mai afla lângă ea. Pentru că bărbatul se trezea oricum foarte devreme, încercă să-și alunge

sentimentul de panică, spunându-și că se plimba probabil prin grădină. Alergă la fereastră și privi afară, dar nici urmă de el. Știa că trebuia să plece astăzi, dar nu putea crede totuși că o părăsise fără să-i spună adio, mai ales după cele întâmplare seara trecută. Între ei, totul părea să se fi schimbat. Stein nu spusese nimic, dar felul în care o îmbrățișase avusese o tandrețe care-i dăduse speranțe. Amintindu-și sărutul delicat pe obrazul ei, înainte să adoarmă, realizează că era un semn de maximă afecțiune din partea lui.

Se îmbracă rapid, își pieptăne părul și coborî grăbită la parter. Poate că Stein lua micul dejun.

Katrina se afla în hol.

– Unde sunt domnii Stein și Manoli?

– Au plecat! exclamă mirată femeia. Nu știți? Domnul mi-a spus că sunteți obosită și să nu vă trezesc. Presupun că v-ați luat deja la revedere.

– Da, da, desigur, răspunse Sandra. Speram totuși... să-l prind înainte să plece.

Nu-i putea explica femeii că voia să-l convingă să se răzgândească în privința ei, că voia să-l convingă s-o ia cu el.

– La ce oră au plecat?

– Acum o oră, doamnă. Au plecat devreme, ca să prindă legătura la Atena.

– Da, asta știu, zise ea, dezamăgită.

– A, era să uit, continuă Katrina. Am un bilet pentru dumneavoastră. Domnul Stein mi-a cerut să vi-l dau îndată ce vă treziți.

Sandra îi mulțumi și se retrase să citească scrisoarea.

Iată că se gândise totuși la ea! Întoarse plicul alb, dar pe el nu scria nimic. Nimic care s-o pregătească pentru șocul care urmă.

"Dragă Sandra, scria el,

Nu încerca să mă urmezi. Scurtul nostru mariaj a fost mai plăcut decât mi-am imaginat, dar toate lucrurile au un sfârșit. Ceea ce ți-am spus cândva, este încă valabil. Mă refer la divorț. Totuși, nu cred că e cazul să-i spui nimic bunicii. Peste o săptămână sau două, te voi contacta. Între timp, îți mulțumesc pentru tot."

Sandra reciti mesajul, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Obrajii îi luară foc. Deci, Stein credea că se putea folosi de ea și apoi s-o azvârle pur și simplu! Desigur că putea, își spuse ea, și nu putea face nimic ca să împiedice asta. Mânia îi dispăruse la fel de repede pe cât se ivise. În locul ei, apărură durerea. O durere surdă, grea, copleșitoare. Toate speranțele i se risipiseră. Nu însemna nimic pentru el, iar această scrisoare o dovedea din plin. Nu făcuse decât să profite de ea, așa cum ar fi făcut majoritatea bărbaților în situația dată. Fusese naivă să creadă că va fi altfel.

Doamna Kartalis coborî. Cu toată durerea ei, Sandra îi ieși în întâmpinare, întrebând-o cât ar fi trebuit să aștepte până să sune la spital. Mândria devenise irelevantă, comparată cu îngrijorarea pe care o simțea. Trebuia să afle cum se simte, chiar cu riscul ca acest demers să-l înfurie. Doamna Kartalis se încruntă.

– Cred că ar fi mai bine să ne interesăm mâine. Știi bine că Stein urăște graba.

- Dar sunt soția lui, protestă Sandra cu demnitate.
- Nu pricep de ce n-ai fost la fel de insistentă și când a fost vorba să pleci cu el.
- N-a vrut să mă ia.
- Tinerii din ziua de azi mă uimesc, declară bunica plină de gravitate. Nimic nu m-ar fi putut ține departe de bunicul lui Stein, când eram tineri.

În mod straniu, aceste cuvinte o obsedară pe Sandra întreaga zi. Stein îi promisese că o va anunța cum se simte, dar bănuia că n-o va face înainte de realizarea operației, așa cum era și normal. Intenționase să-l întrebe pe profesor cât va dura înainte de a ști cu siguranță dacă operația avusese succes. Dar nu se trezise la timp. De ce, de ce dormise atât de mult? Pierduse ocazia de a afla cel mai important lucru care o interesa.

A doua zi dimineată, Sandra realizează că nu mai putea rămâne la Corfu. Trebuia să se ducă la Londra, pentru a fi alături de Stein. Aseară, când sunase la clinica unde era internat, i se spusese că operația nu avusese loc.

Ceruse să vorbească la telefon cu soțul ei, dar i se răspunsese că era imposibil.

Astfel că se hotărî să plece. Biletul pe care Stein i-l lăsase nu i se mai părea important acum. Atâta vreme cât era sănătos, nu mai conta dacă voia sau nu să se debaraseze de ea. În fond, poate era mai înțelept să se despartă, de vreme ce el n-o iubea. Între timp, trebuia să fie alături de el.

Când îi împărtăși doamnei Kartalis intențiile ei, femeia n-o descurajă. Asta putea însemna că bătrâna era bucuroasă să scape de

ea. Pe de altă parte, de la plecarea lui Stein, nu se mai purtase cu ea la fel de rece.

Pentru a o pune la curent cu planurile ei, Sandra intră în dormitorul femeii.

– Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, se scuză ea, dar dacă Thimios mă poate duce la aeroport, voi putea prinde avionul către Atena.

Stabiliră să plece cu Thimios cât mai repede. Bărbatul era un șofer încercat și priceput și conducea, ca majoritatea localnicilor, cu mare viteză.

– Voi avea grijă să prindeți primul avion, o asigură el.

Cum se întâmplă accidentul, nu află niciodată. Thimios îi spuse după aceea că fusese vina unui șofer care venea din sens opus cu o viteză la fel de mare ca a lor, dar acest lucru nu fu limpezit pe de-a-ntregul. Nu-și mai amintea decât că mașina ieșise de pe drum. Apoi, totul se întunecase.

Se trezi mirată la spital. Se afla într-un loc răcoros și liniștit, dar nefamiliar. Realiză apoi unde se afla și, cu gândul la Stein, încercă să se ridice.

– Unde mă aflu? strigă ea.

– Încetișor, doamnă, îi vorbi o soră medicală. Nu trebuie să vă agitați. Ați suferit un accident și aveți o contuzie, dar în rest sunteți bine.

Accident, contuzie...

Sandra încercă să se miște, dar o intensă durere o străbătu. Își aminti totul.

– Ce s-a întâmplat cu Thimios, cu mașina? șopti ea.

– Șoferul se simte bine, doamnă. Are doar câteva zgârieturi, iar mașina n-a pățit nimic. Grecii sunt foarte rezistenți, doamnă.

– Ce s-a întâmplat?

În salon intră doctorul, care interveni în discuție cu un zâmbet autoritar față de asistentă.

– Din nefericire, ați fost aruncată din mașină la impact, doamnă Freeman, răspunse el. Dar nu trebuie să vă îngrijorați. Sunteți foarte bine îngrijită.

– Soțul meu? reluă ea cu îngrijorare.

– Bunica lui, doamna Kartalis, a luat legătura cu el. Doamna mi-a transmis să vă spun, când vă reveniți, că operația a decurs bine.

– Și-a recăpătat vederea?

N-ar fi crezut niciodată că o singură întrebare putea să-i provoace atâta durere. Fruntea îi transpiră și pulsul îi creșcu.

– Nu vă mai stresati, doamnă Freeman. Doamna Kartalis a spus că e prea devreme pentru a ști exact.

– Înțeleg, clipi ea.

Ce ironie! După atâtea eforturi, tot nu reușise să ajungă la Stein. Nu se afla acolo unde era cu adevărat nevoie de ea.

– Cât timp va trebui să rămân în spital, domnule doctor? Trebuie să ajung la Londra cât mai repede posibil.

Bărbatul se încruntă, dar în privirea lui citi o înțelegere profundă.

– Mă tem că vor trece câteva zile până când veți putea să călătoriți. În schimb, veți putea pleca din spital destul de repede. Doamna Kartalis va avea grijă de dumneavoastră.

Peste opt zile de la plecare, Sandra se întoarce înapoi la vilă.

În spital, îi lipsiseră veștile de la Stein. În sfârșit, doamna Kartalis îi spusese la telefon că operația reușise. O căldură imensă o cuprinsese la gândul că Stein va putea vedea din nou. Când o întrebă pe bătrână dacă Stein aflase de accidentul ei, femeia fusese evazivă.

Ajunsă la vilă, repetă întrebarea, și doamna Kartalis îi răspunse cu sinceritate:

– Nu, nu i-am spus. Nu puteam... Cred că nici ție nu ți-ar fi plăcut să fii responsabilă pentru eventualele reacții adverse.

– Înțeleg, zise ea, dar ce a crezut Stein când a văzut că nu m-am interesat de starea lui?

– Te îngrijorezi degeaba, zâmbi doamna. Sophy se află la Londra și mi-a promis să-l sune și să se ducă să-l vadă. De fapt, nici n-a fost nevoie să-i spun eu. S-a dus acolo singură. Spre deosebire de tine, desigur.

Sandra suportă criticile bătrânei cu stoicism. Oricât de mult îl iubea pe Stein, trebuia să înțeleagă că bărbatul n-o iubea. Se căsătorise cu ea și profitase de prezența ei, dar asta era tot.

Iar Sophy se afla la Londra, alături de Stein, care era deja atât de îndrăgostit de ea. Ce șanse mai avea ea?

– Draga de Sophy se va întoarce apoi în America. Va rămâne alături de Stein doar o săptămână sau două.

– Drăguț din partea ei! exclamă Sandra.

– Vrei să te duci la Londra, după ce îți revii complet?

– Trebuie, replică ea scurt.

– Îl iubești, nu-i așa, Sandra?

– Desigur, mărturisi ea. Altfel, nu m-aș fi căsătorit cu el. Nu-i normal ca o soție să-și iubească soțul? se apără ea.

– Da, așa este, aprobă doamna Kartalis zâmbind.

– Dar Stein nu mă iubește, continuă Sandra.

Iată, avusese curajul s-o spună, deși bănuia că nimic nu-i putea face mai multă plăcere bătrânei.

– Nu există decât un singur mod de a afla, spuse femeia brusc, departe de a părea mulțumită de mărturisirea fetei. Trebuie să te duci la el, cât mai repede posibil.

Ploua când ajunse la Londra. Cerul era cenușiu. Părea o zi de iarnă și nu una de vară timpurie. Sandra se gândi cu regret la căldura insulei pe care o lăsase în urmă.

Luă un taxi de la aeroport și se îndreptă către apartamentul lui Stein. Sunase la spital cu o seară înainte și i se spusese că pacientul va fi externat a doua zi.

Emoționată și îngrijorată, privi pe geam afară. Oare Stein putea vedea din nou? O, ar fi fost un adevărat miracol!

Sandra se întrebă ce va face el în continuare. Probabil unul dintre primele lucruri va fi să obțină divorțul. Trebuia să se elibereze de fostele lui obligații. Și apoi, va continua să scrie. Alături de el va fi Sophy... Se va căsători cu ea, de data asta de bunăvoie. Relația lor îl va face fericit și-l va inspira. În viața lui nu mai exista loc pentru o fată ca Sandra.

Încercând să-și ignore durerea din inimă, Sandra se ghemui pe bancheta taxiului, fără să mai spere că viitorul îi va aduce mai mult decât tristețe și singurătate.

Capitolul 10

Se afla în fața ușii apartamentului, cu degetul pe sonerie, dar curajul o părăsi.

Și totuși, la gândul de a-l revedea, apăsă hotărâtă butonul. Întregul ei trup așteptă în alertă. Ușa fu deschisă de Sophy, singura persoană pe care spera să n-o mai vadă niciodată.

– Bună seara, zâmbi Sophy. Mă întrebam când ai de gând să apari.

– N-am putut veni mai repede, se apăra ea.

Sophy stătea în ușă, blocându-i vederea. Iar Stein nu părea să se afle înăuntru. Poate îi lăsase acest spațiu Sophyei și se dusese în altă parte. Nu, nu trebuia să-și mai facă speranțe deșarte. Sophy era prea bine îmbrăcată și aranjată pentru a fi singură.

– Aș vrea să-l văd pe Stein, reluă Sandra.

– Face baie. Chiar acum voiam să mă duc să văd cum se descurcă.

– Nu și-a revenit complet? întrebă Sandra, temătoare.

– Ba da, râse Sophy. Totul e bine. Dar a trecut printr-o experiență grea. Cred că-ți imaginezi.

– Da, desigur, replică tânăra. Doamna Kartalis mi-a spus că te întorci în America, adăugă ea.

– Da, așa este.

– Atunci... dacă este adevărat, de ce stai aici? Sau nu locuiești aici, de fapt?

– Ba da. Și nu cred că trebuie să mă scuz pentru asta. Nu mi s-a părut normal să-l părăsesc tocmai acum, mai ales că are de gând să divorțeze.

– Ți-a spus asta?

Uimită, Sandra intră în casă, chiar când Stein părăsi baia și ieși în hol. Purta un halat din mătase. Bărbatul o privi pentru prima oară.

– Bună seara, zise el cu răceală, nerecunoscând-o.

– Stein, strigă Sandra, prinzându-l de braț. Am aterizat acum o oră și am venit direct să te văd.

Doamne, de ce spusese tocmai aceste cuvinte? Ar fi trebuit să-l întrebe cum se simte, să-i spună cât era de fericită să-l revadă. Dar trebuia să n-o lase pe Sophy să înțeleagă că Stein nu-și mai văzuse niciodată soția. Femeia știa despre existența Alexandrei, despre rolul ei în filmul lui Stein, iar Sandra trebuia să fie Alexandra!

– O, Doamne, zise bărbatul, soția mea! Ți-a luat ceva timp să vii să mă vezi...

Sandra nu-și dădu seama dacă Stein realizase delicatetea situației sau dacă-i păsa. Cum îi putea explica cele întâmplate și să-i spună despre accident, când Sophy îi privea cu o ciudată

curiozitate? Și apoi, ce voia Stein să spună? Nu fusese chiar el cel care-i interzisese să-l urmeze la Lomdra?

Spre uimirea Sandrei, Sophy fu cea care rupse tăcerea.

– Stein, zise ea, cred că ar fi mai bine să plec, până îți lămurești situația. Știi unde să mă găsești, dacă ai nevoie de mine.

Sandra o privi intrând în dormitor și ieșind rapid cu o valiză. Oare femeia spera ca reacția ei să-l facă pe Stein să-și alunge soția?

Își luară la revedere și Sophy plecă îndată. Ce însemnau toate astea? se întrebă Sandra mirată.

– Ei, zise Stein, privind în urma Sophyei, ai reușit rapid, nu-i așa? Ai scăpat de singura femeie căreia-i păsa de mine. Ai de gând să-i iei locul?

Indiferența lui o răni.

– Femeia asta a dormit aici, cu tine? întrebă ea.

– Ți-ar păsa dacă ar fi așa?

– Mi-a spus că știe despre divorț.

– Poate a ghicit, replică el, turnându-și un pahar de whisky.

– O! exclamă ea, perplexă. Sophy nu știa că nu m-ai mai văzut niciodată. Ți-am spus că vei fi dezamăgit. Ai crezut că sunt o străină.

– Trebuie să-ți dai seama, îi aminti el, că ești singura persoană pe care mă așteptam s-o văd aici. Și apoi, după cum chiar tu ai spus, nu te-am mai văzut niciodată. Abia când ai vorbit mi-am dat seama cine ești.

– Acum vezi că sunt o femeie obișnuită.

– Nu ești obișnuită. Dar mi-am dat seama că nu e ușor să corelezi vocea cuiva cu trupul pe care i-l știi. Dar în noaptea asta vom crea între noi o legătură mai puternică.

– Stein, zise ea, știi bine că nu pot rămâne aici. Altfel, divorțul va fi imposibil.

– Vrei să spui că ai venit numai din curiozitate? Doamne, îmi vine să te ucid! Voiam să fii lângă mine și te-am așteptat, dar trebuia să știu că nu vei veni, ticăloaso! Când eram orb, ai crezut că mă poți duce de nas, dar gândul că acum sunt întreg la trup te sperie.

Inima tinerei se strânse. Dacă o credea cu adevărat ticăloasă, atunci era mai bine să se despartă. Ce rost avea să-i mai spună despre accident? Niciunul, de vreme ce bărbatul avea o părere atât de proastă despre ea.

– Te rog, îl imploră ea, hai să uităm toate astea. Acum, sunt aici, alături de tine. Nu credeam că vei ieși din spital atât de repede și am fost îngrijorată. Crezi sau nu, îți spun adevărul.

– Aș mai fi încă în spital, dacă m-aș fi lua după medici. Dar mă simt bine, zâmbi el ironic. Totuși, nu cred că e bine să locuiesc singur, așa că ar trebui să rămâi, până găsesc pe altcineva să-mi poarte de grijă.

– Nu pot sta aici.

– Ba da! zise el, trăgând-o către sine și șoptindu-i la ureche. Trebuie să te revanșezi față de mine. Ai mințit și m-ai păcălit, iar acum a venit momentul să plătești. Da, pot vedea și mă pot bucura complet de ceea ce până acum numai am atins. Vreau să profit de tot timpul pe care-l mai am la dispoziție, înainte de a te lăsa să pleci.

Sandra încercă să scape din strânsoarea lui. Nu trebuia să-l asculte! Disperată, apelă la cel mai bun argument la care se putea gândi:

– Cum crezi că mai putem divorța, dacă locuiesc aici, cu tine? Și cu Sophy, ce vei face?

– Ce-i cu ea? Venind aici în seara asta, ai reușit s-o alungi. Astfel că voi avea nevoie de altă companie feminină. Nu-ți dai seama că Sophy nu-i genul care să locuiască aici, cu mine, în timp ce așteptăm divorțul?

Nu, draga mea, va trebui ca tu să ai grijă de mine până când mă refac complet. Apoi, vom pleca înapoi în Grecia, unde vom obține divorțul îndată.

– Ești nebun? strigă ea. Crezi că mă poți trata în felul ăsta, fără să am nicio reacție?

– Bineînțeles, zise el ironic. Ei, și acum, să te privesc îndeaproape. Vreau să văd dacă mi te-am imaginat exact așa acum ești. Arăți mai tânără decât mă așteptam, dar ești cu atât mai atrăgătoare.

Gura lui se aplecă asupra ei, dar tânăra îl opri.

– Deci, nu suporti să te ating, concluzionă el indiferent. Bine, voi comanda cina, în timp ce tu vei face duș. Să sperăm că te vei simți mai bine după aceea. Îmbracă-te cu ceva frumos.

– Dar...

– Niciun dar! ripostă el. Ar fi bine să mă asculți. Am trăit un an în întuneric, vreau să văd frumusețea lumii.

Sandra făcu un duș rapid și-și puse o rochie din mătase ușoară. După ce fu gata, mai rămase puțin în încăperea rezervată de Stein. Era o cameră de oaspeți și, vrând să dea impresia că prefera să rămână aici, își scoase câteva lucruri personale și le împrăstie în jur. Apoi, trase adânc aer în piept și ieși.

– O, ești grațioasă ca o lebădă, o întâmpină el, trăgându-i scaunul să se așeze.

Deși între ei era o oarecare tensiune, atmosfera se încălzi când Sandra începu să-l întrebe despre operație. Cu o amabilitate ciudată, Stein îi răspunse la toate întrebările, apoi adăugă:

– Am primit o vizită foarte specială la clinică.

– Da? Cine? Sophy?

– De ea știai. E vorba despre altcineva. Nu ghicești?

– Nu...

– Alexandra, zâmbi el.

– Alexandra! zise Sandra, făcând ochii mari. Verișoara mea?

– Da, da.

– Ce voia?

– A auzit despre operație.

– Cine i-a spus? Profesorul?

– Nu. Dar presupun că a aflat de la niște prieteni comuni.

– Înțeleg, spuse Sandra, căzând pe gânduri.

Deja apăruse o nouă femeie în viața lui. Ce șanse mai avea ea?

Dar Alexandra se măritase... sau nu?

– Nu s-a căsătorit cu Arnold? întrebă ea.

– Ba da, părea fericită... cu milioanele lui.

– A întrebat de mine?

– Știi bine că Alexandrei îi place să vorbească mai mult despre ea. Palidă, Sandra ridică paharul.

– Pentru toate fostele tale iubiri, închină ea.

– Pentru toate trădătoarele, completă el. Pentru toate soțiile frumoase care nu sunt lângă tine când ai nevoie de ele.

– Stein! protestă ea. De ce mă rănești mereu?

– Vei vedea că sunt capabil de mai multe lucruri decât înainte...

Vrei cafea?

– Nu! replică ea.

Tăcut, bărbatul o examinează cu o privire ironică.

Era aproape nouă seara. Sandra se ridică de pe scaun, încercând să nu ia în seamă pornirile inimii, care spunea să rămână.

– Cred că mă voi duce la culcare devreme, zise ea. Sper că nu te superi.

– Ba da, mă supăr. Mai ții minte când ai stat pentru prima oară pe acest divan? Te bâlbâiai atât de mult, încât începusem să mă îngrijorez.

– Aș prefera să uit.

– Preferi să uiți prea multe lucruri. Dar câteva ți le vei aminti totuși pentru tot restul vieții.

O sărută pasional. Sandra se simți sufocată de căldura care-i invadează trupul și care-i readuse culoarea în obraji.

– Ești foarte frumoasă, șopti el. Ești atât de mică și de delicată că te-aș putea strivi într-o îmbrățișare. Te doresc atât de mult...

– De ce vrei să te răzbuni pe mine? Doar nu te gândești și acum că te-am păcălit, pretinzând că sunt Alexandra.

– O, am uitat de mult. Dar încă te doresc.

– Nu pricep cum poți spune așa ceva, când pari să fii încă îndrăgostit de verișoara mea și o iubești în același timp pe Sophy.

– Poate... n-am iubit niciodată pe niciuna. Poate n-am făcut decât să-ți stârnesc gelozia, să-mi hrănesc orgoliul, umilindu-te.

– Ai uitat că erai logodit cu Alex înainte de a mă întâlni?

El râse, mângâindu-i obraji.

– Să-ți spun oare cât de mult o iubeam pe Alexandra?

– Nu, nu trebuie, se apără ea. I-ai spus că ne-am căsătorit?

– Da.

– Și ce a spus?

– O, foarte multe! Consideră că ți-ai depășit misiunea. Se pare că mariajul nu se pusese în discuție când ai acceptat să joci rolul stabilit. Nu i-a plăcut să afle că suntem căsătoriți.

– Chiar trebuie să te răzbuni pe toți din jur? În fond, Alexandra nu ți-a făcut niciun rău. Sau... consideri că te-a rănit când m-a adus în viața ta?

– Inițial, așa am crezut, admise el cu cinism. Asta până când mi-am dat seama cât de bine mă puteam distra cu tine. Când oamenii mă rănesc, știu să ripostez. Cu aceste cuvinte, Stein începu să-i sărute chipul cu o pasiune răzbunătoare.

– Dacă nu-mi dai drumul, vei regreta, îl amenință ea.

Nu se aștepta ca strigătul ei să aibă vreun efect, astfel că fu foarte uimită când bărbatul o eliberă.

– Cred că am să fac totuși niște cafea.

Se îndreptă spre bucătărie, posomorât.

– Uite ce poate face o vizită la spital unui om obișnuit, comentă el. Sau ar fi trebuit, poate, să stau mai mult...

Sandra îl urmă în bucătărie, îngrijorată. Bărbatul deveni palid și se clătină ușor pe picioare.

– Ar fi mai bine să stai jos, îl îndemnă ea. Pari tulburat.

– Poate... că starea mea are mai mult de-a face cu tine decât cu operația, zise el nervos.

– Nu vorbi așa, a fost o operație grea!

– De fapt, o corectă el, problemele pe care le-am avut n-au fost atât de grave pe cât mă așteptam. Am fost norocos, așa că păstrează-ți sentimentele de compătimire pentru altcineva. Ochii mei au nevoie numai de puțin timp să se obișnuiască.

Totuși, bărbatul își trase un scaun și se așeză.

– Poate am încercat prea curând să te privesc, dar știu că atunci când mă uit la tine văd roșu în fața ochilor.

Își turnă un pahar de coniac pe care-l bău dintr-o înghițitură și o prinse cu putere de mână.

– Credeam că vei ajunge să mă iubești. Simțeam asta după felul în care îmi răspundeai când făceam dragoste. Sau cel puțin îmi imaginam că simt... Mi-amintesc cum te simțeam în brațele mele. Te doream de fiecare dată mai mult... Dar tu nu simțeai nimic. Îndată ce am plecat, m-ai uitat. Eram obsedat de tine, mă gândeam la tine pe patul de spital... iar tu erai la Corfu, fără să-ți pese de mine...

– Stein, îl întrerupse ea, vrei să știi de ce nu te-am urmat imediat?

El rămase tăcut o vreme, apoi zise cu un glas tăios:

– Nu mai vreau să mai aud alte povești mincinoase.

– Am avut un accident, mărturisi ea. Pe drum către aeroport, eu și Thimios ne-am ciocnit cu altă mașină. Am fost în spital o săptămână. Când am ieșit, am venit înapoi fără întârziere. Poate aș fi venit chiar mai devreme, dar îmi pierdusem și puțină încredere pe care o mai aveam. Nu știam dacă mă vei primi. În biletul pe care mi l-ai lăsat, păreai foarte hotărât să nu mă mai vezi vreodată. Bunica ta m-a convins să vin.

Bărbatul păli, iar degetele lui se strânsă mai tare pe încheietura mâinii ei.

– De ce nu mi-ai spus? se răsti el. De ce nu mi-a spus altcineva, dacă tu nu puteai? Vrei să spui că ai zăcut în spital și nimeni nu m-a anunțat?

– N-am vrut să te îngrijorăm. Bunica ta a spus că vestea ar fi putut avea asupra ta un efect dezastruos. Iar problema era că nu-i puteam mărturisi că a înțeles greșit și că accidentul meu nu te putea îngrijora, pentru că nu mă iubești. Cel puțin, nu așa cum te iubesc eu.

– Sandra! strigă el. Vrei să repeți ce ai spus?

Uimită, Sandra repetă. Nu avusese intenția să spună aceste cuvinte, dar îi scăpaseră de pe buze fără voie.

– De cât timp? reluă el.

– Dinainte de căsătorie, șopti tânăra. Dacă nu te-aș fi iubit, n-aș fi făcut acest pas.

– Dar ai păstrat secretul până acum, o acuză el. Ești mereu înșelătoare.

Sandra încercă să-și ascundă suspinul, dar lacrimile începură să-i alunece pe obraz.

– Nu te mai iubesc, țipă ea. Mai mult, cred că te urăsc. Ce naiba vrei să fac? M-ai umilit în toate modurile posibile, și totuși nu ești încă mulțumit.

– O, draga mea! zise el, cu o expresie schimbată. Îmi pare rău, iartă-mă. Dar când mă gândesc la timpul pe care l-am pierdut astfel... Pe insula Kalnos, am încercat să-ți rezist, dar n-am putut. Știu că n-am nicio scuză pentru că am făcut dragoste cu tine în

noaptea aia, când credeai să s-a stricat generatorul, dar lucrurile au scăpat de sub control. Nu cred că-ți dai seama de agonia pe care am trăit-o la clinică. Nu din pricina operației, ci pentru că bănuiam că nu vrei să vii să mă vezi. Să aflu acum că mă iubești, fie și numai cu jumătate din dragostea pe care ți-o port, e o veste incredibilă.

– Stein, zise ea.

Dar n-avu timp să continue, pentru că buzele sale îi pecetluiră gura. O ridică în brațe și o purtă către dormitor. O așeză pe patul mare. Sandra se simțea captivă, dar de data asta era prizonieră de bunăvoie. Se agăță de el, în timp ce mâinile lui îi dădeau jos hainele, apoi totul păru să se dizolve într-o dorință nemaîntâlnită.

Mai târziu, odihnindu-și capul pe sânul ei, bărbatul zise:

– Te iubesc, draga mea, și nu trebuie să crezi că mai poți scăpa de mine acum. Nu credeam că mă iubești și voiam să te fac să suferi puțin. De asta ți-am scris biletul și de asta am insistat să-ți amintesc despre divorț. Speram însă să mă urmezi la Londra. Asta ar fi însemnat că-ți păsa de mine mai mult decât îți imaginai chiar tu. Dar gândurile mele nu s-au adevărit. Mândria mea a avut de suferit. De asta n-am vrut să vorbesc cu tine la telefon și n-am părut fericit că te văd când ai sosit. Eram disperat, credeam că am pierdut cea mai importantă bătălie din viața mea. Asta până când mi-ai spus că mă iubești.

– Deci, nu mai vrei să scapi de mine? întrebă ea în glumă.

– Nu, încearcă numai să pleci! Nu crezi că am nevoie de o soție care să mă ajute în perioada de convalescență?

– Dar celelalte femei din viața ta? reluă Sandra. Ai de gând să-mi povestești despre Alexandra?

- A, da. Se pare că nu ți-a spus cum am ajuns să ne logodim.
- Mi-a spus că ai salvat-o de un admirator prea insistent și nedorit.
- Și i-am oferit protecția inelului de logodnă. A fost un gest stupid din partea mea. Dar totul s-a redus la o convenție. Și asta pentru că bărbatul nu-i dădea deloc pace. Mi-a părut rău pentru ea, mai ales că avea destule probleme cu filmul. Lucrurile s-au complicat când Alexandra a refuzat să-și țină partea de învoială și n-a mai vrut să rupă logodna. Un gest ciudat, mai ales că nu eram deloc îndrăgostiți unul de altul. Nu-mi amintesc s-o fi sărutat vreodată. Îmi spunea mereu că s-ar simți umilită dacă aş părăsi-o. I-am lăsat câteva zile de gândire...
- Și atunci s-a întâmplat accidentul, interveni Sandra.
- Exact. Veneam de la ea și avusesem o discuție aprinsă. Nu voia nici în ruptul capului să renunțe la logodnă. Am încercat să depășesc, fără să văd că din față venea altă mașină. Așa am orbit.
- Îmi pare atât de rău, Stein. Dar ce a făcut Alexandra, după aceea?
- A vărsat lacrimi de crocodil și și-a făcut publicitate pe seama mea, dar pentru o vreme am fost prea bolnav ca să-mi pese. Când mi-am revenit, am pretins, spre rușinea mea, că orbirea era permanentă. Numai că nici așa n-am reușit să scap de ea. Numai după ce l-a întâlnit pe Arnold s-a răzgândit. Totuși, chiar și așa, se gândea să vină cu mine la Corfu și să mă ajute, dar Arnold n-a fost de acord. Atunci, a apelat la tine.
- Cred că-l iubește pe Arnold.
- Mai degrabă iubește contul lui din bancă.

Mai ales în comparație cu veniturile unui scriitor orb. Totuși, pentru că te-a trimis la mine, sunt gata s-o iert.

– Cred că am fost tare ridicolă, încercând s-o imit.

– Da, draga mea. Iar eu eram foarte supărat pe familia ta și pe tine. Am fost și mai furios când mi-am dat seama că încep să țin la tine. În fiecare zi, eram și mai îndrăgostit.

– Regreți ce s-a întâmplat?

– Nu, nu regret nimic, din clipa în care te-am sărutat prima dată, chiar aici, în apartament. Atunci mi-am dat seama că nu ești Alexandra, dar nu te puteam lăsa să-mi scapi. Ce ironie, nu-i așa, când încercasem din răputeri să scap de Alexandra atâta vreme! Și ce experiență extraordinară, să mă îndrăgostesc de o fată pe care n-am văzut-o niciodată! Dar ești atât de minunată, iubita mea Sandra!

– O, încerci să mă flatezi! glumi ea. Așadar, m-ai iertat?

– Da, dar trebuie să-i înapoiezi Alexandrei banii.

– Dar nu i-am avut niciodată. Trebuia să mă întâlnesc cu avocatul lui Arnold, dar n-am făcut-o. Și am acceptat să joc toată comedia asta doar pentru că mi s-a părut că verișoara mea te-a trădat și... pentru că bunica murise de curând și rămăsesem fără bani. Și apoi, n-aveam nicio pregătire... nu-mi puteam găsi de lucru.

– Sandra! o mângâie el. Nu vreau să te mai gândești la toate astea acum. S-a terminat, au trecut. Acum, nu mai vreau să mai vorbim despre alte femei.

– Nici măcar despre Sophy?

– Nici măcar despre Sophy, repetă el ironic. Deși, ca să nu te îngrijorezi, am să-ți spun numai că a locuit aici ca să nu stea la

hotel, cât am fost internat. Când ai sosit, era deja gata de plecare. Își făcuse și bagajul. N-avea nicio intenție să stea cu mine, în ciuda remarcelor ei răutăcioase.

– O, dragul meu, șopti ea.

– Nu sunt milionar, iubita mea. Oricât de mult te iubesc, trebuie să fii pregătită să trăiești mai mereu pe Kalnos, deși nu cred că ai amintiri prea plăcute de acolo. Din nefericire, activitatea mea îmi consumă mult timp. Dar ai la dispoziție insula.

– Voi fi fericită cu tine oriunde, atâta vreme cât și tu vei fi mulțumit.

– Dacă te am pe tine și insula, și mă pot bucura de amândouă văzându-vă, ce altceva îmi mai pot dori? Dar atât de puțin va fi suficient pentru tine?

– Tu ai fi de-ajuns pentru a mă face fericită, răspunse ea, înconjurându-l cu brațele calde. Cred că voi reuși să fac orice atâta vreme cât mă vei iubi.

– Nu voi obosi niciodată să te iubesc, o asigură el.

Toate celelalte lucruri din jur fură date uitării. Se aveau unul pe altul și asta era de-ajuns.

Sfârșit